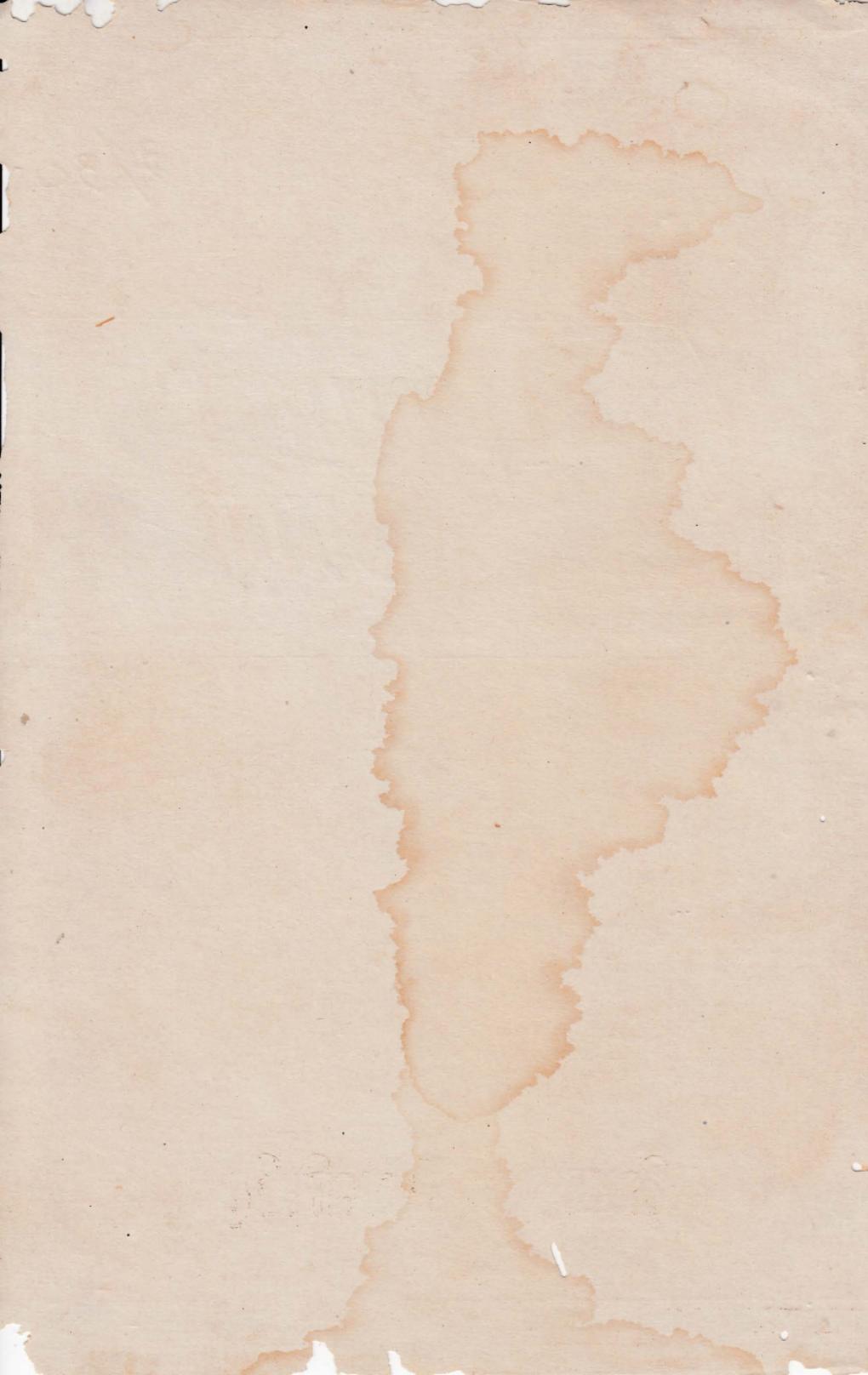


2/50

விழுலாந்து ஆராய்வு

கலைமகள் வெளியீடு



விபுலாந்த இலக்கியம்: தொகுதி-3

விபுலாந்த ஆராய்வு

தெருப்பரசிரியர்:
அருள் செல்வநாயகம்

மதிப்புரை:
இலங்கை வானெலித் தமிழ் நிகழ்ச்சி அதிகாரி
திரு. க. செ. நடராசா, பி.ஏ, (ஆனர்ஸ்)
(Diploma in Tamil)



கலைமகள் காரியாலயம்
மயிலாப்பூர் :: சென்னை-4

முதற் பதிப்பு: ஜூலை, 1963.

மறுபதிப்பு: ஜூன் 1964.

விலை ரூ. 2-00

Copyright © by Arul Selvanayakam

அச்சிட்டோர்:

எம். எஸ். ஜே பிரஸ் (பி) விட்.

மயிலாப்பூர், சென்னை-4.

பொருளாடக்கம்

	பக்கம்
முன்னுரை	.. 1
மதிப்புரை	.. 3
அடிகளாரின் வாழ்க்கை வரலாறு	.. 5
1. பொருண்ணாற் சிறப்பு	.. 20
2. அன்பினைந்தினையுரை	.. 28
3. மேற்றிசைச் செல்வம்	.. 34
4. நாகரிக வரலாறு	.. 43
5. எகிப்திய நாகரிகம்	.. 55
6. யவனபுரத்துக் கலைச்செல்வம்	.. 64
7. மேற்றிசைச் செல்வம்	.. 72
8. உலக புராணம்	.. 84
9. மதுரை இயற்றமிழ் மகாநாட்டுத் தலைமைப் பேருரை	.. 98
10. திருவமர்மார்பன் திருக்கோயிற் காட்சி	.. 115
11. தென்னாட்டில் ஊற்றெறடுத்த அன்புப் பெருக்கு வடநாட்டில் பரவிய வரன்முறை	.. 121

முன்னுரை

தமிழ்மொழியை வளம்பெற வளர்த்தது தமிழகம்: பரந்துபட்ட தமிழகத்தின்பாற் படுவதே சமுதாடு: கடலாற் குழப்பெற்ற சமுதாட்டிலே வாழும் தமிழ் மக்கள் தமிழ்மொழி வளர்ப்பில் என்றுமே பின்னின் ரதில்லை. பல அறிஞர்களைப் பெற்றுப் பெருமை கண்டது சமுதாடு. பல கலிஞர்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு தமிழின் வளர்ச்சிக்காக உழைத்தது சமுதாடு: பல கலைவல்லுநர்களை அக்கித் தமிழுக்காகத் தொண்டு செய்தது சமுதாடு. இந்த வகையிலே கவிஞராகவும் ஆராய்ச்சியாளராகவும் துகழ்ந்து தமிழ்மொழுக்கு அளப்பரிய தொண்டு செய்த பெருமை, முத்தமிழ் முனிவரான அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகளாருக்கே உரியதாகும்.

‘என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’ என்ற முதுரைக்கு இலக்கானவர் அடிகளார். பணி செய்ய வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டமையி னற்றுன் இல்லறவாழ்வை வெறுத்துத் துறவறப் பெருவாழ்வை மேற்கொண்டு, தூயவாழ்க்கை வாழ்ந்து, தமிழ் அன்னைக்கு அளவிடற்கரிய பணிகள் ஆற்றினார்: இதன் பேரூகத் தமிழ் நாட்டிலும் சமுத்திலும் அடிகளார் சிரஞ்சிவியான ஒர் இடத்தைப் பெற்றுள்ளார்.

தமிழ்ப்புலமையாளர், தமிழ் அறிஞர், தமிழ்ச் செல்வர், முத்தமிழ்ப்புலவர் அறிவுக்கொடைப் பெருவள்ளல் என்னும் பெயர்களுக்கெல்லாம் சிறப்பளித்த அடிகளார் நம்மைவிட்டு மறைந்துவிட்டார். காலத்தின் விளைவினால், இயற்கையின் நியதியினால் அடிகளார் இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டார்.

அடிகளார் மறைந்தாலும் அவர் நமக்கு விட்டுச் சென்ற எழுத்துச் செல்வங்கள் அவரை நினைவு கூரத் தக்கனவாக இருக்கின்றன. இருந்தாலும் அடிகளாரின் எழுத்துச் செல்வங்கள் பல இதழ்களில் சிதறிக் கிடக்கின்றன. இவ்வாறு இருப்பின் அவை எங்ஙனம் நம்மவர்க்குப் பயன்பட முடியும்? இக்குறைவினை நிறைவு

செய்யும்பொருட்டு விபுலாநந்த
தோற்றுவிக்க முனைந்தோம்.

இலக்கியத்தைத்

விபுலாநந்த இலக்கியத்தைத் தட்டி எழுப்பத் தமிழ் கத்திலுள்ள பல அறிஞர்களுடன் தொடர்பு கொண்டோம். அதன் பயனாகத்தான் விபுலாநந்த இலக்கிய வரிசையில் நான்காம் தொகுதியாக விபுலாநந்த ஆராய்வு என்னும் நூலைக் கொண்டுவர முடிந்தது.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துத் திங்கள் இதழான செந்தமிழ் என்னும் இதழில் அடிகளார் 1922-ஆம் ஆண்டு முதலாகப் பல கட்டுரைகள், கவிதைகள் எழுதி வந்தார். செந்தமிழில் அடிகளார் எழுதிய அத்தனை எழுத்துச் செல்வங்களையும் தொகுத் தெடுத்து, முதன்மையான பல ஆராய்வுக் கட்டுரைகளை ஒர் இலக்கினுக் கமையக் கோவைப்படுத்திய இரு தொகுதிகளுள் விபுலாநந்த ஆராய்வு என்னும் இந்துல் ஒன்றாகும்.

செந்தமிழ் இதழ்களில் வெளிவந்த கட்டுரைகளைச் சையாள்வதற்காக நீண்டகாலமாக மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரிடம் அனுமதி கோரினாலோம். அவர்களும் மனமுவந்து அனுமதி வழங்கினார்கள்,

இந்துலாக்கப் பணியினுக்குப் பலவகையிலும் ஆலோசனை கூறிய ‘செந்தமிழ்’ ஆசிரியரான திரு நா. அப்பணையங்கார் அவர்களுக்கும் உரிமை வழங்கிய மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துத் தலைவர் திரு பி. டி. இராசன் அவர்களுக்கும் மதிப்புரை தந்துதவிய இலங்கை வாரெனித் தமிழ் நிகழ்ச்சி திரு க. செ. நடராச அவர்களுக்கும் எம் உளமார்ந்த நன்றியறிதலை உரிமையாக்குகிறோம்.

தமிழர்கள் அனைவருக்கும் தமிழ் பேசும் பிறருக்கும் இளம் உளங்கொண்ட மாணவர்களுக்கும் பயன்படத் தக்கதாக விபுலாநந்த ஆராய்வு என்னும் நூலினைக் கோவை செய்துள்ளோம். ஓப்பில்லாத ஆராய்வுகளைக் கொண்ட இந்தத் தொகுப்பாகிய கல்க்களஞ்சியத்தை உங்கள் அன்புக் கைகளில் இன்புடன் அர்ப்பணிக்கிறோம்.

குருமண்வெளி,
மட்டக்களப்பு:

அருள் செல்வநாயகம்.

மதிப்புரை

ஷம்நாட்டின் அணையாத அறிவுச் சுடர் அருட்டிருவிபுலாநந்த அடிகளார். தமக்கென வாழூப் பெருந்தகையாளர். வாழ்நாள் முழுவதும் தமிழ்ப் பணிக்கே தம்மை அர்ப்பணம் செய்த பெருந்தகையாளர் அவர்.

ஈழத்தின் ஞானவிளக்கான அடிகளாரின் பெருமை ஈழநாட்டுடன் நின்றுவிடவில்லை: தமிழ்நாட்டின் மூலில் முடுக்கெல்லாம் ஒலித்தது. யாழ்நாலாம் பெருநாலால் இறவாப் புகழ்பெற்ற அடிகளாரைத் தமிழகம் என்றுமே மறவாது.

அடிகளாரின் எழுத்துக்களுக்கு எவ்விதமான மதிப்புரையும் வேண்டியதில்லை. எனினும் அடிகளாரின் மாணவன் என்ற காரணத்தால், ‘ஆசைபற்றி அறைய வூற்றேன்,’

தமிழரின் பழம் பெருமைகளைப் பற்றி அடிகளார் ஆராய்ந்தார்; பிறநாட்டு மாந்தரின் நாகரிகத்தினை ஆராய்ந்தார்; அன்னவர்களின் நாகரிகத்துடன் தமிழகத்து நாகரிகத்தினை ஒப்பு நோக்கித் தமிழரின் தலையாய தனிப் பெருமைகளை நிலைநாட்டினார். இந்த வகையிலே எத்தனையோ ஆராய்வுக் கட்டுரைகளையெல்லாம் பல வேறு இதழ்களில் அவ்வப்போது எழுதிவந்தார். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக மலர்ந்துகிடக்கும் அடிகளாரின் ஆராய்வுகளையெல்லாம் கோவைப்படுத்தினால், தன்னேரில்லாத ஓர் ஆராய்வு நூலைத் தமிழ்மொழி பெறும் என்பதற்கு ஜயமில்லை.

முத்தமிழ் வித்தகரான அடிகளாரின் ஆராய்வுகளில் குற்றம் இராது; குறை இராது; ஆமாம், பல மொழிகளிலும் பல துறைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்ற அடிகளாரின் ஆராய்வுகளுக்குத் தனியொரு மதிப்பு எங்கும் என்றும் எப்பொழுதும் உண்டு.

தமிழ்க் கொடைப்பெருவள்ளலான் அடிகளார் மறைந்து ஆண்டுகள் பல ஓடிவிட்டன, இந்த இடைக்காலத்திலே அடிகளாரின் ஞாபகார்த்தமாக, அவரது

எழுத்ருச் செல்வங்களைக் கோவை செய்து தமிழ் அணங்கினுக்கு ஆரம் சூட்டப்போவதாகப் பலர் பறையறைந்தனர். ஆண்டுகள் சென்றன. ஆனால் செயலில்தான் ஆகவில்லை.

இயற்கை எழில் ததும்பிடும் குருமண்வெளியிலிருந்து ஓர் உறுதிக்குரல் எழுந்தது. உற்றுக் கேட்டேன். நண்பர் அருள் செல்வநாயகம்தான் குரல் கொடுத்தார். மறைந்த அடிகளாரைத் தமிழகமும் ஈழமும் என்றும் மறவாவன்னைம் பணியாற்றவென்று முன்வந்தார். அதன் பயனாக இன்று விபுலாநந்த இலக்கியம் மலர்ந்துவிட்டது.

தமது பேரை முனையில் மக்களின் மனத்தாமரையில் தமக்கென்று ஓர் இடம் தேடிக்கொண்ட எழுத்தாளரான அருள் செல்வநாயகம் விபுலாநந்த இலக்கியத்தை மலர்ச்சியடையச் செய்ததனால் சிரஞ்சீவியான ஓர் இடத்தைப் பெற்றுவிட்டார்.

விபுலாநந்த இலக்கியம் அருள்செல்வநாயகத்தின் கூடு இனையற்ற முயற்சியினால் பல தொகுதிகளாக மலர்ந்துள்ளது. இன்னமும் மலரப்போகிறது.

விபுலாநந்த ஆராய்வு என்னும் இந்நாலில் தொகுக்கப் பெற்ற கட்டுரைகள் ஒப்பற்ற ஆய்வுகளாகும். தமிழ் மூனிவரான அடிகளார், காலத்துக்குக் காலம் ஆராய்ந்த தழுதிய கட்டுரைகளையல்லாம், மிகவும் சிரமத்துடன் தேடியெடுத்து ஒருமுகப்படுத்தியதனால் அருள் செல்வநாயகம், அடிகளாரைத் தமிழகம் என்றும் மறவாவன்னைம் கெய்துவிட்டார் எனலாம்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் ‘செந்தமிழ்’ என்னும் திங்கள் இதழில் தொடர்ச்சியாகவும் தனியாகவும் இடையிடையேயும் அடிகளார் எழுதிய சில கட்டுரைகளே, விபுலாநந்த ஆராய்வாக மலர்ந்துள்ளன.

தமிழ்மொழி தலையாய் இலக்கியச் செல்வம் ஒன்றைப் பெற்றுவிட்டது. அதனைப் படித்துப் பயன்பெறுவதே, தமிழுக்கு உழைத்த அடிகளாருக்குத் தமிழ்மக்கள் செய்யத்தக்க கடனாகும்.

நாவற்குழியூர்,
யாழ்ப்பாணம்:

} க. சௌ. நடராசா.

அடிகளாரின் வாழ்க்கை வரலாறு

சுற்றிவரக் கடலாற் சூழப்பெற்ற ஈழநாடு முன் ணளில் தமிழர்களின் தாயகமாகத் துலங்கியது. கால வேறுபாட்டினால் ஈழ வளநாட்டினுக்கே சொந்தமான தமிழாகள் வடக்கையும் கிழக்கையும் தங்களது தாயகமாகக் கொண்டார்கள். ஆதலினால் இன்று வடக்கு இலங்கையும் கிழக்கு இலங்கையும் தமிழ் வழங்கும் மாவட்டங்கள் ஆயின.

கிழக்கு மாவட்டத்தின் தலைநகரம் மட்டக்களப்பாகும். மட்டக்களப்பிலிருந்து தென்திக்கிலே இருபத்துஞான்கு கல் தொலைவினுக்கு அப்பால் கல்முனை என்ற சிறு நகரம் இருக்கிறது. இங்கிருந்து தெற்குத்திக்கு நோக்கி மூன்று கல் தொலைவில் காரைத் தீவு என்னும் ஊர் இருக்கிறது.

கிழக்கே வங்காள ஸிரிகுடாக் கடலும் தெற்கே பசுமை செறிந்த வயல்வெளிகளும் வடக்கே சாய்ந்த மரு தூரும் மேற்கே புன்செய் நிலங்களும் எல்லையாகக் காரைத் தீவினை அழுபடுத்துகின்றன.

இயற்கை எழில் ததும்பிடும் காரைத்தீவினை மக்கள் காரேறுபுதூர் என்றும் வழங்குவார்கள்.

காரைத்தீவின் பழங்குடி வேளாள மரபில் வந்த சாமித்தம்பியார்க்கும் கண்ணகி வழிபாட்டில் சிறந்து விளங்கிய கண்ணம்மையார்க்கும் சுபாளாளன்றில் இராச கோபாலபிள்ளை அவர்கள் திருமணம் செய்து வைத்தார்.

கணவனும் மனைவியுமாகிய சாமித்தம்பியாரும் கண்ணம்மையாரும் வள்ளுவர் வகுத்த நெறிக்கு அமைய

இல்வாழ்க்கை நடத்தியமையால், கண்ணம்மையார் தூய்மைப் பேற்றின யடைந்தார். அதனைச் சொல்லக் கேட்ட சாமித்தம்பியார் குதூகல முற்றார்.

பத்துத் திங்கள் பண்பாக ஓடிய பின்னர், கர ஆண்டு பங்குனித் திங்கள் 16-ஆம் நாள் (27-3-1892) வைகறைப் பொழுதில் கண்ணம்மையார் அறிவிற் சிறந்து விளங்கப்போகும் ஆண்குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தார்.

குழந்தையைத் தூக்கி உச்சி மோந்த சாமித்தம்பியார் மயில்வாகனன் என்னும் அழகிய பெயரை அதற்கு வழங்கி மகிழ்தார்.

பாலன் மயில்வாகனஞர் வளர்ந்து பள்ளிப்பருவத்தை யடைந்தார். ஆகவே, தந்தையார் திரு நல்லரத்தினம் அவர்களிடம் காட்டிச் சென்று வித்தியாரம்பம் செய்து வைத்தார். அத்துடன் திரு. குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியர் அவர்களிடமும் கல்வி கற்கச் செய்தார்.

மயில்வாகனஞர் திரு குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியரிடம் கலவிகற்றதுடன் நிற்காது, தந்தையாரிடமும் திரு. வசந்தராசபிள்ளை அவர்களிடமும் பாடங் கேட்டுப் படித்து வந்தார்.

காரைத்தீவுச் சைவப் பாடசாலையின் தலைமை யாசிரியராகவும் விநாயகர் கோயில் அர்ச்சகராகவும் பண்யாற்றி வந்த வைத்தியலிங்க தேசிகர் அவர்களிடம் நன்றால், சூடாமணி நிகண்டு முதலியவற்றையும் வட மொழியையும் இனிது கற்றார்.

மயில்வாகனஞர் பத்துவயது வரையும் தமிழ்ப்பாட சாலையில் தமிழ் கற்றதுடன், வீட்டிலே ஆங்கிலமொழி யையும் கற்றுவர லாஞர். பிறகு தந்தையார் மயில்வாகன ஞரைக் கல்முனை மெதொடிஸ்த மின்ன் பாடசாலையில் ஆங்கிலம் கற்கும்பொருட்டு 1903-ஆம் ஆண்டிற் சேர்த்தார்.

மயில்வாகனஞர் நான்காண்டுகள் வரை கல் முனையில் கல்வி கற்றார். மேற்கொண்டு தொடர்ந்து கல்வி கற்க அங்கு வகுப்புகள் இல்லாமையினால் மட்டக் களப்பிலுள்ள அரசு மிக்கேல் கல்லூரியில் சேர்ந்து கற்க வானார்.

மயில்வாகனஞரின் கல்வித்திறமையைக் கண்ணுற்ற ஆசிரியர்கள் அவரை மிகவும் பாராட்டினார்கள். ஆதலினால் அவர் ஆசிரியர்களது தனி அன்புக்கு உரியவரானார். அதன் பெரும் பேரூக ஓய்வு வேலோகளில் ஆசிரியர்களிடம் சென்று தெரியாதவற்றைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்.

மயில்வாகனஞர் தமது பதினாறுவது வயதில் ‘கேம் பிரிட்ச்’ பல்கலைக் கழகத்தினரால் நடத்தப்பட்ட தேர்விலே முதன்மையாகத் தேரினார். ஆதலினால் படித்த கல்லூரியிலேயே ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார்.

இரண்டு வருடங்கள் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டுவந்த காலையிற்றுன், மயில்வாகனஞரின் நிறையன்பினுக்கு உரியவரான தாயார் இறைவன் அடியினை அடைந்தார்.

ஆகவே, மயில்வாகனஞர் 1911-ஆம் ஆண்டு ஆசிரியர் பதவியினைத் துறந்து அன்னையாரின் இறுதிக் கடன்களைக் கழிக்கக் காரரத் தீவினுக்கு வந்தார். பிறகு கல்முனைக் கத்தோலிக்க மிஷன் பாடசாலையில் சேர்ந்து ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வந்த மயில்வாகனஞர், பயிற்சிபெற்ற ஓர் ஆசிரியராக வரவிரும்பினார். ஆகவே, ஆங்கில ஆசிரியர் கலாசாலை உட்புகு தேர்வினுக்காகப் படித்து வெற்றியும் பெற்றார். அதன் பயனாக இரண்டாண்டுகள் ஆசிரியர் பயிற்சி பெறும்பொருட்டுக் கொழும்பு மாங்காரம் வந்தடைந்தாரா.

மயில்வாகன ஞார் பயிற்சிக் கல்லூரியில் பயின்ற துடன் நில்லாது கொழும்பில் வாழ்ந்துவந்த தமிழ் அறிஞர் களிடம் முழுமூலம் கற்றுவரலானார். அந்த வகையிலே, பண்டிதர் கந்தையா, வித்துவான் சி. சாமோத்ரம் பிள்ளை, வித்துவான் கைலாயப் பிள்ளை ஆகியவர்களிடம் சங்க இலக்கியங்களை முறையாகப் பயின்றார்.

1912-ஆம் ஆண்டு ஆசிரியர் பயிற்சியினை முடித்துக்கொண்டு வெளியேறிய மயில்வாகன ஞார், அர்சு மிக்கேல் கல்லூரி அதிபர் ஆசிரியராக அமாத்தினார்.

இரண்டு ஆண்டுகள் அர்சு மிக்கேல் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பண்யாற்றிய மயில்வாகன ஞார் 1915-ஆம் ஆண்டு பொறியியற் கல்லூரியில் சேர்ந்து மேற்கல்வி கற்கலானார்.

தமக்கென வாழாது பிறருக்காகவே உழைக்கும் பரந்த மனப்பான்மை கொண்ட மயில்வாகன ஞார், சிறந்த போதனு முறைகளைக் கையாண்டு ஆய்வுக் கூடத்தில் பரிசோதனைகள் நடத்திப் போதித்துமையால் மாணவர்களது நல்லபிமானத்தைப் பெற்றார். ஆதலினால் மயில்வாகன ஞாரது புகழ் ஈழ நாடெங்கும் பரவலாயிற்று.

அதன் பயனாக 1917-ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்து அர்சு சம்பத் கிரீசியார் கல்லூரியின் தலைவர் வேண்டிக் கொண்டமைக்கு இணங்க அக்கல்லூரியின் விஞ்ஞான பீடத்தை அழிகு செய்தார்.

இக்காலையிற்றுன் பூர்ண ராமகிருஷ்ண மடாலயத்தைச் சேர்ந்த சர்வாநந்தா இலங்கைக்கு வந்தார். அங்குருடன் கலந்து உரையாடும் வாய்ப்பு மயில்வாகன ஞாருக்குக் கிடைத்தது. அதன் பயனாகத் துறவறத்தைப் பற்றி எண்ணலானார். தம் எண்ணத்தினை நிறைவு செய்வதற் காகத் தம்மையே ஆயத்தம் செய்யலானார்.

மாணவர்களுக்குப் புதுப் புதுப் பாடங்களைப் போதிப்ப துடன் புதிய புதிய நூல்களையும் தாம் கற்கலானார்.

இரண்டு ஆண்டுகளாக மாணவர்களை வளர்த்த துடன் தம்மையும் புதிய தேர்வினுள் புகுவதற்குத் தயார் செய்துகொண்டார். பிறா துணையின்றித் தாமாகவே படித்து இலண்டன் பல்கலைக் கழகம் நடத்திய பி.எஸ்எ. (B.Sc) தேர்வில் தேறினார்.

மயில்வாகனஞரின் இருமொழிப் புலமையை அறிந்த மாண்ப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் நிர்வாகத்தினர் இந்துக் கல்லூரியின் தலைமை ஆசிரியர் பதவியினை ஏற்கும்படி வேண்டினார்கள். அதற்கியைங்க மயில்வாகனஞர் 1920-ஆம் ஆண்டு இந்துக் கல்லூரியின் தலைமைப் பதவியினை மேற்கொண்டார்.

இந்துக் கல்லூரியில் மயில்வாகனஞர் ஆய்வுக் கூடம் ஒன்றினை நிறுவி விஞ்ஞானக் கல்வியினைப் போதித்தார்.

இலங்கையில் தமிழ்மொழியை வளர்க்கவோ தமிழ் மொழியைப் போற்றிப் புகழ்வோ சிறந்த சாசனங்கள் இல்லாமையைக் கண்ட மயில்வாகனஞர் மொழியை வளர்க்கும்பொருட்டு ஒரு கழகம் நிறுவ முயன்றார். பல அறிஞாகளின் துணைகொண்டு சமது தனி முயற்சியின் பயனாக, ‘யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாவிருத்திச் சங்கத்’தைக் கட்டி எழுப்பினார்.

மயில்வாகனஞர் ஆரிய திராவிட பாஷா விருத்திச் சங்க வாயிலாக, பிரவேச பண்டிதர், பால பண்டிதர், பண்டிதர் என்ற முத்தரங் கொண்ட மூன்று தேர்வுகளை ஏற்படுத்தினார். மேற்படி தேர்வுகள் இனிது நடைபெறுவ தற்காக மயில்வாகனஞர் தேர்வு முதல்வராகவும் முதன்மையான உறுப்பினராகவும் விளங்கினார். அன்று மயில்வாகனஞர் தொடங்கிவைத்த சங்கம் இன்றுவரை எத்தனையோ பண்டிதமணிகளை ஈழநாட்டினுக்கு அளித்து விட்டது. இனியும் அளித்துக்கொண்டே வரும்.

உலக வரலாற்றிலேயே 1914-ஆம் ஆண்டு பயங்கரமான ஓர் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. அதுதான் முதலாவது உலகப் பெரும்போர். பணிசெய்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட மயில்வாகன ஞார் போர்டீராகி நாட்டினுக்கு இரத்ததானாஞ் செய்ய முன்வந்தார்.

மயில்வாகன ஞார் முன்வந்த காலையிலே, உலகத்தையே அதிரச்செய்த பெரும்போர் ஓர் முடிவினுக்கு வந்தது. ஆதலினால் மயில்வாகன ஞாரின் போர்ப்பணி தேவையற்றதாக முடிந்தது.

நாட்டினுக்குச் சேவைசெய்ய வாய்ப்புக் கிடைக்காவிட்டாலும், நாட்டு மக்களுக்காகவும் தமிழ் மொழிக் காகவும் பணி செய்ய மயில்வாகன ஞார் விரும்பினார். ஆகவே 1922-ஆம் ஆண்டு துறவியராகித் தூய்மையான வாழ்வைக் கடைப்பிடித்துப் பணி செய்யும் பொருட்டுச் சென்னை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடாலயத்தினுக்குச் சென்றார்.

மயில்வாகன ஞார் மடாலயத்திற் சேர்ந்து துறவியராவதற்குரிய நியமங்களைக் கைக்கொள்ளலானார். அவருக்கு மடாலயத்தார் பிரபோத சைதன்யர் என்னும் பிரமசரியப் பெயரை வழங்கினார்.

இக்காலையில் மடாலய வாயிலாக வெளிவரும் திங்கள் இதழ்களான ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம் என்னும் தமிழ்ச் சஞ்சிகைக்கும் வேதாந்த கேசரி என்னும் ஆங்கில சஞ்சிகைக்கும் ஆசிரியராகப் பணி புரியலானார். 1924-ஆம் ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் பூரண முழு மதியன்று சுவாமி சிவாநந்தா அவர்கள் பிரபோத சைதன்யருக்கு ஞான உபதேசம் செய்து துறவறப் பெயரான சுவாமி விபுலாநந்தா என்பதை வழங்கினார்.

சுவாமி விபுலாநந்தாவாக அடிகளார் வெளியுலகை நோக்கியபோது திருப்பாதிரிப்புவிழுரின் ஞானியார் மடாலயத்தார் ஆண்டு நிறைவு விழாவின் தலைமையினர்

தாங்கும்படி வேண்டினார்கள். அடிகளாரும் அதற்கியெந்து மகாநாட்டினுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார்.

அடிகளார் துறவியாகத் தும்மை ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்த காலையிற்றுன் பல நூல்களையெல்லாம் நன்றாகக் கற்கத் தருணம் கிடைத்தது,

சித்தாந்த நூல்களுடன் காவியங்களையும் படித்தார். ஆங்கிலக் கவிதைகளையும் படித்து இன்புற்றார். இந்நுகர்க்கியினைத் தாமே வைத்துக்கொள்ளாமல் தமிழக அன்பாக்களுக்கும் வழங்க முன்வந்தார். அதன் பயனாகத் தான், 'ஆங்கில வாணி', 'பூஞ்சோலை காவலன்' என்னும் இலக்கிய இன்ப ஓவியங்கள் வெளிவந்தன.

ஆங்கிலப் பெரும்புலவரான செகப்பிரியரின் நாடகங்களை அடிகளார் விரும்பிப் படித்தார். அத்தகைய ஓர் சூழ்நிலையைத் தமிழ்மொழியிலும் ஏற்படுத்துவதற்கு என்னாங் கொண்டார். 1924-ஆம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழச் சங்கத்தின் ஆண்டு நிறைவு விழாவிற் கலந்துகொள்ள வும் நாடகத் தமிழ் என்னும் பொருள் பற்றிச் சொற் பொழிவாற்றவும் அடிகளார்க்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் செயலாளரான திரு. சி. சீனிவாச ஐயங்கார் அவர்கள் அடிகளாரின் விரி வுரையினை ஓர் சிறந்த நூலாக்கித் தரும்படி கோரினார். அதற்கியெந்த அடிகளார் செகப்பிரியரின் நாடகங்களையும் தனஞ்சயரின் தசஞ்சுபத்தையும் மூலக் கருவாகக் கொண்டு, சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள நாடக நூன் முடிவுகளை ஓரளவுக்கு விளக்கிக் காட்டுவதற்கு ஏற்றதாக மதங்க சூளாமணி என்னும் நூலினை எழுதினார்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கச் செயலாளர் கேட்டுக் கொண்டமைக்கு இணங்கக் கிடைத்த மதங்க சூளாமணி யினைச் செந்தமிழ் இதழில் வெளியிட்ட பின்னா நூலாக வும் தொகுத்துப் பிரசரித்தார்.

பண்டிதர் மயில்வாகனஞராகத் தமிழகம் சென்றவர் 1925-ஆம் ஆண்டு சுவாமி விபுலாநந்தராக ஈழம் திரும் பினார். ஆசலினால் ஈழத்து மக்கள் எத்தனையோ இடங்களில் வரவேற்பு வழங்கிப் பெருமைப்படுத்தினார்கள். இந்த நாட்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற மகாநாட்டினுக்கு அடிகளார் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார்.

�ழநாடு மீண்ட அடிகளாருக்கு ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடாலயத்தார் கிழக்கு இலங்கையிலுள்ள தம் பாடசாலை களைப் பராமரிக்கும் முகாமையாளர் பதவியினைக் கொடுத்தார்கள். அடிகளார் முகாமையாளர் பதவியினைக் கையேற்றுப் பல பாடசாலைகளை நிறுவியதுடன், சைவநெறி தழைத்தோங்கவும் வழி செய்தார்.

அடிகளார் தமது பிறப்பிடமான காரைத் தீவில் பெண்களுக்கென ஒரு பாடசாலையை நிறுவி, ‘சாரதா விதத்தியாலயம்’ எனப் பெயர் கொடுத்தார். மட்டக்களப்பினுக்கு அணித்தாயுள்ள கல்லடி உட்போடை என்னும் ஊரில் ஓர் ஆங்கிலக் கல்லூரியினை நிறுவிச் சிவாநந்த விதத்தியாலயம் எனப் பெயர் கொடுத்தார். தம் குருநாசரை என்றென்றும் நினைவுத் திரையில் வைத்திருக்கும் பொருட்டே அன்னவரது பெயரினை விதத்தியாலயத்தினுக்கு வழங்கினார். சிவாநந்த விதத்தியாலயத்தைச் சிறந்த முறையில் வளர்க்கும்பொருட்டுத் தலைமை ஆசிரியர் பதவியினையும் தாமே மேற்கொண்டார்.

அடிகளார் திரிகோணமலையில் திகழ்ந்த சைவப் பாடசாலையைப் பெருகச் செய்ததுடன் கல்லூரியாகவும் மாற்றி அமைத்தார். திரிகோணமலை இந்துக் கல்லூரி யினை வளர்க்கும்பொருட்டு அதிபார் பதவியினையும் தாமே கைக்கொண்டார்.

1925-ஆம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் மகா மகோபாத்தியாய சாமிநாதையர் அவர்களுக்குப் பொற்கிழி அளிக்கும்பொருட்டு ஓர் விழாவினை நடத்தி னார். இவ்விழாவில் ஈழநாட்டு விதத்துவான்களின் பிரதி

நிதியாக அடிகளார் கலந்துகொண்டு சொற்பொழிவாற் றினார்.

1926-ஆம் ஆண்டு வேலூரிலே நடைபெற்ற ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடாலய மகாநாட்டில் இலங்கைப் பிரதிநிதியாக அடிகளார் கலந்துகொண்டு சொற்பொழி வாற்றினார்.

இலங்கை அரசாங்கம் கிழக்கு இலங்கையின் கல்வி நிலையினை ஆராய்ந்து அறிக்கை தயாரிக்கும்படி ஓர் குழுவினை நிறுவினார். இக்குழுவின் தலைமைப் பதவி அடிகளாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

1927-ஆம் ஆண்டு சிதம்பரத்திலே ஒரு பல்கலைக் கழகம் நிறுவும்பொருட்டு இராமநாதபுரத்து அரசர் தலைமையில் ஓர் விசாரணைக் குழு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இக்குழுவின் முன்னரப் பல்கலைக்கழகம் அவசியம் நிறுவப் படவேண்டுமென்று சான்று பகரும்படி அடிகளாரைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தார் வேண்டினார். அதற்கியெந்த அடிகளார், ‘சிதம்பரத்திலே ஓர் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்படவேண்டும்’ என்று விசாரணைக் குழுவில் முதன் முதலாகச் சான்று பகன்றனர்.

1927-ஆம் ஆண்டு அடிகளார் ஆண்டிச் சைவ மகா சபையின் ஆண்டு விழாவினுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார். இக்காலையில் மகாத்மா காந்தியடிகள் இலங்கைக்கு எழுங்கருளவே, மாணவர் மாநாட்டுத் தலைவர் என்ற வகையில் அடிகளார் மகாத்மா காந்தியை வரவேற்றிருார்.

சிதம்பரத்திலே பல்கலைக்கழம் அவசியமாக வேண்டுமென்று விசாரணைக் குழு சிபார்சு செய்தமையினால், உடனடியாகப் பல்கலைக் கழகம் நிறுவப்பட்டது. பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவியினை ஏற்கும் பொருட்டு அடிகளாரை, அண்ணுமைலை செட்டியார்

வேண்டினார். ஆகவே அடிகளாரும் பேராசிரியர் பதவி யினை ஏற்றுக்கொண்டார்.

பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிய அடிகளார் ஒப்பான வேளைகளில் பழங்குமிழர்கள் கையாண்ட யாழ் களைப்பற்றி ஆராயலானார். மறைந்தொழிந்த யாழினைத் திரும்பவும் மீட்டுக்கொடுக்க வேண்டுமென்று உறுதி பூண்டார். இப்பணியினைப் பூரணமாகக் உத்தியோகம் இடையூருக் கீருந்தது. ஆகவே அடிகளார் யாழ் ஆராய்ச்சியில் இறங்குவதற்காக 1933-ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் பதவியினைத் துறந்தார்.

அடிகளார் முத்தமிழில் திறமையடைந்து ஆங்கில மொழியில் பட்டம் பெற்று வடமொழியில் பாண்டித்திய மடைந்ததுடன் நில்லாது, இலத்தீன், யவனம், வங்கம், சிங்களம், பாலி, அரபு ஆகிய மொழிகளிலும் திறமை பெற்றிருந்தார். ஆசலினால் மொழிபெயர்த்தல் என்பது அடிகளாருக்கு ஒரு பொழுதுபோக்காடவே இருந்தது.

ஆங்கிலவாணி, பூஞ்சோலை காவலன் என்னும் கட்டுரைகள் அடிகளாரின் திறமைக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுகள் ஆகும்.

பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியாருச்சு அளித்த மணி மலரை அணிசெய்யும் பொருட்டு எழுதிய ஆங்கில வாணி என்னும் கட்டுரை அடிகளாரின் ஆங்கிலப் புலமைக்கும் தமிழ்ப் புலமைக்கும் பெருமையான மேற்கோளாகும்.

விவேகானந்த ஞானதீபம், கார்மயோகம், ஞான யோகம், நம்மவர் நாட்டு ஞானவாழ்க்கை, விவேகானந்த சம்பாஷ்னைகள் ஆகிய நூல்களைச் சென்னை பூந்ராம கிருஷ்ண மடாலய வாயிலாக அடிகளார் மொழிபெயர்த் துள்ளார்.

1933-ஆம் ஆண்டு அடிகளார் கரந்தைத் தழிழ்ச் சங்கத்தின் வேண்டுகோளினுக்கு இணங்கிக் கரந்தைத்

தமிழ்ச் சங்கத்து ஆண்டு விழாவினுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார்.

1935-ஆம் ஆண்டு அடிகளார் சைவசித்தாந்த மகா சமாசத்தாரின் வேண்டுகோளுக்கு இனங்கித் திரு வண்ணமையில் நடைபெற்ற மகாசமாசத்தின் மகா நாட்டினுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார்.

1936-ஆம் ஆண்டு சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் நடைபெற்ற கலைச்சொல்லாக்க மகாநாட்டினுக்கு அடிகளார் தலைமை தாங்கியதுடன், கலைச்சொற்களை ஆக்குவதிலும் ஈடுபட்டார்.

1937-ஆம் ஆண்டு அடிகளார் கைலாயம் வரை சென்றதுடன் தீபெத் நாட்டினுக்கும் விஜயம் செய்தார்.

1939-ஆம் ஆண்டு அடிகளார் கல்முனையில் நடைபெற்ற ஆசிரியர் விடுமுறைக் கழகத்தினுக்குத் தலைமை தாங்கியதுடன், இலக்கியச் சார்பான நீண்டதோர் அறிவுரையும் நிகழ்த்தினார்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த் தேர்வாளராக அடிகளார் திகழ்ந்ததுடன் பற்பல இடங்களுக்கும் சென்று சமயத் தொண்டுகளும் செய்து வந்தார்.

இக்காலையில் இமயமலைச் சாரலிலுள்ள மாயாவதி ஆசிரிமத்திலிருந்து வெளிவந்த ‘பிரபுத்த பாரதா’ என்னும் ஆங்கிலத் திங்கள் இதழினுக்கு ஆசிரியராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதனால் 1939-ஆம் ஆண்டு இமாலயத்துக்குச் சென்றார்.

இமாலயத்தில் அடிகளார் வாழ்ந்த காலையிற்றுன் யாழ் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியில் பூரணமாக ஈடுபட்டார். இவ்வாராய்ச்சியின் பயனாக அடிகளார் பலவேறு இடங்களுக்கும் செல்லவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. ஆகவே அவர் இதழ் ஆசிரியர் பணியினைத் துறந்து தமிழகம்

மீண்டார். தமிழகத்தின் பல இடங்களுக்கும் அடிகளார் சென்று யாழ் சம்பந்தமான தகவல்களைச் சேகரித்தார்.

அடிகளார் தமிழகம் மீண்டதைக் கண்ட ஈழத்து அன்பர்கள், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழப் பேராசிரியர் பதவியினை ஏற்கும்படி வேண்டினார்கள். பிறந்தநாட்டின் நலத்தின் பொருட்டு அடிகளார் பேராசிரியர் பதவியினை மேற்கொண்டார்.

பேராசிரியர் பதவியுடன் கல்விப் பகுதிப் பாடநூற்சபை, தேர்வுச் சபை, கல்வி ஆராய்ச்சி சபை ஆகியவற்றின் பெருமைக்குரிய உறுப்பினராகவும் திகழ்ந்தார்.

இலங்கை அரசாங்கம் இலங்கைப் பாடசாலைக் கான ஓர் திட்டத்தை வகுத்தபோது, அடிகளார் சங்கீத பாடத்துக்கான திட்டத்தை ஒவ்வொரு வகுப்பினுக்கும் வடித்துக் கொடுத்தார்.

பாடசாலைகளில் சைவ சமயமும் படிப்பிக்கப்பட வேண்டுமென்ற நியதி ஏற்பட்டபோது சமயத்தினுக்கான ஓர் பாடத்திட்டத்தையும் அடிகளார் வகுத்துக் கொடுத்தார். இலங்கை ஆட்சியாளரின் தேர்வுகளில் அடிகளார் ஓர் தேர்வாளராக இருந்து பணியாற்றினார்.

அடிகளார் பத்தாண்டுகளாக ஆராய்ந்து கண்டுணர்ந்த இசை நூலான யாழ்நூலினைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்து ஆதரவில் திருக்கொள்ளம்பூதூர்த் திருக்கோயிலில் சர்வசித்து ஆண்டு ஆவணித் திங்களில் (20-21-6-47) அரங்கேற்றினார்.

முதலாம் நாள் விழாவில் திருக்கோயில் வரிசைகளுடன் இயற்றமிழ்ப் புலவர்கள், அறிஞர்கள் சூழ்ந்துவர அடிகளாரைத் தெற்குக் கோபுர வாயிலாகத் திருக்கோயி லுக்கு அழைத்து வந்தார்கள். அழைப்பு ஊர்வலத்தில், மறைந்தொழிந்த யாழ்களை அடிகளாரின் கணக்குப்படி தயாரித்த முளரியாழ், சுருதி வீஜை, பாரிசாத வீஜை, சதுர்த்தண்டி வீஜைகளைத் தாங்கிச் சிலர் சென்றார்கள்.

நாச்சியார் முன்னிலையில் அடிகளார் இயற்றிய நாச்சியார் நான்மணிமாலை வித்துவான் ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்களாற் படிக்கப்பட்டு நிறை வேறியது. பின்னர் எல்லோரும் அரங்கேற்று மண்டபத்தி னுக்குச் சென்றார்கள்.

தேவார இன்னிசைப் பண்களோடு தொடங்கிய அரங்கேற்று விழாவில் கோனூர்ச் சமீந்தாரும் திருக் கொள்ளம் பூதூர்த் திருப்பணிச் செல்வரும், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் புலவருமான திருவாளர் பெ. ராம. ராமசித. சிதம்பரம் செட்டியார் அவர்கள் அனைவரையும் வரவேற்று வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். பின்னர் அடிகளார் யாழ் நூலினுக்கு விளக்கம் கொடுத்தார். அடுத்துக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்து அமைச்சரான திரு. கந்தசாமி அவர்கள் அடிகளார் ஆராய்ந்தளித்த யாழ்களின் சிறப்பு களைப் பற்றிப் பேசினார். பின்னர் திரு. தி. சு. அவிநாசி லிங்கம் செட்டியார், திரு. ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை ஆகிய வர்கள் அடிகளாரைப் பாராட்டி விரிவுரைகள் நிகழ்த்தி ஞேர்கள்.

சங்கீத பூஷணம் திரு. க. பொ. சிவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள் அடிகளார் கண்ணேராந்த யாழ்களை மீட்டி இன்னிசை பொழிய, முதலாம் நாள் விழா நிறை வெய்தியது.

இரண்டாம் நாள் விழாவில் நாவலர் சோமசுந்தரப் பாரதியார், குமரன் ஆசிரியர் சொ. முருகப்பா, தமிழ்ப் பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, சென்னைப் பல்கலைக்கழக இசைப்பேராசிரியர் சாம்பழாத்தி ஐயர் ஆகியவர்கள் விரிவுரை நிகழ்த்தினார்கள். பின்னர் அடிகளார் யாழ்பற்றிய பல உண்மைகளை எடுத்துக் கூறினார். அடுத்து வீஜை வித்தகர் சிவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள் யாழ் நூலிற் கண்ட கணக்குப்படி அமைத்த சுருதி வீஜை யில் ஏழ்பெரும்பாலைகளைக் கிரகசுவரம் மாற்றி இசைத்து அவையினேர ஆனந்தப்படுத்தினார்.

இறுதியாக வித்துவான் வெள்ளொரண்டூர் யாழ் நூலின் பெருமைபற்றிப் பேச, யாழ் நூல் அரங்கேற்றப் பட்டது. கரங்கைத்த தமிழ்ச் சங்கத்து அமைச்சர் திரு. கந்தசாமி அவர்கள் நன்றியுரை கூற, யாழ் நூல் அரங்கேற்றுவிழா இனிது முடிவுற்றது.

யாழ் நூல் அரங்கேற்று விழாவில் கலந்துகொள்ளப் புறப்படும் முன்னரே, அடிகளாரின் உடல் சோர்வுற்றிருந்தது. அதனைப் பொருட்படுத்தாது பயணம் செய்து மீண்ட அடிகளாரை நோய் பற்றிக்கொண்டது. ஆகவே அவர் கொழும்பு மருத்துவ விடுதியொன்றில் சிகிச்சை பெறவானார்.

அடிகளாரைப் பரிசோதித்த வைத்தியர் பூரண ஓய்வும் அமைதியான சூழ்நிலையும் வேண்டுமெனக் கூறி னார். ஆகவே ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடாலயத்தார் வைத்தியர் கூறிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியும் பயன்தராமல் 1947-ஆம் ஆண்டு ஆடித் திங்கள் (19-7-1947) சனிக்கிழமை இரவு அடிகளார் இறைவனுடன் இரண்டற்க் கலந்தார். அறிஞர்கள் அழுது புலம்பி னார்கள். தமிழ்த்தாய் கண்ணீர் வடித்தாள். தமிழகம் ஒப்பற்ற முத்தமிழ் முனிவரை இழந்தது.

அடிகளாரின் ஊன் உடம்பு, வெள்ளவத்தை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடாலயத்தில் அன்பார்களின் இறுதி வணக்கத் தினுக்காக வைக்கப்பட்டது. மறுஞாள் ஊன் உடல், பிறந்த பொன்னுடான மட்டக்களப்பினுக்குப் புகைவண்டி வழி யாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

திங்கட்கிழமை காலைப் பொழுது மட்டக்களப்புப் புகைவண்டி நிலையம் மக்கள் கூட்டமாகவே காட்சி அளித்தது. கிழக்கு இலங்கையின் தவப் புதல்வரைக் காண, அவரது உயிரற்ற உடலைக் கண்டு தொழு வந்த மக்கள் கூட்டம் எண்ணிலடங்கா திருந்தது.

அடிகளாரின் ஊனுடம்பு வைக்கப்பட்ட பேழையைப் புகைவண்டி நிலையத்திலிருந்து சிவானந்த வித்யாலயத் துக்கு ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்றுர்கள்.

சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் மக்களின் இறுதி வணக்கத்தினுக்கு அடிகளாரின் ஊனுடம்பு வைக்கப் பட்டு, மீண்டும் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

இறுதியாகச் சிவானந்த வித்தியாலயத்தின் மரத்தின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட கல்லறையிலே அடிகளாரின் திருவுடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

அடிகளாரது உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்ட கல்லறையின் மேலே சமாதி ஒன்று எழுப்பப்பட்டது. அதிலே அடிகளார் யாத்த,

‘வெள்ளை நிற மல்லிகையோ, வேறெந்த மாமலரோ வள்ளல் அடியினைக்கு வாய்த்த மலர்எதுவோ வெள்ளை நிறப் பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல உள்ளக் கமலமடி உத்தமங்க வேண்டுவது.’
என்னும் கவிதை பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

விபுலாநந்த அடிகளாருக்கு வணக்கம் செலுத்தச் செல்பவர்கள் அவரது சமாதியிலே எழுதப்பட்ட டிருக்கும் கவிதையினைப் படித்துக் கண்ணீர் சிந்தவே சிந்துவார்கள்.

விபுலாநந்த அடிகளார் மறைந்துவிட்டார். அவரது ஊன் உடம்பு அழிந்துவிட்டது. ஆனால் அடிகளாரது புகழ் உடம்பு தமிழ் உள்ளவரையும் நின்று உலவவே உலவும்.

விபுலாநந்த இலக்கியம் மலர்ந்துவிட்டது. விபுலாநந்த அடிகளாரது பெயரும் சிரஞ்சீவி யாகியே விட்டது.

[யாத்து

“இசையிடை நுணுகி யாய்ந்து இசைபெறு யாழ்நூல் இசைத்தமி மூச்சா ஞகி இங்கலைக் கழகந் தன்னில் இசைவளர் விபுலா நந்தர் இம்பரி ஞங்கி வானின் இசைபொழி அமர ராகி என்றென்றும் வாழ்கின் ரூரே!

என்று அடிகளாரை நாமும் தினமும் வாழ்த்துவோமாக.

பேருநூறி சிறப்புக்கால முத்துக் காலியாகும்
தொடர்ந்து

1. பொருநூற் சிறப்பு*

ஓருமொழியா லுலகனைத்து முருப்படுமென்
றருஞ்சுருதி யுரைத்த வாற்றுல்
வருமறையா கமக்கலையாய்ப் பொருட்டுணிவா
யாவுமாய் வயங்கா நின்ற
திருமொழியைச் சித்தியுத்தி திகழ்மொழியை
யனவரதஞ் சிந்தித் தேத்தும்
பெருமொழியைக் குருமொழியைப் பிறைமுடித்தோன்
பெறுமொழியைப் பேணி வாழ்வோம்.

அருந்தமிழ்ப் பொருநூற்சிறப்பி லொருசிலவற்றை
யாராய்ந்தறியைப் புகுந்தனம்.

“ஆன்ற சிறப்பி னறம்பொரு ஸின்பமென்
முன்றுவகை நுதலிய துலக மவற்று
ளறனு மின்பமு மகலா தாகிப்
புறனெனப் படுவது பொருள்குறித் தன்றே”

என்பது பன்னிருப்படலம். ‘முன்றுவகை நுதலிய துலகம்’ என்றதனால் அறிஞர் வீட்டினைத் தனித்துக் கூருர்; ஏனைய பொருட்பகுதிகளோடு சார்த்தி அவற்றது மிகுதியாகவும் நீக்கமாகவும் கூறுவரென்பது பெறப்பட்டது. என்னை? சிற்றின்பம், பேரின்பமெனவும்; இல்லறம் துறவறம் எனவும்; இம்மைப்பொருள், மறுமைப்பொருள் எனவங் கூறினுராகவின். இவற்றது விரிவைய் பின்னாக் காட்டுதும். ‘அறனுமின்பமு மகலாதாகி’ என்பதனால் புறத்தினை அனைத்துப் பொருளையுங் கூறுமென்பதும் நடுவண் நின்ற பொருளையே பெருகக் கூறுமென்பதும் பெறப்படுவனவாம்.

“இன்பமும் பொருளு மறனு மேன்றுங்
கன்பொடு புணர்ந்த வைந்தினை”

* இது யாழ்ப்பானத்துத் தமிழ்வளர்க்கும் பெருங்கழகத் தார் முன்னிலையிற் படிக்கப்பட்டது.

என்பது தொல்காப்பியம். ‘அன்பொடு புணர்ந்த வைங்தினை’ என்றதனால் எஞ்சிய இருதினையுள் கைக் கிளைத்தினை ஒரு தலையாய அன்பினை யுரைப்பது என்றும் பெருந்தினை பொருந்தாவன்பின் புறத்ததாய்ப் பொருந்த நின்ற அறனும் பொருளும் துறக்கமும் கூறுவது என்றும் அறியலாகும். இங்ஙனம் அகமும் புறமும் ஒற்றுமைப்பட்ட பொருள்வாயின் இனைச்சொற்களால் வேற்றுமையுறக் கூறிய தென்னையோ வெனின். இனைச்சொற்களால் கூறப்படும் பொருட்கள் ஒற்றுமையும் வேற்றுமையுமடையவாயிருத்தலன்றே சால்பு; ஈண்டு உணரப்படும் பொருளை நோக்க அகமும் புறமும் ஒன்றும்தன்மைய. உணர்வோனுகிய தலைமகனை நோக்க வேறுந்தன்மைய. அகம் என்பது இல்லம். பார்ப்பன மகளிர் தங் கணவரை அகத்துக்காரர் என்ற சொல்லும் வழக்கு இன்றுமள்து. இல்லக்கிழத்தியினது சார்பினாற் றலைமகன் அறமுத னைக்கினையும் பெறும் ஒழுக்கத்தை அகத்தினையெனவும் மாற்றரசரும் பிறருஞ் சார்பாக நாற்பொருளையும் பெறும் ஒழுக்கத்தைப் புறத்தினையெனவும் வைத்துத் தமிழ்மொழி மாந்தர் புலனென்றி வழக்கஞ் செய்தாரென்க. இங்ஙனம் பொருள்கொள்ளுமிடத்து, ‘அகத்தினை’, ‘புறத்தினை’ என்பவற்றை ‘Life at home’, ‘Life ‘Abroad’ எனப் பெயர்த்தெழுதலாகும். கண்டும் கேட்டும் உண்டும் உயிர்த்தும் உற்றும் அறியும் இன்பமனைத்தும் உள்ளமே நிலைக்களமாக அறியப்படுவவாதலால் வீரப்போரின்பழும் உள்ளமே நிலைக்களமாக அறியப்படுவது; அநுபவித்தார்க் கன்றிப் பிறர்க்குப் புலனுகாது; அங்ஙனமாதலின் அகம் என்பதற்கு உள்ளம் எனப் பொருள்கொள்ளின் வீரப் போரின்பத்தையும் அகத்தினையெனக் கொள்ளல் வேண்டுமே; ஆதலால் அகம் என்பதற்கு இல்லம் எனப் பொருள் கொண்டதே பொருத்தமாமென்க. அஃதன்றியும், ஒண் டொடி மகளிர்பாற் பெறும் இன்பமாத்திரமே இன்பமெனச் சாதித்தலும் பொருந்தாது; புயவலி படைத்த அடலரி யேற்னையானுக்குப் போர்க்களத்துப் பெறும் இன்பம்

சொன்மடங்கு மென்மொழி மாதர்பாற் பெறு மின்பத் தினும் பன்மடங் கதிகமாதவின். அருந்தவிழ்க் கவியைப் படிக்கும்போது கவிஞர் கருத்தொடு நங்கருதது ஒன்றுபட அநுபவிக்கு மின்பழும், 'கருத்தொப்ப ஆதரவுபட்ட வின்பமே' யாகும்.

இனி நுண்மதித் தமிழ்மாந்தர் வீட்டியல் சூறிய மர பினை யாராய்வாம். சிந்தையுமொழியுஞ் செல்லாநிலை மைத்தாகிய வீடு இலக்கண வகையாற் சூறுந்தரத்த தன்று. வீடுசூறிய ஏனையமொழி மாந்தரும் அதனைக் காரணவகையாலும் எடுத்துக்காட்டு வகையாலுங் சூறி ஞாரேயன்றிச் சொல்லுக்கடங்காப் பேரின்பத்தைச் சொல்லுக் கடக்க முயன்றால்லர். காரணவகையாற் சூறுமிடத் துப் பெருந்தினையானுங் காஞ்சித்தினையானுங் சூறப் படும். சின் அநுபவ வகையாற் சூறுமிடத்து அகத்தினை அன்புமார்க்கமாகும்; புறத்தினை அறிவுமார்க்கமாகும். இவற்றை வடநூலார் முறையே பக்தியோகம். ஞான யோகம் என்பார். அருளங் குரவனுங் சூட்டிவைக்கக் கண்ட காட்சியும் கலந்தவகையுங் கம்பலையும் கண்ணீரும் பிரிவாற்றுமையும் நீடுநினைந்திரங்கலும் அகனைந்தினைக்கே யுரியவாம். ஜம்புலக்கள்வார் ஆவினைத் தந்தோம்ப அவரை யடர்த்தெதிர்த்து அஞ்சுதகச்சென்று அரணத்தை வளைத்து வெற்றியுங் துதியும் பெறுவது புறத்தினை யொழுக்கமாம். 'வேல்கெழு தடக்கைச் சால்பெருஞ் செல்வ' ஞகிய தமிழ்ப்பெருங்குரவன் மறவொழுக்கத்தால் மாயைமக்கள் மூவரையுங் கடிந்து அன்பின்மேன தாகிய அறவொழுக்கத்தால் வள்ளிகாயகியாரை மணந்தது புறத் தினை, அகத்தினை யொழுக்கங்களை உலகிற்கு நன்குணர்த்திய வரலாற் று விரிவைத் தமிழ்மொழிக் கந்த புராணத்தினுங் தனிகைப்புராணத்தினுங் காணலாகும்.

இனித் தினைவகையை யாராய்வாம். அந்தணரரு மறை நூல் மன்றலெட்டு எனக் சூறிற்று. தமிழ் ராமநையாகிய அன்பினைந்தினை கந்தருவவழக்கத்தை யைங்

தாகக் கூறிற்று. இருமொழி மரபையும் இயை வைத்து நோக்குங்கால், பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், குறிஞ்சி, பாலை, மூல்லை, நெய்தல், மருதம், ஆசரம், இராக்கதம், பேய் எனப் பன்னிரண்டாம். இவற்றுட் பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம் ஆகிய நான்கும் பெருந்தினை. ஈற்றினின்ற மூன்றுங் கைக்கிளைத் தினை;—‘பாங்க னிமித்தம் பன்னிரண்டென்ப, ‘முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே; பின்னர் நான்கும் பெருந்தினை பெறுமே’ என்னும் பொருளத்திகாரச் சூத்திரப் பொருளை நோக்குக. ஆகவே மன்றலெட்டு; னிமித்தம் பன்னிரண்டு என்ற வகையாவும் தினை ஏழ என அடங்குவ. பெருந்தினை, குறிஞ்சி, பாலை, மூல்லை, நெய்தல், மருதம், கைக்கிளை யென்னும் அகம் ஏழினுக்கும் முறையே காஞ்சி, வெட்சி, வாகை, வஞ்சி, தும்பை, உழிஞரு. பாடாண் என்பன புறஞம். குறுகு, பகு, முகிழ், நெ, மறு(த்), காய், கர(த்), நொ, வெகுள், வகு, வன்பு, துன்பு. உரிஞ் என்னும் வினையடிகளோடு தல், அல், அம், ஐ, சி என்னுங் தொழிற்பெயர் விகுதிகளுள், ஏற்புடையன கூடிப் பிறங்த தொழிற்பெயர்களாமோ குறிஞ்சி, பாலை, மூல்லை, நெய்தல், மருதம், கரங்தை, நொச்சி, வெட்சி, வாகை, வஞ்சி, தும்பை, உழிஞரு என்னும் தினைப்பெயர்கள் என்னும் முடிபு ஆராய்தற்குரியது.—அ.:தெங்ஙனமாயினும் பாலையும் பாலைப்புறஞகிய வாகையும் ‘பகு’, ‘வகு’ என்னும் அடிகளினின்று பிறங்தன வாமென்றல் பொருத்த முடைத்து. ஆசிரியன் பாலைக்கு நிலம் வகுத்தானல்லன்; அ.:தொழிந்த நான்கனுக்குமே படுதிரை வையத்தைப் பகுத்துக் கொடுத்தனன்; பாலை ஏனைய நான்கனுள்ளுஞ் செறிந்து நிற்குமியல்பினதாதலின். இனி உயிரும் உடலும், மணமும் மலரும் போல ஒருமித்திருந்தா ரிருவரை அறமும் பொருளங் காரணமாகப் பகுத்து நிறுத்து மியல் பின் து பாலைத்தினை. பாலைப்புறஞகிய வாகையினியல்பை நோக்குங்காற் பிறப்பொத்து ஒன்றித்திருந்த மக்கட் கூட்டத்தினரைச் செய்தொழில் வேற்றுமைச் சிறப்புநோக்கி

அந்தணர் என்றும், அரசரென்றும், ஏனேரென்றும், அறிவரென்றும், தாபதரென்றும், பொருநரென்றும் வகுத்து நிறுத்தியது வாகைத்தினை. பாலையும் வாகையும் பெருக்கல்லறம் பொருட்பகுதிகள் அறமும் பொருளுமேயாம்; காஞ்சியும் பெருந்தினையும் துறக்கங் கூறுஞ் சிறப்புடைய எனவும்; கைக்கிளையும் பாடானும் ஒருதலையாய அன்பின்பால எனவும் முன்னர்க் கூறினும். எஞ்சிய அக்னன்கும் சிறப்புடைய யின்பப்பொருள்; எடுத்துக் காட்டுவகையால் வீட்டியல் கூறுவ; அங்ஙனமே எஞ்சிய புற னன்கும் வீரப்போரின்பப்பொருள், எடுத்துக் காட்டுவகையால் வீட்டியல் கூறுவ.

மன மொழி மெய்களா லறியவொண்ணேப் பேரின்பப்பொருளை யாண்டும் வெளிப்படையாகக் கூறுவது இயலாத தொன்றுகலின் ஆசிரியர் குறிப்பாக வுணர்த்தியது மரபாயிற்று. சொற்றெடுத்துக் கருவியாகவறிவது பொருள். சொல் பொருளை யுணர்த்தும்வழி வெளிப்படையாகவுங் குறிப்பாகவு முணர்த்தும். அங்ஙனம் உணர்த்தும் பொருளும் பல்வேறு வகைப்பட்ட மாந்தரது மனங்கிலைக் கேற்பத்திரிவுபட்டு நிற்கும். அவரவர் கொண்ட பொருளே அவரவர்க்கு மெய்ப்பொருளாகும். உதாரணமாக இன்பமென்னாஞ் சொற் கேட்டவிடத்துக் கட்குழியன் கள்ளுண்டு களியாடும் இன்பத்தை நினைவுக்கருகிறுன்; அவனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். பரிச வின்பத்தின்பாலதாகிய இனைவிழைச்சினது பொய்யியல்லபை யுணராதான் அவ்வினைவிழைச்சையே இன்பமென வெண்ணுக்கிறுன்; அவனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். கண்ணுக்கினிய காட்சியையும் செவிக்கினிய இசையினையும் மூக்குக்கினிய நறுநாற்றத்தினையும் இன்பமென எண்ணுவோர்க்கு அவையே மெய்ப்பொருள்; போர்க்களத்துச் சென்று பகைவரையெறிந்தும் அவர் எறிந்த வேலை மார்பகத்துத் தாங்கியும் புறங்காட்டாது நிற்பதே இன்பமெனக்கொண்ட வீரனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். இல்லத்திருந்து குலமகளோடு கூடிக் கண்டும் கேட்டும் உண்டும் உடுத்தும் உற்றும்

உயிர்த்தும் அநுபவிப்பதே இன்பமெனக் கொண்டோனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். இனிப் பெண் என்பது, ‘எற்புச் சட்டம், முடைக்குரம்பை, புழுப்பிண்டம், பைம்மறியா நோக்கப் பருந்தார்க்குங் தகைமைத்து’ என்று இவ்வாறு நினைத்து உலகைத் துறந்து கற்பகக்கா நீழலில் அரமகளிர் அடிவருட வீற்றிருப்பேனென நினைந்து தவஞ்செய்வா னுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். இறைவனது பொன்னடி நீழலை யடைந்து அழியாவின்பத்தைப் பெறுவேனென்று நினைப்பவனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். ‘அதுவும் வேண் டேன் இன்னுயிர்க் குயிராகிய இனறவனுக்குப் பணிசெய் தலை மேற் கொள்வேனே’ன நினைப்பவனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். இங்ஙனே மாறுபட்ட பலவும் இன்பம் என்னும் ஒரு மொழிக்கே பொருளாயினவா றுணர்க். ‘தானே யவள், அவளே தான்’ என்னுங் தொடர்மொழி செவிப்படலும் இலக்கண வித்துவான் அது தலைமகஞுங் தலைமகனும் பொருவிறந்தாரென்பதை யுணர்த்திற்று என்பான். வேத நூல் வல்ல அந்தணன் முற்பட்டு, “அன்று அன்று; இச் சொற்றெடுடார், ‘அது நீ ஆனுய்’ என்னும் மகாவாக்கியப் பொருளைக் குறிப்பினால் உணர்த்துவது” என்பான். சைவ நூல்வல்லான் முன்னிருவர் பொருளையும் மறுத்து, ‘பொருவிறந்தாராவார் இறைவனும் இறைவியும்; இம்மொழி அவரது நித்தியமாகிய அபேதத் தன்மையை உணர்த்திற்று’ என்பான். தார்க்கீகன் இவரனைவரையும் மறுத்து, ‘தான் எழுவாய் அவள் முடிபு; பின்னும் அவள் எழுவாய்; தான் முடிபு; ஆதலால் இத் தொடர் மொழி இதரேதரம்’ என்பான். உலோகாயதன் புன்னகை புரிந்து, ‘ஜயன்மீர், இல்லதும் இனியதும் புனைந்து ரையன்மின். மரனும் வல்லியும்போலும், எள்ளும் அரிசியும் போலும், பாலும் நீரும்போலும் கலங்திருக்கும் நிலைமையைக் கூறிற்று இச் சொற்றெடுடா’ என்பான்; இங்ஙனம் ஜங்தினைத்துறை யனைத்தினுக்கும் பொருள்கொள்ளுதல் கூடுமாதலினாலன்றே, வாதலூரடிகளது ஜங்தினைக் கோவையையக் கோக்கி,

“ஆரணங் காணென்ப ரந்தனர் யோகிய ராகமத்தின் காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் நூல்தென்ப [ரின்புலவோர் ரேரணங் காணென்ப ரெண்ண ரெழுத்தென்ப சிரணங் காயசிற் ரம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே, என ஆன்றேர் வியந்து கூறினார்.

பலதிறப்பட்ட மொழியினும் பரந்துபட்ட நூல் பலவும் அறம் பொருளின்பம் வீடென நாற்பாலுள் அடங்குவன. இவை தொகை விரியாகத் தமிழ் மொழியகத்துச் செறிந்து நிற்பன. தமிழ் மொழிக்கு நூலாவன சங்கச் சான்றோர் தொகுத்த நூல்களேயாம்; ஏனைய நூல்கள் இவற்றின் வேறுபட்டவல்லவாகலான்:—இராமன் கதை, சீவகன்கதை, நளன்கதை என நிற்பனவற்றுள் இராமன், சீவகன், நளன் எனவரு மிடங்களில் ‘தலைவன்’ எனக் குறி யீடு செய்தும் ஒழிந்தவற்றையும் ஏற்ற பெற்றி தலைவி, பாங்கன், பாங்கி, அடியோர், வினைவலர் என இவ்வாறு கொண்டும் நோக்குங்கால், பிற்காலத்து நூற்பொருள், முன்னோர் நூல் பொருளிள் வேறுபடாது நிற்பது புலப்படும். இனிச் சங்கத்தமிழ் நூலைனத்துங் தொல்காப்பியத்தினு எடங்குவன. தொல்காப்பியத்து எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளினு எடங்குவன. பொருள்சுறும் ஒன்பது இயலும் அகத்தினையியல், புறத்தினையியல் என்னும் இரண்டனு எடங்குவன. புறம் அகத்தினு எடக்கம். அகத்தினை பெருமானடிகள் அருளிச் செய்த ‘அன்பினைந்தினை’யினு எடக்கம்; ‘அன்பினைந்தினை’ அன்பினு எடக்கம்; அன்பு அகரவுயிரினு எடக்கமென மேலோர் கூறுவர். இனித் தோற்றப் பொருளைனத்தும் முதல் கரு உரியென அடங்குவன. கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் நிலம், பொழுது என்னும் முதற் பொருளினு எடங்குவன. இவை ஆதி பகவஞ்சிய முதலினை யுடையன; ‘அகர முதல வெழுத் தெல்லா மாதி பகவன் முதற்றே யுலகு’ என்னும் பொய்யா மொழிக்குப் பொருள்கொள்ளுமிடத்து எழுத்து என்பது முதல்சார்பாகிய முப்பத்து முன்றெழுத்தினையும் அவ்

வெமுத்துக்களின் கூட்டத்தினாற் பிறந்த சொற்களையும் சொற்றேடர் கருவியாகிய பொருட் பகுதி யனைத்தினையுங் குறிக்கும். ஆகவே 'எழுத்தெல்லாம்' என்பது 'சொற் பிரபஞ்சம்.' உலகு என்பது நிலம் பொழுது என்னும் முதற் பொருள்களா லாயது. நிலம் என்பது நிலத்துக்குக் காரணமாகிய நீரையும், நீருக்குக் காரணமாகிய தீயையும், தீக்குக் காரணமான வளியையும், வளிக்குக் காரணமான வானையுங் கருதும். 'நிலங் தீ நீர் வளி விசும்போடைந்துங் கலந்த மயக்க மூலகம், ஆதவின் 'உலகு' என்பது 'பொருட் பிரபஞ்சம்.' சொல்லும் பொருளும் பேதாபேத மாய் நிற்பன. சொன் முதலாகிய அகரவுயிர்போலப் பொருண்முதலாகிய இறைவன் தானேயாய் நிற்பதேனேடு யான்மூடும் வியாபித்து யாவற்றினும் செறிந்து நிற்பானென வுணர்த்தும் பொருண்மையது செங்காப்போதா ரூரைத்த உத்தரவேத முதற்செய்யுள்.

இங்ஙனம் ஆராயுங்கால் ஒல்காப் பெருந்தவத் தொல்காப்பியனாரைத்த பொருணாலும், திருவள்ளுவப் பயனும் பொது நூலாய்ப் பொருணைக்கினையும் உணர்த்து பவாய் இம்மை மறுமைப் பயனை ஒருங்கு தந்து நிற்பன என்பது புலப்படும். பெருமானடிகள், 'என்னை பாவம்; அரசற்குக் கவற்சிபெரிதாயிற்று; அதுவும் ஞானத்திடைய தாகலான், யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம் 'என அருள் சூரந்து அளித்த 'அன்பினைந்தினை'யும், வாதலூரடிக ளருளிச்செய்த ஜங்கினைக்கோவையும் சிறப்பு நூலாய் அருமறைமொழியாய் வீட்டியலை விளக்கி நிலவுவன். இந்த நான்கு நூலும் 'தமிழர் நான்மறை'யென ஆன்றேராற் போற்றப்படுவன். பொன்னும் மணியும் பொருளெனக்கருதா நுண்மதித் தமிழ் மாந்தராற் பொருளெனக்காக்கப் படுவன விவையே. தமிழ் முதுகுடிப் பிறந்த திருவடைப் பெருமக்க ளைவரும் இவற்றைப் போற்றிப் படித்து இம்மை மறுமைப்பயனைப் பெறுவார்களாக.

2. அண்பினந்தினையுரை

இறைவனுரைத்த இந்நாலுக்கு இரண்டு உரைகள் உள்ளன. ஒன்று கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனுரைத்த புறக்கருத்துரை; மற்றொன்று குமரநாயகனுரைத்த அகக்கருத்துரை. நக்கீரனுரையைக் கற்றுணர்ந்தோர் மண்ணகத்துப் புலவராற் போற்றப்படுவாரெனின், குமரநாயகனுரையின் உண்மையை யுணர்ந்தோர் மண்ணகத்துப் புலவரும் வானகத்துப் புலவரும் போற்றத் தேவரி னும் மிக்கோரா யந்தமிலின்பத் தழிவில் வீட்டைப் பெறுவாரென்பது கூறுமலே யமைகின்றது. மேலாகிய வீடு பேறே அகப்பொரு னாலுக்குப் பயனுக் அமைந்தது. அஃப் தன்றி வாளா ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் இடையே நிகழ்ந்த அன்பின் பெருக்கத்தைக் கூறுவதற்கு அண்டராலும் வேதங்களாலும் அளவிடற்கரிய பரம்பொருளாகிய எம்மிறைவன் ஒரு நூல் செய்தளித்தா னென்பது ஒரு வாற்றுனும் பொருந்தாத தாகும். தமிழ் மொழி யறிஞர் பலர் நக்கீரனுரைத்த புறக்கருத்துரையில் ஈடுபட்டு மறுமைப் பயனை யிழக்குந்தகைய ராயினர். இது எற்றினுயிற் ரென்றுல், குமரநாயகனுரைத்த குறிப்புரையின் திறத்தை யுணராமையினை ஆயிற்று. இவ்வுண்மை யுரையின் றன்மை யிதுவெனவும், இதனைக் கற்பதற்கு அதிகாரியாவார் இவர் எனவும் எமது சிற்றறநிவுக்கு எட்டிய அளவு எடுத்துக்காட்டுதற் கெண்ணினும். முதற்கண் உரை வெளியிடப்பட்ட அவைக்களத்தினியல்பைக் கூறி அப்பாற் செல்வாம்.

நான்மாடக்கூடலாகிய மதுரைத் திருநகரிலே, சரஸ்வதிதேவியின் அம்சமாகிய நாற்பத்தொன்பதின்மாதமிழுப்புலவர், கன்மாப்பலகை யேறியிருந்து தமிழராய்ச்சி செய்துகொண் டிருந்த காலத்தி லொருநாள்-

அழகே யோருரு வெடுத்தாலனைய ஐஞ்சுவயதுப் பாலக ணெருவன், புலவரவைக்களத்து வந்து நின்றுன்; வெள்ளை வஸ்திராந் தரித்து, வெண்ணிற மலர் மாலை சூடிய மாசற்ற தோற்றமும், பால்மண மாருச் சிவந்த வாயும், அன்ற ஸாந்த தாமரைபோன்ற திருமுகமும் குறுங்கையும் விளங்க நின்ற அச் செல்வச் சிறுவனைக் கண்ட மாத்திரத்தே, புலவர் அனைவரும் இருக்கைவிட் டெட்டுந்து சிரத்திற குவித்த கரத்தினராகிப் பலவாருய மங்கல நன்மொழி களால் வாழ்த்துரை கூறி அவ்விளங் சிறுவனை ஆசனத் திருத்தித் தாங் கீழிருந்து அவனது திருமுகமண்டலத்தின் பொலிவைப் பார்த்துவண்ணமாக விருந்தனர்.

கபிலர் என்னும் பெரும்புலவர் அச் சிறுவனைப் பார்த்து ‘உப்புரிகுடிகிழார் இழைத்த அருந்தவத்தின் பெரும்பேறே! சிறியோமாகிய யாங்கள் பொருளிலக்கணம் கிடைக்கப் பெருமையாற் கவலுற் றேமாக, ஆலவாயில் லவிர் சடைக் கடவுள் எம்முறு துயர்க்கிரங்கி, அறுபது சூத்தி ரங்களாலாய ஒரு நூலை யருளிச் செய்தனன்; அந்நாற்குப் பொருள் வரையறை செய்து உண்மை யுணர்த்தவல்ல ஒரு காருணிகைத் தருமாறு அக் கடவுளையே வேண்டி நின்றேம்; இளமைச் செவ்வி வாய்ந்த தேவோரைப் பெற் றேம்; பொருள் வரையறுத்து உண்மை யுணர்த்தியருள வேண்டு மென்று இரந்து வேண்டினர். உருத்திரசர்மன் என்னும் அக்குழவிப்பருவத்து அறிஞன் குளிர்ச்சி பொருந் திய தனது பசிய கண்ணினுற் கபிலரைப் பார்த்துவிட்டு ஓன்றும் பேசாதிருந்தனன். புலவருட் சிலர் தாந்தாங் கொண்ட உரையினை விரித்துச் சொல்லி முடித்தபின்னர், கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் எழுந்து தாங் கண்ட உரையினை எடுத்து மொழிந்தார். அவ்வுரையைக் கேட்ட மையினுலோ பிறிதெக்காரணத்தினுலோ சிறுவன் ‘பதந் தொறுங் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பப் புலவரனைவரும் ஆர்ப்பரித்து, ‘மெய்யுரை பெற்றும் இந் நூற் கெ’ன்றார். அன்றமுதல் இறையனாகப்பொருள் என்னும் அருணாலுக்கு நக்கீரனாருரையே உரையாக வழங்கி

வருகின்றது. நூல் அருணால்; ஆதலினாலே, அதற்கு நக்கீரனு ரூரைத்த மொழிவயிற் கிடந்த பொருளுரையை விட, மொழித் திறத்தா லுரைக்கவொன்னைத் தோர் அருளுரையும் இருத்தல் வேண்டுமென ஆராய்தல் ஒருதலே. என்னை? அருமறை மொழியுரைத்த முடிபும் பொருளுண்மூடியும் ஒன்றேயாதலினாலும், ஆரணை நூலும் அன்பினை திணையுங் காரணங்கடந்த கடவுள் வாக்காதலினாலும் ஐந்திணையுரைக்கும் அன்பின்றி றம் உள்ளத்துணாவாலநுபவிப்பதேயன்றி இன்னவாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குச் சொல்லுங்தரத்த தன்றுகலானும், நக்கீரனுரைத்த உரை சொற்பொருளாக விருக்கு மியல்பினதே யன்றி அநுபவப் பொரு ஸாகாதென்பது அனைவர்க்கு மொப்ப முடிந்த முடிபேயாம். அன்பினைதிணைக்கு இலக்கியமாய் நின்ற ஐந்திணைக் கோவையினது உண்மைப்பொருளே அன்பினைதிணைக்கு முண்மைப்பொரு ஸாதல்வேண்டுமெனத் துணிந்து கோடல் மரபேயாம்.

பிற்றைநாளில், மணிவாசகப் பெருமான் ஐந்திணைக் கோவையை முற்றுவிக்க, அதனைத் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் தமது அருமைத் திருக்காத்தினால் எழுதித்தர, அங்ஙனம் எழுந்த நூலைப் பஞ்சாக்கரத் திருப்படியிற் கண்ட பெரியோர் வாதலூரடிகளை நோக்கி, ‘ஐய’ இந்நாற்குப் பொருள் கூறியருள்க வென வினவினர். அங்ஙனம் வினாவினார்க்கு, அடிகள் மௌனமாக நின்று, தம்மொருகரத்துச் சுட்டு விரலினால் மணி மன்று ணடிக்கும் இறைவனைச் சுட்டிக்காட்டிப் பரவெளியோ டொருமைப் பட்டன ரெனப் புராணங் கூறுகின்றது. இங்ஙனம் ஐந்திணைக்குப் பொருள்கூறிய ஆற்றினை நோக்கும்போது பெரியதோர் ஞான முடிபு புலப்படுகின்றது. சொல்லினாற் சொல்லும் உண்மையுள்து; சொல்லாமற் சொல்லும் உண்மையுள்து. கல்லாலின் புடையமரங்து எம்மிறைவன் நால்வர் முனிவரருக்கு மேலாகிய உண்மைப் பொருளினைச் சொல்லாமற் சொல்லினான். மணிமன்றுண் முன்னின்ற மணி வாசக அடிகள் தமது அருணாற் பொருளினைச் சொல்லா

மற் சொல்லியருளினார். இப்பரிசே ஜந்து வயது மூங்கைப் பிள் ணோயின் உருவோடு தோற்றிய குமராயகனுகிய உருத்திரசருமரும் இறைவனளித்த அருணாவின் பொரு ணோச் சொல்லாமற் சொல்லியருளினார்.

அன்பின் வயத்திலீடுபட்டுக் கண்ணீருங் கம்பலையு மாகித் தம்மை மறந்து பரவசராகி நின்ற உருத்திரசரும னார் குறிப்பினு லுரைத்த உண்மையை இலக்கண நூலில் ஈடுபட்டு நின்ற முது தமிழ்ப் புலவர் பொருட்படுத்தினு ரல்லர். நக்கீரனார் உரைவிரித்த தருணமும் குமர நாயக னுகிய உருத்திரசர்மர் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்த தருணமும் ஒன்று யிருந்தமையினால் அவைக் களத் திருந்தோர் காகதாலீய நியாயமாக உரையைக் கேட்ட இளையபிள்ளையார் அவ்வரையி லீடுபட்டுக் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்தாரென்ப. இது பொருந்தாது. ‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’ என்னும் அருளுரைச் செய்யுள் ஒன்றஞுக்குப் பொருள் காண வொண்ணதே தியங்கிய நக்கீரனார் அன்பினெந்தினைக் குப் பொருள் கண்டாரென்பது அன்பராயினார்க்கு நகையை விளைவிப்பதன்றே? அங்ஙனமாயின் அன்பினெந்தினைக்கு மெய்யுரை கண்டார் யாரோவெனின் முருகமூர்த்தியே மெய்யுரை கண்டாரென்பது. தமிழ்ப் பெருங்குரவனது அவதாரமாகிய உருத்திரசருமர் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்து உரையாடாது பர வசமாயிருந்த குறிப்பே அன்பினெந்தினைக்குப் பெரிய தோ ருரையாயிற்று. இக்குறிப்பினுட்பட்டுநின்ற முடிபு களை உரைக்கவல்லார் யாவர்? ‘அரசற்குக் கவற்சி பெரிதா யிற்று, அதுவும் ஞானத்திடையதாகலான் யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம்’ என அருள் சுரந்தளித்த நூலன்றே அன்பி னைந்தினை. இறைமொழியாகிய இந்நூல் நனியுயர்ந்த வீடுபேற்று ஞானத்தை யுணர்த்துவது.

‘எழுத்தும் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளின் பொருட்டு’ ஆதல்போல, அறமும் பொருளும் இன்பமும் ஆராய்வது வீடுபேற்றின் பொருட்டு. வீடுபேற்றின்

பொருட்டு இறைவனுரைத்த இந்நாலுக்குப் புலவர் அறத் தின்பாலெனப் பொருளின்பாலென இன்பத்தின்பாலெனப் பலவுரை சூறி மயங்குவாராயினார். இதுகண்டு பரிவுற்ற கறைமிடற் றண்ணல், ‘ஜயாட்டைப்பிராயத்து முங்கைப் பிள்ளோபால் உரையுணர்ந்து தெளிமின்’ எனப் பணித் தனன். எம்மண்ணல் தென்முகக்கடவுளாய்க் கல்லாலின் புடையமர்ந்து சொல்லாமற் சொல்லிய உண்மையைக் குமராநாயகனுஞ் சொல்லாமற் சொல்லினான்.

உளத்துக்கொண்ட பெருமிதத்தினால் உண்மையுணராது அலைவுற்ற முதுதமிழ்ப்புலவரை நோக்கி, ‘பலவாய சொற் பெருக்குங் கல்வியினாற் பரஞான மடையப்பெறீர், உண்மை யுணரவேண்டின் நீவிர் ஊமராதல்வேண்டு’ மென்னுங் குறிப்பினை யுணர்த்துதற்கோ, எம்மிறைவன், ‘ஊமைப்பிள்ளோபால் உண்மையுணரப் பணித்தனன்.

‘‘சொல்லாடா ஓமரைப்போற் சொல்லிறந்து நீயாகி எல்லா வெனக்குமுத்தி யாமோ பரா பரமே,’’

‘‘பேசாத மோனநிலை பெற்றனரே நின்னருளாம், வாசாம் கோசரந்தான் வாய்க்கும் பராபரமே.’’

என்ற பெரியாருரையின்படி, பொருணாற் பொருஞ்சுனரவேண்டினார் ஊமராதல் வேண்டும், அஃதன்றியும் வஞ்சம், பொருமை, லோபம், மதம் என்னும் அழுக்குப் படியாத ஜயாட்டைப்பிராயத்துப்பாலர் நீர்மைய ராதல் வேண்டும். இவை யாவும் உருத்திரசுருமரிடத்துக் காணப் பட்ட குணங்களாதவின் அவருரைத்த உரையின் பெருமையில் ஒரு சிறிதைதயாயினும் யாழுணர்ந்துகொள்ள விரும்புவோமாயின் யாழும் அங்கீர்மைய ராதல்வேண்டும். இறைவனுடைய பேரருளின் இரகசியத்தை யார்தா மறிய வல்லார்? முதுதமிழ்ப்புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மரா லறிதற்காரிய உண்மை, ஜயாட்டைப் பிராயத்து முங்கைப் பிள்ளோயால் உணர்தற்கெளிய தாயிற்று. ‘வாரீர், தமிழ்ப் புலவீர், நாவிவாலைக்கொண்டு கடலாழங் காணவல்லிரோ?’’ அருணஞான வொளியின் முனனர் நும்மறிவு ஆதவன்

முன் மின்மினி யாகுமன்றே? அன்பின் மேனதாகிய இவ்வருணாலுக்குப் பொருள்காண விழைவீரேல் நுமது நூற் கல்வியனைத்தினையும் தென்றிசைக்கடலினுள் வீசியெறிந்து விட்டு, அன்பின் வயத்தராய் உளமுருகிக் கண்ணீருங் கம்பலையுமாய் உரையொழிந்து நின்மின்; அங்நிலையில் அன்பின் பெருக்கத்தை யுனர்ந் தநுபவிப்பதற்குரிமை பூணுவீர்; இதுவே வழி' என்னுங் குறிப்பை வெளிப்படுத்து தற்காகவே தமிழ்ப் பெருங்குரவுனகிய குமரநாயகன் ஜயாட்டைப் பிராயத்து மூங்கைப் பிள்ளையாய்க் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிக்கத்து நின்றனன்.

3. മേർഹിക്കച്ച ചെല്വമ്

3. മേഖലിത്തോട് ചെല്ലവമ്

திருவினானும் அரசினானும் மேம்பாடுற்றுப் பிறநாடுகள் பலவற்றினும் தமது ஆணை செலுத்தி வருகின்ற ஆங்கிலராதி மேலைநாட்டவரது செல்வப் பெருக்கத் துக்கு உரிய காரணங்கள் எவ்வயென ஆராய்வானெடுத்துக்கொண்டாம்.

பரந்த இப்பொருளை ஆராயுங்கால் மேலைநாட்டாரது அரசியன் முறையும் புலனென்றி வழக்கமும் கலைபயினிலை மையும் பொருள்செயல் வகையும் பிறவும் தெற்றென்ப புலப்படுவனவாம். ஆங்ஙனம் புலப்படவே மனததின் கண் ஊக்கம் மேலிட்டு அவர் படைத்த திருவை யாழும் படைப்பதற்கு முயல்வேமாதலின் இவ்வாராய்ச்சி பெரிதும் பயனுடைத்தாமென்க. பண்டைநாளில் நமது முன்னோசிறப்புற்றிருந்தாரென்று வாளா புராணம் பாாடிக்கொண்டிருப்பதனால் உறுபயன் யாதோ அறியோம். அயனுட்டாரோடு கொள்வனவுங் கொடுப்பனவுஞ் செய்யாதொழி யிற் செல்வம் நிலைபெறுது. உயிர்க்குறுதி பயக்கும் நூல்கள் அவரிடத்துள்ளன. நமது உண்மை நூல்களையுணர்ந்த மேனுட்டார் தாமாகவே யெடுத்துக்கொண்டனர். அவர் பன்னள் வருந்திச் செய்த அரிய ஆராய்ச்சியின் பயனுக்கு திரட்டி வைத்திருக்கிற என்னிறந்தன வாகிய கணிதநூல், அனல்நூல், உடல்நூல், மனநூல், சீவநூல், பொருட்டன்மைநூல், இராசாயன நூல் உலக சரித்திரம், பூகோள விவரணம், சிற்பநூல், வர்த்தக நூல், முதலியவற்றில் ஒன்றையேனும் நாம் தமிழ்ப்படுத்தவில்லை. என்னே, நம் பேதைமையிருந்தவாறு! இங்ஙனஞ் செய்யாதொழிந்தது ஆங்கிலங்கற்ற தமிழ்

மக்கள் அனைவர் மேலும் பொறுத்த குற்றமாகும்; பட்டணவாசிகளாகிய தமிழ்மக்கள் பெரிதும் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளையே ஆதரிக்கிறார்கள். தாம் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபுகளை ஆங்கிலமொழியில் வெறுதி அம் மொழிக்கே மேலும் மேலும் மதிப்புண்டாக்குகின்றனர்; ஆங்கிலத்திற் கவியெழுதுவார் தொடங்கிவிட்டார்கள்; வேறு நாம் பேசுவதென்ன? கவிசிரோஷ்டராகிய ரவீந்திரநாததாகுர் தமது தாய்மொழியிற் கவியெழுதினமையினுற்றன் உலகத்தாரது நன்மதிப்பைப் பெற்றுரென்பதை ஆங்கிலம் கற்ற தமிழ் மக்கள் அறியார்கள்போலும். எட்டு முறை குட்டிக்கரணம் போட்டாலும் தாய்மொழியன்றிப் பிறிதொருமொழியில் அம்மொழியாரால் முதற்றாத்தத் தென்று மதிக்கப்படத்தக்க நூலியற்றல் இயலவே இயலாது.

இனி உயர்தரக் கல்விக்கழகங்களிற் கல்வியறிவுட்டும் முறையைப் பார்த்தால் தினையாவுமருந்தைப் பெறுவதற்கு மலைமுழுவதையுஞ் சுமப்பிக்குங் தோற்றமாயிருக்கிறது. யோக்கியதாபட்டம் பெறுவதற்கு முயலுகிற மாணவன் தான் தெரிந்துகொண்ட பொருட்டுறையில் நிறைந்த புலமையுடையவனு யிருப்பினும், ஆங்கிலமொழியிற் சொல்வன்மை யில்லாதவனுயிருப்பின், தகாதவனென்று தள்ளப் படுகிறுன். ஆங்கிலமோ இலக்கண வரம்பில்லாத முரட்டு மொழி; பத்தாண்டு பயிலினும், கருதிய பொருளைத் தெளிவுற உரைக்குஞ் சொல்வன்மையைப் பெறுவது மிகவும் அரிதாகும். தாய்மொழியில் உரைத்தால் இனி மையைப் பயக்கத்தக்க பொருட்டுறைகள், வேற்றுமொழி யில் உரைக்கப்படின் வெறுப்பைத் தருவனவாம். இதனால் மாணுக்கள் கற்குங் கல்வியில் மன ஊக்கஞ் செல்லாத வகை வருந்துகிறுன். இன்னேரன்ன பல காரணங்களால் உயர்தரக் கல்வியறிவும் தாய்மொழியிலே ஊட்டப்பட வேண்டுமென்பது மறுக்கொண்டு உண்மையாகின்றது. யாம் வடாட்டுக்குப் போயிருந்தபொழுது ஹரித்துவாரத்தில் ஆரியசமாஜத்தாரால் நடத்தப்படும் குருகுலம் என்னும்

உயர்தரக் கல்விக் கழகத்தில் இரண்டு நாட்டங்கியிருந்து கலைபயிற்று முறைமையை நன்றாகக் கவனித்துப் பார்த்தோம். பன்னீராட்டைப் பிராயக்துச் சிறுவர்களெல்லாம் வடமொழியில் வசனிக்கவும் நூல்களை வாசித் தின்புறவுங்கக் பாண்டித்திய முடையவாகளாக விருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம். ஹிந்திபாழைமூலமாக மேலைத் தேசசரித்திரம், பெளதிகசாஸ்தீரம் இவையெல்லாம் உயர்வாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இக்கல்விக் கழகத்தில் வித்தியாலங்காரன் என்னும் பட்டம் பெற்ற மாணவன் சென்னையில் எம், ஏ. பட்டம் பெற்ற மாணவனேடு ஒத்துநோக்கப்படிற்குறைந்தவனுக்க் காணப்படான். இவன் தாய்மொழி யிற் கல்வி பயின்றவனுதலாற் றன்னார்க்குச் சென்றதும் தான் பெற்ற செல்வத்தைப் பிறரும் அநுபவிக்கும்படி கொடுக்கிறுன். இதனால் இவன் பயின்ற கல்வி ஆயிர மடங்கு பயன்றருகிறது. நம் நாட்டில் வறியோர் கொடுக்கும் வரிப்பணத்தைக் கொண்டு உயர்தரக் கல்விக் சாலைகள் நடத்தப்படுகின்றன; ஆதலால் இக்கல்விச்சாலைகளி னின்று பிறக்கும் கலையறிவு அனைவர்க்கும் பயன்றருவதன்றே நீதியும் மரபு மாகும். குஜராத் வித்தியாபீடம், காசி வித்தியாபீடம் இவற்றில் அனைத்துக் கல்வியும் தாய்மொழிமூலமாகவே தரப்படுகின்றன. வங்காளி பாழையிலும் அநேக உயர்தர மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் வந்து விட்டன. காளிகட்டத்துச் சர்வகலாசாலையார் தாய்மொழியிலே எல்லாக் கல்வியும் பயிற்றப்பட வேண்டு மென்னும் சட்டத்தைச் சீக்கிரங் கொண்டுவெந்துவிடுவார்கள். ஆங்திர, கன்னட, மலையாளநாட்டாரும் தம்மொழியை வளர்ப்பதில் முன்னேற்றமடைந்து வருகிறார்கள். இவ்விஷயத்திற் சென்னைச் சருவ கலாசாலையாரும் தமிழ்மக்களுமே மிகவும் பிற்பட்டு நிற்கிறார்கள். தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு நூலெழுத முன்வருபவர் சிலர் நிரம்பிய தமிழறிவின்மையான் ஆங்கில மக்களும் தமிழ் மக்களும் ஒருங்கு வெறுக்கத்தக்க பயற்றுப் பச்சரிசிநடையில் (பெங்தமிழும் வெள்ளோயர் ஆங்கிலமும் சரிக்குக்சரி கலந்த

நடையைப் பயற்றுப்பச்சரிசிநடை யென்றாம்; மணிப் பிரவாளமென்றாற்போல்) நூலெழுதி முடிக்கின்றார்கள். இவ்வாறெழுந்த நூல்களால் விளையும் பயன் ஒன்று மில்லை. ஒரோவழி அயனுட்டுச் சொற்களைச் சேர்த் துக்கொள்வதற்கு குற்றமில்லை; முடிந்தநூல் தமிழ் மணங் கம்புவதாகவருத்தல்வேண்டும். அல்லாவிடில் நின்றுநிலவாது.

இத்தகைய எண்ணங்கள் மனத்தில் உதிக்க இராம பிரானுச்சு அணைகட்டுவதற்கு உதவிபுரிந்த சிறிய அணிற பிள்ளையைப்போலச் செந்த மிழ்த்தாய்ச்சு இயன்ற தோண்டுசெய்யவேண்டுமென்று எண்ணி மேற்றிசைச் செல்வம் (The Wealth of the West), என்னும் இந்நூலையும், விஞ்ஞானதீபம் (The Light of Science) எனப் பின்னுமொரு நூலையும் எழுத ஆரம்பித்தோம். இவையிரண்டும் சுருக்க நூலாகப் பலவாய் பொருட்டுறைகளைத் தம்முள் அடக்கியனவாக இருத்தல் வேண்டுமென்பது எமது எண்ணம். அதிகாரவகையைக் கூற இவ்வுண்மை புலப்படும். இம்முன்னுரை முடிந்ததும் அடுத்த அதிகாரமாக மேனுட்டு நாகரிக வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கி, சமேரிய, அக்கேடிய, ஆக்ரோய, பாபிலோனிய எகிப்திய நாகரிக நிலைமையையும், அடுத்த அதிகாரத்தை இப்பொருளையே தொடர்ந்து ஈரேக்க, ரோமானிய நாகரிகம் வளர்ந்து பரந்து மேற்றிசைக்குச் சென்ற வரலாற்றினையும், அடுத்த அதிகாரத்தில் மத்தியகால சரித்திரம் என்னும் பெயர்க் கீழ் இருள் பரவியிருந்த ஜோப்பாக் கண்டத்தில் அறிவுச்சுடர் புகுந்தவாறும், அ.:து கிழிக்குத் திசையிலிருந்து சென்று மேற்கில் வெறறிக்கொடி நாட்டிய அராபியராற் கொடுக்கப்பட்ட கொடையாமென்பதுஞ் சொல்லி, அப்பால் அடுத்த அதிகாரத்திற் கப்பல்வர்த்தக நோக்கமாகப் புறம்போந்த மேனுட்டார் பிற தேசங்களைக் கைப்பற்றியவாறும், தமது வர்த்தகம் கைத்தொழில் இவற்றை விருத்திசெய்முறையிற் பிறநாட்டாரையறிந்தும் அறியாமலும் துன்புறுத்தியவாறும், உலாந்தாக்காரர்,

பிராஞ்சியர், போர்த்துக்கீசராதிய ஏனைய மேனுட்டாரை அடக்கி ஆங்கிலேயர் பரந்த சக்கராதிபத்தியத்தை நிலை நிறுத்தினமையுஞ் சொல்லி, அதற்குத்த அதிகாரத் தில் மேனுட்டு அரசியல்முறையை விளக்கிக் குடிகள் எவ்வாறு தங்களுடைய அரசர்களுக்கு நல்லறிவுறுத்தி வேண்டும்பொழுது நெருக்கித் துன்புறுத்தி யாவரானும் விரும்பப்படத்தக்க சுய அரசுச் சலாக்கியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்க ளென்பதைச் சொல்லி, பின்னர் வரும் ஆறு அதிகாரங்களில் முறையே மேனுட்டுக் கல்விக் கழகங்கள், விஞ்ஞான நூற்பெருக்கம், மகாயுத்தமும் அதனால் நேர்ந்த மாறுதல்களும், அமெரிக்காது முன் ணேற்றம், வேதாந்த ஞானம் மேனுட்டிற் பரவுதல், ஆசியாக்கண்டாந் துயிலொழிந்தெழுதல் என்னும் பொருள் சனைக் கூறி முடிப்பாம். விஞ்ஞானதீபமும் இத்தகைய செய்தி தாங்கிய அதிகாரங்களால் முடியும். முதல் வரும் அதிகாரங்கள் உற்பத்தி விளக்கமெனப்பட்டு முறையே சூரியசங்கரோற்பததி (வானநூல்), மலைகடலுற்பத்தி (பூமிநூல்) தாவரசங்கமோற்பததி (தாவரநூல், விலங்கு நூல்). மாணிடசரீர அமைப்பு (கேசாதிபாதநூல்) இவற்றைக் கூறுவன். எஞ்சிய அதிகாரங்கள் தத்துவவிளக்கம் எனப்பட்டு முறையே பொதுவியல், ஓலியியல், அனலியல், ஓளியியல், காந்தவியல், மின் னியல், மின்னியக்கவியல், இரசாயனவியல் என நடப்பன.

நாம் கூறப்படுகுந்த பொருளெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்துக் தமிழ்ப்புலவரால் அகம் புறம் என வகுக்கப்பட்ட இருபெருங் பொருட்பகுதியிற் புறத்தின் பால் அடங்குவனவாம். சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகிய வீடும், உள்ளத்துணர்வால் அநுபவிக்க வேண்டிய இன்பமும் பிறரால் வேறுபடுத்தப்படாத நிலைமையினவாதவின் இவற்றைக் கூறும் அகப்பொரு விலக்கணங்கள் ஒரு காலத்தும் மாறுபடா நிலைமையின். ஆலவாயி லவிர்சடைக்கடவுள் அருளிய அன்பினைந்தினை,

தோல்காப்பியனு ரூரைத்த அகத்தினையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல் ஆகிய விவை ஊழிக்காலத்தும் அழிவுபெறு இலக்கணங்களாம். புறப் பொருளிலக்கணம் அத்தகையதன்று. ஏனைநாட்டாரது நாகரிகமுறையாலும் நமது நாட்டில் ஆஜைசெலுத்தி வருகின்ற ஆங்கிலரது அரசியன் முறையாலும் விகற்ப முறும் நிலைமையது. இலக்கணநூல், அதிலும் புறப் பொருள், உலக வாழ்க்கைக்கு உபயோகமாகி நிற்றல் வேண்டும். கற்குங் கல்விதானும் உளத்திற் கிணிமை பயத்தல், உயிர்க்குறுதி பயத்தல், உலகவாழ்க்கைக்கு குறுபய னளித்தல் ஆகிய மூன்று வகையானும் அறத்தையும் பொருளையும் இன்பத்தையும் வீட்டையும் தருவதாகவேண்டும். தற்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர் ஏனைய மூன்று புருஷார்த்தங்களைப் பெற்றும் இரண்டாவதானதும் உலகவாழ்க்கைக்கு குறுபய னளிப்பதுமான பொருளைப் பெறுது வருந்துவதைக் காண்கின்றோம். இதனாற் புறப்பொருள்கள் பயனற்று நிற்பது வெளிப்படையாகின்றது. அரசியன்முறை, மந்திரசபையமைப்பு, அமர்மேற் செல்லல், பொருள் செயல்வகை இவையெல்லாம் புறப்பொருட் பகுதிக் என்றே? தற்காலத்துக் கேற்க இவற்றைக் கூறு நூல்கள் ஒன்றுவது தமிழ்மொழியிலில்லையே. இந்நாண்மரபுகள் அறம் பிறமுந்தனபோற்றுற்றினாலும், ‘அரசனெவ்வழிக் குடிகளுமவ்வழி’ யென்பதற் கிணங்க நம்மாற் கைக்கொண்டொழுகவேண்டுவன வாகின்றன. ஒரு சில உதாரணங்காட்டி விளக்குவாம். வேற்றுப்புலத்துக் களவினாலே சென்று பசுநிரையைக் கொண்டுபோந்து காத்தற்குரியது வெட்சித்தனை. இது முற்காலத்து மன்னர், போர் ஆரம் பிக்கும் பொருட்டுச் செய்துகொண்ட முறை. இக்காலத்தோ என்றால் மாற்றரசனுக்குச் செய்தியனுப்பி இன்ன இன்ன கொள்கைகளுக்கு அவன் உடன்படாதவழி அமர் ஆரம்பிக்கப்படும் என்று அறிவித்து அமர் ஆரம்பிப்பது முறை. வில்லும் கணையும் இக்காலத்து அமர்முறைக்குப் பயன்படா. அமர்மேற் செல்லுமுறை

முற்றுமே இக்காலத்து வேறுபட்டது. இனிச் சட்ட சபையமைப்பினை நோக்குவோமாயின் இங்நாளிற் குலம், கல்வி யிவற்றினும் பார்க்கப் பொருட்செல்வமே பெரிதும் வேண்டற்பாலதாகத் தோற்றுகிறது. பொருளில்லாதார் குடிப்பிறந்தாராயினும் ஞானமிக்காராயினும் ராஜமந்திரத்தில் இடம் பெறார். இங்நாளிலுள்ள சட்ட சபையில் விசுவாமித்திரருக்கும் வசிட்டருக்கும் இடமில்லை; இவர்கள் தீண்யளவும் பொன்னில்லாத துறவிகளாதவின். காருண்ய அரசாங்கத்தினர் சிறிது சிறிதாகவேனும் நமக்குச் சுயவரசுச் சலாக்கியத்தைத் தந்துவருகிற இந்த நாளில் அவ்வகையாகிய சலாக்கியத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டிய அறிவினை விருத்தி பண்ணிக்கொள்ளுதல் அவசியமல்லவா? இந்த விஷயத்தில் வர்த்தமானப் பத்திரிகைகள் பெரிதும் முயன்று வருகின்றன. ஆயினும் ஆராய்ந்தமைத்தநால் இல்லாதவழித் தெளிவுற விஷயங்களை அறிந்துகொள்ளுதல் கூடாது.

இக்காலத்திற் புறப்பொருளாராய்ச்சியே குறைந்து போயிற்று. இன்னன் என்றிரங்குகிற மன்னைக்காஞ்சி சரமகவிகளில் வெளிப்படுகிறது. யாக்கையுஞ் செல்வமும் இளமையும் நிலையா என்று அழுகிற அழுகையே தமிழ்வாணருக்கு இயல்பாயிற்று. நிலையாப் பொருள்களை விடுவாரோ மிகச் சிலர்; அவற்றைப்பற்றி யணைத் துக்கொண்டு தேடித் துய்ப்பதற்கு வலியின்மையால் நிலையா, நிலையா, என்று பொய்க்காஞ்சி பாடி யிம்மை மறுமைச் சுகத்தை யிழுப்பவரே மிகப்பலர். இனிப் பாடாண்டினையை யவமதித்து ஆண்மையில்லா அசடர்களுக்குப் பாட்டிசைச்து அவர் தலைக்கடையிற் காத்திருந்து வன்சொற்களையே பரிசிலாகப் பெற்று மீஞ்கிற தமிழ்வாணர் பலர். இவ்வாறு இயல்பிற் றிரிபுப்பட்ட காஞ்சியும் பாடாணும் ஒழிய ஏனைய ஆண்டன்மைக்குரிய வாகை, தும்பை முதலிய புறப்பொருட் பகுதிகள் மறைந்தொழிந்து விட்டன. கவிஞரியவினிமையையும் பிறவினி

மையையும் தருகிற அகப்பொரு ணறவினை யுண்டு மது
வுண்டு மயங்கிய வண்டைப்போலச் செயலின்றிக்
கிடந்தோம்; அடிமைத்தன்மையும் வந்தெய்திற்று. ஐயோ!
இங்கிலைமை யினி வேண்டாம். வீரத்தையும் ஆணமை
யையுங் தருகிற புறப்பொருளை நாடுவோம். தவராஜ
சிங்கமாகிய வீவேகாநந்தசுவாமி சொல்லுகிறார்: ‘எழுந்
திருங்கள், சோம்பலையும் மூடத்தனத்தையும் வீசியெறிந்து
விட்டு வெளியே உலாவி, உலகத்தின ஏனைய பாகங்களி
லுள்ள மாந்தர்கள் முன்னேற்றமடைந்துகொண்டு போவ
தைப் பாருங்கள். எத்தனை நாளைக்கு மூலையில் ஒதுங்கிக்
கிடக்கப் போகிறீர்கள். நீங்கள் சுத்த வீரர்களின்
வழிப் பிறந்தவர்கள் என்பதை மறந்துவிட்டார்களா?
சூரனுக்கு உயிர் துரும்பு; தேச முன்னேற்றத்துக்காக
உயிரையும் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கும் வாலிபாகள்
ஆயிரக்கணக்கான பேர் முன்வரவேண்டும். மேனிலையை
யடைவதற்கு முயலுவோம். அம் முயற்சியில் உயிர்
போனாலும் போகட்டும்.’ முங்நாளில் இருந்த நமது தமிழ்
நாட்டுத் தாய்மார் எவ்வளவு வீரம் படைத்தவராக
விருந்தார்கள்.

‘நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா’ மென்றேள்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
படையழிந்து மாறின னென்றுபலர் கூற
மண்டமர்க் குடைந்தன ஞயி னுண்டவென்
மூலையறுத் திடுவன யானெனச் சினை இக்
கொண்ட வாளொடு படுபினம் பெயராச்
செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்து வேருகிய
படுமகன் கிடக்கை காணுா
சன்ற ஞானரினும் பெரிதுவந் தனளே.’

இது முன்னையில்பு.

‘தந்தை மதியினுஞ் சாலுநன் மதியோன்
என்மகன் தீரன் எசமான் கோபித்
தெட்டி யுதைத்த காலினைப் பற்றி
முத்த மிட்டு முன்னின்று பணிந்து
ஐயநின் காலுக் கடிமைதுயர் வினைத்தனன்

என்னக் கூறி யீராந்து வெண்பொன்
சம்பள வுயர்ச்சி சாலப் பெற்றனன்.''

என மகிழ்வது இந்நாளியல்பு. நாம் அறிந்த வரையிற் றமிழ்நாட்டாரனைவரும் சாதிமத பேதமில்லாது கைக் கொள்ளத்தக்க நூல் ஒன்று உள்ளது. அது புறானாறு. இனி மேற்றிசைச் செல்வத்தை ஆரம்பித்து மேனைட்டு நாகரிகம் வந்த வரலாற்றினைச் சொல்லத் தொடங்குவாம்.

4. நாகரிக வரலாறு

அழகு, அன்பு, ஞானம், கவித்துவம் இவற்றைப் பெருக்கி, மேலோா டனைத்தும் உய்யுமாறு அறிவுச்சுடர் பரப்பினின்றது அத்தேனு நகரம். இங்கரவாசிகள் தமது நாட்டை ஹெல்லாஸ் என்றும் தம்மை ஹெல்லேனியர் என்றும் பெயரிட்டு வழங்கினார்கள். இவர்களுள் ஒரு பாலாருக்கு அயோனியர் என்று பெயர். இம்மொழியின் சிதைவே யவனரென்பது. இதனால் நமது நூல்களில் யவனபூரம் என்று குறிக்கப்பட்டது இவ் வத்தேனு நகரத்தையே யென்பது தெளிவாகின்றது. அஃதன் றியும் வடமொழியில் வான்நூ லியற்றிய ஆசிரியராகிய வராகமிஹிரர் யவனபூரத்துக்குக் கூறிய தேசாந்தர அச்சாம்ச பாகைகளை நோக்குமிடத்து அத்தேனு நகரமே யவனநகரம் என்பது கிச்சயமாகின்றது. யவனபூரத்திலே கவிசிரேஷ்டர்களும் தத்துவ நூலாசிரியர்களும் பலர் இருந்தமையினால், பிறநாடுகளிலிருந்து மாணவர்கள் அங்குச் சென்று கல்வி பயில்வது இயல்பாக விருந்தது. இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த அத்தேனு நகரத்தார் தமது நாகரிகத்தைப் பிறருகவி யின்றி வளர்த்துக் கொண்டார்களோ வென்றால், இல்லை. இவர்கள் எழுத்து முறையைப் பின்சியரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டதாகவும், தத்துவஞானத்தை எகிப்தியரிடமிருந்து உணர்த்துகொண்டதாகவும் பூர்விக நூல்களிலே கூறுகிறார்கள். ஆராயுமிடத்துப் பரசுகண்டத்திலிருந்தும் இவர்கள் பல விஷயங்களை யறிந்துகொண்டதாகத் தெரியவருகிறது. இவ்விஷயத்தை யடுத்த அதிகாரத்தில் விரித்தெழுதுவோம். எகிப்தியருடைய நாகரிகம் மிகவும் பூர்விகமானது. ஆசர் என்னும் பட்டனத்தைத் தலைநகராகக்கொண்ட ஆசரேய நாட்டின் நாகரிகம்

எகிப்திய நாகரிகத்துக்கும் முந்தியது. இவ்வாசரேய நாகரிகந்தானும் பாபிலோனிய நாகரிகத்தைப் பின் பற்றியது. பாபிலோனிய சீர்திருத்தம் சுமேரிய அக்கேடிய நாகரிகத்தின் வழிவந்தது. இங்குக் கூறியன யாவும் ஆராய்ந்து தாபிக்கப்பட்ட உண்மைகள். சுமேரிய அக்கேடிய நாகரிகத்துக்கும் தமிழ்நாட்டுப்பூர்வீக நாகரிகத் துக்கும் ஒற்றுமை காணப்படுகிறது.

ஈற்றிற் குறிப்பிட்ட விஷயத்தைப்பற்றிப் பிரபல ஐரோப்பிய பண்டிதர்களாகிய ஸா. எச். எச். ஜான்ஸ்டன், எச். ஜி. உவெல்ஸ், உவில் விற்ட்ஸ்காவென், பிளன்ற், ஹக்ஸ்லி இவர்கள் சொல்வதை மொழி பெயர்த்து எழுதுவாம். முன்னொர் இருவருஞ் சொல்வது புதிய ஆராய்ச்சி முறையின் முடிபாகக் கண்டது; பிலீப் கால்டுவெல் பண்டிகூருடைய கொள்கைக்கு மாறுபட்டது; யுக்திக்கு ஏற்றதாகத் தோற்றுகிறது. அது வருமாறு; உலகத்தில் முதன் முதற் கட்டிடங்களையும் பட்டணங்களையும் உண்டாக்கியவாகள் சுமேரியரென்னுஞ் சாதியார். இவர்கள் யூதவருட்பு, ஆரியகுப்பைச் சேர்ந்தவாக எல்லா; எங்கிருந்து வந்தார்களோ தெரியவில்லை. இவர்களுடைய பாலை பலுக்சிஸ்தானத்தின் சில பாகங்களிலும் காக்கேசியமலை நாட்டிலும் உள்ள பாலைகளையும் ஸ்பானியாவில் ஒரு பாகத்திற் பேசப்படுகிற பாஸ்க் என்னும் பாலையையும் ஒத்திருக்கிறது. இப்பாலைகளைல்லாம் திராவிட மொழிகளோடு நெருங்கிய சம்பந்தமுடையன. சுமேரியர் கோபுரத் தோடு கூடிய கோயில் களைக் கட்டினார்கள். நிப்பூர் என்னும் இடத்திலே தமது பிரதான தெய்வமாகிய எல்—லில் என்னுஞ் சூரிய தேவனுக்கு ஒரு கோயிலைக் கட்டியிருந்தார்கள். பிளன்ற், ஹக்ஸ்லி இவர்கள் சொல்லுவது: எகிப்தியரும் திராவிடரும் ஒரே குலமுறையில் வந்தவர்களாக வீருத்தல் வேண்டும். முன் னுளிற் கறுப்பென்றும் வெள்ளையென்றுஞ் சொல்லக்கூடாத மங்கல் நிறத்தினராகியவரும் மிகவுஞ் சீர்திருத்த மெய்தியவருமாகிய ஒரு சாதியார்

ஜோராப்பாவில் இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஸ்பானியா என்னும் மிவற்றிலும், மத்தியதரைக்கடலின் இருபக்கத்திலும், எகிப்திலும், இந்தியா முழுமையிலும், சீனதேசத்திற் பசிபிக் சமுத்திரக் கரையிலும், அமெரிக்காவிற்கிரு, மெக்சிகோ ஆகிய இரண்டு நாட்டிலும் பரவி யிருந்தார்கள். இவர்கள் சூரியனையுஞ் சர்ப்பங்களையும் சமயக்கொள்கைகளிற் சம்பந்தப்படுத்தியும், இன்றும் இந்தியாவில் வழங்குகிற சுவஸ்திக் அடையாளத்தையுமங்ஙனே சமயக்கொள்கைகளில் கொண்டும் வந்தவர்கள். இவர்கள் கிறிஸ்தவாப்தத்துக்குப் பதினையாயிரம் ஆண்டுக்கு முற்பட்டவர்கள். அதுமுதல் கி. மு. ஆயிரம் ஆண்டுவரையும் அதாவது பதினைலாயிர வருடத்துக்கு இவர்களுடைய நாகரிகம் நிலைபெற்றிருந்தது; வடக்கிலிருந்துவந்த வெள்ளைநிறமுள்ள ஒரு சாதியார் இவர்களைத் துரத்திவிட்டார்கள். ஜோராப்பாவின் தெற்கு மேற்குப் பாரிசங்களிற் புதிய கற்காலத்தினர் ஆகிய இவர்கள் குறைந்தபடி பத்தாயிரம் வருஷங்களுக்குத் தமது பாலையைப் பேசிக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆரிய பாலை வருதலும் இவர்களுடைய மொழி அருகி மறைந்து போயிற்று. சென்ற வருஷத்திற் கிறீற் என்னுங் தீவிலகப்பட்ட கற்சாசனங்களை யாராய்ந்த ஸர். எச். எச். ஜான்ஸ்டன் என்னும் பண்டிகார் கிறிஸ்தவாப்தத்துக்கு மூவாயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னுள்ள அச்சாசனங்களில் எழுதப்பட்ட மொழியும் திராவிட மொழியோடு சம்பந்தமடைய தென்கிழர்.

உற்று நோக்கும்போது எகிப்தின் பிரதான நதியாகிய நீலநதி, சுமேரியத் தலைநகராகிய நிப்பூர், எல் வேல் என்னுங் கடவுட் பெயர்கள் தமிழ்மொழியாக விருக்கின்றன. பின்னும் யவன மொழி எழுத்துக்களின் வடிவம் தமிழெழுத்துக்களோடும் கிரந்தவியியிலுள்ள எழுத்துக்களோடும் தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது. இதனை விரிவாக யவன நாகரிகத்தை யாராயுமிடத்து ஆராய்வோம். சுமேரிய அக்கேடிய சமயக்கொள்கைகளும் விசாரிக்கத்

தக்கன. முதலிலே இவர்களது அரசியல் நாகரிகத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி அப்பாற செல்வாம். எரேக் என்னும் சுமேரியப்பட்டணத்திலே கிறிஸ்துவுக்கு முன் இரண்டாயிரத் தெழுநாற்றைம்பதாம் ஆண்டிலே சார் கோன் என்னும் அக்கேடிய சாதியா ஞாருவன் தன் னுடைய வல்லமையினுலே சக்கரவர்த்தியாகிப் பாரஸீக விரிகுடா முதல் மத்தியதரைக்கடல் வரையுமுள்ள தேசங்களை ஆண்டுவந்தான். இவன் திருத்தமுற்ற சுமேரியமொழியையே அரசபாலையாகக் கொண்டு தனது நாட்டைச் சுமேரிய அக்கேடியம் என்று வழங்கினான். சிலகாலத்திற்குப் பின் கிழக்கிலுள்ள ஏலம் என்னும் தேசத்தவரும் மேற்கிலுள்ள அமோர் தேசத்தவரும் இங்நாட்டை நெருக்கி யுத்தஞ்செய்தார்கள். அமோரியா வெற்றிபெற்றுக் கி. மு. ஆண்டு இரண்டாயிரத்திற் பாபிலோனிய நகரத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். இவர்களது அரசன் பெயர் ஹம்முருபியென்பது.

ஹம்முருபியரசன் செங்கோல் நடாத்திய காலத்துப் பாபிலோனியம் மிகவுஞ் சீர்திருத்தமுற்றிருந்தது. சூசா என்னும் இடத்திற்குச் சமீபத்திலே மோர்கள் எனபவரால் இற்றைக்கு இருபத்தொரு வருஷங்களுக்கு முன்பு கண்டெடுக்கப்பட்ட சிலாசாசனம் இதற்குப் போதிய சான்றுகும். எட்டடி யுயரமாகிய இக்கல்லிலே இருநூற் றெண்பத்திரண்டு பிரிவுகளா வமைந்த ஒரு சட்டம் வரையப்பட்டிருக்கிறது. இச்சட்டத்தின் தன்மையை யாராயுமிடத்து இதனைக் கைக்கொண்டு நடந்த சாதியார் மிகவும் நாகரிகம் படைத்தவர்களா யிருக்கவேண்டு மென்னு முன்மை புலப்படுகின்றது. யவனபுர ரோமபுர நாகரிகம் மேனுட்டு நாகரிகத்தை எவ்வாறு வழிப்படுத் திற்கிறே அவ்வாறு பாபிலோனிய நாகரிகமானது யவனபுர நாகரிகத்துக்கு முதலாக நின்றது. எபிரேய நாகரிகமும், எகிப்திய ஆசுரேய, பாபிலோனிய, பின்சிய நாகரிகங்களின் வழிவந்ததன்றித் தனக்கென ஒரு பற்றுக்கோடு இல்லாதது. நமது தாய்நாடாகிய பரதகண்டத்தின்

நாகரிகமோ இவையெல்லாவற்றுக்கும் முற்பட்டது. செல்வச் செருக்கினால் அறிவு மூடுண்டு கிடக்கிற மேற்றிசைப் பிரபுக்கள் இதனை யறிந்தாலும் வெளியிடுவதில்லை. நமது நாகரிகத்தி லீடுபட்ட மேனுட்டு அறி வுடையார் சிலர் நமது முன்னேருடைய பெருமையைப் பெருகக் கூறிப் பின்னேராகிய நம்மை இழிவு படுத்துவார். இனி நாமே நமது முன்னேருடைய பெருமையைப்பற்றி வாய்ப்பறையறைய வெளிப்படுமிடத்து அச்செயல் அன்னியருக்கு நகையை விளைக்குமான்றி நம்பால் மதிப் புண்டாக்காது. என்னை? ஆன்மை குன்றிச் சிறுமையடைந்திருக்கிற வறியவ ஞெருவன் செல்வர்பாற் சென்று தன் முன்னேர் பெருமைசொல்லி யிரக்கின்ற செய்கையை இழிதொழிலாக உலகம் மதிக்குமாதவின், பின்னர்ச் செய்யவேண்டுவ தென்னை? நம்முடைய சிறுமைக் கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற பொருமையையும் பிரி விளையையும் ஒருங்கே களைந்துவிட்டு உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் தேசசேவைக்கே ஒப்புக்கொடுத்து நமது தேசத்தையும் மொழியையும் பெருககமுறப் பண்ணுவோ மாயின் நாமும் பெருமை யடைவோம்; நம் முன்னேரும் பெருமையடைவார்.

பாபிலோனியம் சிறப்புற்றிருந்த காலத்தில் வடக்கே தெகிராஸ் நதிக்கரையிலே யுள்ள ஆசூர், நினிவே என்னும் நகரங்களிலே ஆசரேயர் என்னும் செமித்திய குலத்தார் வசித்து வந்தார்கள். இவர்களது நாட்டுக்கு மேற்கி லுள்ள தேசத்தில் கித்தியா என்னும் ஒருசாதியார் இருந்தார்கள். இவர்கள் ஆரிய மொழியும் ஆரியமதக் கொள்கையும் உடையவர்களென்பது சில ஜோப்பிய பண்டிதர்களுடைய துணிபு. கித்தியருக்கும் ஆசரேயருக்கு மிடையிற் சச்சரவுகள் இருந்தன. ஆங்ஙனமே தெற்கே யுள்ள பாபிலோனியருக்கும் ஆசரேயருக்கு மிடையிற் சிறு சண்டைகள் நடந்துகொண் டிருந்தன. சார்கோன் என்னுஞ் சுமேரிய அக்கோடிய அரசன் ஆசரேயரை வென்று சிலகாலம் அவரது நாட்டைக் கைப்பற்றியிருந்தார்.

தான். பின்னர் மித்தானி நகரத்தில் லாசுபுரிந்து துஷ்ரட்டன் என்னும் கித்திய அரசன் நினிவேங்கரத்தைப் பிடித்துச் சிலகாலம் தன்னுணை செலுத்தி வந்தான். கி. மு. ஆயிரத்தொருநாறும் ஆண்டுவரையில் ஆசுரோயர் திக்லாத்பிலேசர் என்னும் தமது அரசனுடைய சேஞ்சீ பத்தியத்தின் கீழ்ப் படையெடுத் துச் சென்று பாபிலோனியத்தை வென்றார்கள். விவிலிய நூலிற் பேர் குறிக்கப்பட்டிருக்கிற மூன்றும் திக்லாத்பிலேசர் கி. மு. எழுநூற்று நாற்பத்தைந்தாமாண்டு வரையில் இருந்தவன். இவனது புத்திரானுகிய நான்காம் சால்மனேசர் சுமேரியாவில் நடந்த ஒரு யுத்தத்தில் இறங்குபோகவே உரிமையில்லாத பிற நெருவன் இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றி இரண்டாம் சார் கோன் என்னும் பெயரோடு அரசு புரிந்தான். இரண்டாஞ்சார் கோனுடைய மகன் சினக்கிரிபு என்பவன். இப் பெயரை ஆங்கில மொழியிற் சிலர் சென்னுச்சௌரிப் என உச்சரித்து வழங்குவார். சினக்கிரிபு என்னும் பெயர் சின் என்னும் பாபிலோனியத் தெய்வப் பெயரினின்று வந்தது. இந்தச் சினக்கிரிபுதான் எகிப்துக்குப் படையெடுத்துச் சென்றவன். சைநியம் நோய்வாய்ப்பட்டமையால் மீண்டும் வந்துவிட்டான். இவனது பெளத்திரானுகிய ஆசர்வனிபாலன் என்பவன் பின்னேளிற் படையெடுத்துச் சென்று எகிப்தின் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றினான். யவனர் இவன் பெயரைச் சார்டாஞ்சப்பாலூஸ் என்று வழங்குவார். இரண்டாஞ்சார் கோனுடைய காலத்துக்குப் பின் நூற்றைம்பது வருஷத்துக்குத்தான் ஆசுரேயராச்சியம் நிலைபெற்றிருந்தது. அதன்பின் செமித்திய குலத்தாராகிய காலதேயர், ஆரியகுலத்தாராகிய மீதியர் இவர்கள் பாரசீகருடைய உதவியைக் கொண்டு கி. மு: அறுநாற்றுஞ்சும் ஆண்டுவரையிற் பாபிலோனியத்தைக் கைப்பற்றினார்கள். அதுமுதல் கி. மு. ஐஞ்சாற்றுமுப்பத்தொன்பதாம் ஆண்டுவரையும் காலதேய அதிபதிகளின் கீழ்ப் பாபிலோனிய ராசரீகம் நடைபெற்றுவந்தது. இவ்வதிபதிகளுட் சிறப்புவாய்ந்தவன் இரண்டாம் நேபுகாத்து

நேச்சார். பாரசீக சக்கராதிபத்தியத்தை நிலைநிறுத்திய சைறஸ் அரசன் காலதேய மன்னை வென்று கி. மு. ஐஞ்ஜூற்று முப்பத்தொன்பதாமாண்டிற் பாபிலோனியத் தைக் கைய்பற்றினான்.

சமயநிலை, நாகரிக நிலையை மதிப்பிடுவதோரளவு கோல் ஆதலினால், பாபிலோனிய ஆசரேய சாதியாரது சமயக்கொள்கைகளைப்பற்றிச் சிறிதாராய்ந்து அப்பாற செல்லுவாம். பரிசுத்தங்கரம் எனப் பொருள்படும் எரிது என்னும் பழம்பதி பாபிலோனிய நாட்டாருடைய விசேஷ ஸ்தலமாக விருந்தது. இது ஊர் என்னும் நகரத்துக்கு இரண்டரை யோசனை தெற்கே பாரசீகக்குடாக்கரையிலிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இந்நாளில் உள்ளாட்டி லிருக்கிற இந்த நகரத்திலே எயா என்னும் கடற்றெற்வத் துக்கு ஒரு கோயிலிருந்தது. தத்திப்பாயுங் திரையொலியில் அத்தெய்வத்தினது வாசகமும் பிற்பகலிற் கடற்புறத்தினின்று வீசும் மந்தமாருதத்தில் அவரது இனிய சுவாசமும் புலப்பட்டனவாயினும் அன்பாகள் அவர் உருவினைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. அறிவுடையோர் சமுத்திரக்கரையை நோக்கினர்; தினாந்தினாஞ் சமுத்திரத்தில் வினின்று உதித்து அவிரொளி பரப்பி இருளினை யகற்றிப் பகற்காலம் முழுவதும் மனிதவர்க்கத்தினரிடையேயிருந்து எற்படு காலையில் இல்லத்திற் கேகுஞ் செங்கதீர் மண்டலத்தின் இயல்பினைக் கண்டார்கள். கண்டு, செஞ்ஞாயிறு கடற்றெற்வத்தின் புதல்வனுயிருத்தல் வேண்டுமென நிச்சயித்துப் பரிசுத்த புதல்வன் என்னும் பொருளினதாகிய மார்துக் என்னும் பெயரிட்டு வழங்கினார்கள். மார்துக் என்னும் மொழி பிற்காலத்திற் சிதைந்து மெரொடக் ஆயிற்று. இந்தப் பரிசுத்த புதல்வர் தமது தங்கைக்கும் மனிதவர்க்கத்தினருக்கு மிடையில் மத்தியஸ்தராக ஏற்பட்டார். இவர் மனிதரைத் துன்புறுத்திய சாப்பத்தின் சிரத்தைக் காலால் மிதித்து வெற்றி பெற்றார். இச்சார்ப்பந்தான் எத்தன்மையதோ வென்றால்

ஏழு தலைகளையும் ஏழு வால்களையு முடையதாய் இருஞ்கும் பாபச்செயல்களுக்கும் அரசாயிருப்பது. கிரணங்களாகிய அம்புகளைச் செலுத்தி மார்துக் இச்சர்ப்பத்தைக் காய்ப்படுத்த அதனின்று ஒழுகிய குருதி, திசைகளைச் சிவக்கப்பண்ணிற்று. அந்திப்பொழுதில் இச்சர்ப்பம் உயிர் பெற்று மார்துக்கின் குதிகாலைக் கழித்து அவரை மேற்கொண்டது. இங்ஙனே தினந்தோறும் நடக்கும் கடற்றெற்வத்தின் புதல்வனுக்கிய மார்துக்கினுடைய வழிபாடு சிறந்துவந்த காலத்தில் இவரது தந்தையாகிய எயாவின் லக்ஷணங்களும் ஜகத்காரனரென்று பாபிலோனியராற் கருதப்பட்ட வேல் என்னுங் தெய்வத்தின் லக்ஷணங்களும் இவர்மேல் ஏற்றப்பட்டு இவர் வேல் மெராடக் என்னும் பெயரினைப் பூண்டார். ஹம்முருபி யரசனின் வமிசத்தவர்கள் இத்தெய்வத்துக்குப் பல கோயில்களைக் கட்டினார்கள். இக்காலத்தில் எபிரேயராகிய யூதசாதியார் பாபிலோனியராற் சிறைப்படுத்தப் பட்டிருந்தார்கள்; பாபிலோனியத்தின் கடைசியரசனுகிய நபோநிதன் என்பவன் தனது சுகாநுபவத்தைப் பெரிதுங் கருதிக்கொண்ட டிருந்தமையால் ஆலயசேவையெல்லாம் குறைபாடுற்றது. இவனது புதல்வனுக்கிய வேல்சாசர் மீதும் புரோகிதார்களுக்கு விருப்பமில்லாமலிருந்தபடியால் பாரசீக அரசனுக்கிய மாற்றரசனை உவங்தேற்று அவன் கையிற் புரோகிதார்கள் அரசை ஒப்பித்தார்கள்: வனுந்தரத்தி லலைந்து திரிந்த யூதசாதியார் நாகரிகமுறையைப் பயின்றுகொள்வதற்குப் பாபிலோனிய நாட்டுச் சிறைவாசம் காரணமாயிருந்தது. யூதரது ஸ்மிருதியாகிய தல்முத் என்னும் நூல் பாபிலோனிய சட்டமுறைகளைப் பின்பற்றி யெழுதப்பட்டது. பாபிலோனிய நாட்டிற் கல்விச் சாலைகள் பல இருந்தன. அயல் நாடுகளிலிருந்தவர்கள் பலரும் இங்கு வந்து கல்வி பயின்றார்கள்.

இனி ஆசோய சாதியாரது சமயநிலையைப்பற்றி யொருசிறிது ஆராய்வாம். இவர்களது சக்கராதிபத்தியம் அநேக தேசங்களைத் தன்னு எடக்கியிருந்தது.

ஒரு காலத்திற் பாரசீகம், மீதியம், பாபிலோனியம், ஆர்மீனியம், சீரியம், பின்சீயம், பலஸ்தீனம். எகிப்தின் சில பாகங்கள் ஆகிய எல்லாம் ஆசரேய சக்கராதிபத்தியத் தின் கீழிருந்தன. இங்ஙாட்களில் எகிப்தின் நாகரிகத் தினும் பார்க்க ஆசரேய நாகரிகம் மேம்பாடுற்று விளங்கியது. பாபிலோனியத்தில் எல், ரூ, மார்துக் என்னும் பெயர்களைக்கொண்ட சூரியதேவன் ஆசரேயத்தாரால் ஆசூர் என்னும் பெயரினாற் றுதிக்கப்பட்டான்; (ஆசூர் என்னும் பதத்திற் சூரியனென்னும் பதத்தின் பிராதிபதிகங் தோற்றுவதும் ரூ என்னும் பதத்தில் ரவி தொனிப்பதும், எல் என்னும் மொழி தமிழிற் பரிதியங்கடவுளுக்குரிய பெயராதலும் உற்று நோக்கற் பாலன்). இச்சூரிய தேவ ஞேடு ஒப்புடைய மூவர் தேவர்க் ஞார். இவர் அநு, வேல், எயா என்னும் பெயரினர். மேலும் சின், ஷாமஸ், உல் என வேறு திரிமூர்த்திகளும் உளர். சின் மற்றெல்லாத் தேவர்களினுஞ் சிறந்து விளங்கினார். இவருக்கு ஊர், போர்சிப்பா. பாபிலோன், கலா, தூர்சர்க்கிணு முதலிய இடங்களிலெல்லாம் பெரிய கோயில்க் கௌமந்திருந்தன. ஆண்டின் மூன்றும் மாதமாகிய சிவன் என்னும் மாதம் இவருக்கு உரியதாகவிருந்தது. இளம்பிறைச் சந்திரன் இவருடைய இலச்சினை; இவ்வடையாளத்தினால் இவர் குறிககப்படுவார். அன்றேல் நீண்ட அங்கியணிந்த மாணிட வருவமும் சிரசில் முட்முடியும் முடியின்மீது பிறைச் சந்திரனும் உள்ள உருவம் இவருடைய உருவமாகும். ஆசரேய பாபிலோனிய காலதேயமனைத்தினும் படைத்தற் கடவுளுக்கு வேல் என்னும் பெயருண்டு.

இவ்வாறெல்லாம் மேலைத்தேசசாஸ்திரிக் ளாராய்ந்து கண்டிருக்கிற முடிபுகளை நமது புராணேதிகாச முடிபு களோடு ஒட்டி யுக்திகொண்டு ஊகிக்கக் கிடக்குஞ் சித்தாந்தங்கள் சில உள். அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றைக் குறிப்பிடுவாம். அவற்றை முடிந்த முடிபுகள் என்று கொள்ளுதற்குப் போதிய சான்றில்லையாதலால், ‘இருத்தல் கூடும்’ என்னும் படியிற் கொண்டு ஆராய்வது அறிஞர்

கடன். ஸ்காந்தத்திற் சிங்கமுகாசரன் வடமேற்குத் திசையிலுள்ள ஆசரம் என்னும் நகரிலிருந்து வந்தான் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆசரம் அந்த ஆசரங்தானேவன்று எண்ணக் கிடக்கின்றது. சிங்கமுகன் சிவபகதியுடையவன். ஆதலால் ஆசரத்தாரது பிரதான தெய்வமாகிய பிறைச் சந்திரனை முடியிற்குடிய சின் என்னுங் தெய்வம் சந்திரனையுருவப்படுத்திய தெய்வமோ அன்றேல், சந்திர சேகரன்றுனே வென்று ஜயநவேண்டி யிருக்கின்றது. எல், வேல், ஆசுர், எயா (எயா - அயன்), ஊர் என்னும் மொழிகளும் ஆராயற்பாலன்.

தற்காலத்திலுள்ள பெரிய நகரங்களோடு ஒத்த சிறப்பினவாகிய நகரங்கள் எரிது, பாபிலோன், ஆசூ, கினிவே, நிப்பூர் என்னும் இடங்களி லிருந்தனவென்றும் இவற்றில் வசித்த மனிதர்கள் மிகவும் நாகரிகம் பொருங்தியவாகளா யிருந்தார்கள் என்றும் அறியவே இத்தேயங்களுக்கும் முந்தி நாகரிகமுற்றிருந்த வேறு பல தேயங்கள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்னும் உண்மை புலப்படுகின்றது. புலப்படவே மனித சாதியாரது தோற்றத்துக்கு எல்லை கூறுவதும், ஆரூபிர வருஷத்துக்குமுன் உலக மில்லையென்று சொல்வதும் மூடவாக்கியமாமென்பது வெளிப்படையாகும். மிகப் பழமை பொருந்தியனவும் எகிப்திய யவனபுர ரோமபுர நாகரிகங்களுக்கு உற்பத்திக்காரனாமா யிருந்தனவும், இழுபிருட்டஸ், தைகிரிஸ் என்னும் நதிகளின் கரையில் வளர்ந்தனவுமாகிய சுமேரிய, அக்கேடிய, பாபிலோனிய, ஆசுடேய, காலதேய நாகரிகங்களைப்பற்றிச் சூருக்கமாகச் சொல்லிமுடித்தாம். இனி இவற்றையும் எகிப்திய நாகரிகத்தையும் பின்பற்றியதாகிய எபிரேய நாகரிகத்தைப்பற்றிச் சில கூறி, அப்பால் நீல நதிக்கரையில் வளர்ந்த எகிப்து நாட்டின் நாகரிகத்தை ஆராயப்படுவாம்.

கற்பகக்கா நீழலில் வைகுவாரேனும் அமராவதி நகரத்தாரது வாழ்க்கை அவ்வளவு சிறந்ததாகக் காணப்

படவில்லை. ஏனையதேச சரித்திரங்களை ஆராய்வதுபோல விண்ணவர் நாட்டுச் சரித்திரத்தை யாராவது எழுதுவோ மாயின் அங்குள்ளார் அமிழ்துண்டு அழியாகிலை பெற்றிருக்கும் வாழ்நாளிற் பெரும்பாகத்தை அடிமைத் தனத்திலும் சிறைவாசத்திலுங் கழித்ததாக எழுத வேண்டி வரும். ஆண்டன்மை படைத்த சூரபதுமன், இராவணேசுர ஞதியோா பெருந்தவஞ் செய்து எல்லாரையும் ஒப்ப நோக்கும் இறைவனிடத்துப் பெற்ற அரியவரங்களினால் வான் நாட்டை அடிமைப்படுத்த அவரது துன்பத்திற்கு இரங்கிய காவற்கடவுள் மண்ணிடை யுதித்து அசாரை மடக்கிய கதைகளைக் கூறு நூல்களே நமது புராணேதி காசங்க எாகும். இவற்றை யொப்ப எபிரேய சாதியாரின் புராணமாகிய விவிலியபூர்வபாகம் அச்சாதியாரின் அடிமைத் தனத்தையே பெருகக் கூறுகிறது. இந்நாலை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஆராயுங்கால் எபிரேய சாதியார் எகிப்தியராலும் பாபிலோனிய ஆசுரேயராலும் பிலிஸ் தினிய ராதியோராலும் அடிமைப்படுத்தப்பட்டார்களென்றும் தம்மை அடிமையாக்கிய சாதியாரிடமிருந்து நாகரிக முறையைப் பயின்றுகொண்டார்களென்றும் தெரியவருகிறது. சுருக்கமாகிய இவ்வாராய்ச்சியில் இச்சாதியாரது சரித்திரத்தைப் பெருக ஆராய இடமில்லையாதலின் இவர்களுடைய அரசருள் மிகச்சிறந்த சாலோமோன் அரசனுடைய காலத்தைப்பற்றி ஒருசிறிது மட்டும் கூறி முடிப்பாம்.

பிலிஸ்தினியர் என்னுஞ் சாதியாருக்கு யூதா அடிமைப்பட்டிருந்த காலத்தில் சவுல் என்னும் ஒரு வீரன் யூதசேனுதிபதியாக ஏற்பட்டு அம்மோனியர், மோவாபியர், அமாலெக்கியர் முசலிய சாதியார்களை வென்றுள்ளெனினும் பிலிஸ்தினியரை வெல்லவில்லை. அக்காலத்தில் இளம் பிராயத்தில் ஆட்டிடையன் ரெழில் புரிந்தவரும் ஆண்டவன் மேல் அளவிறந்த அன்பின் பெருக்கத்தால் இசைப் பாக்களை யியற்றி அவற்றை யிசைக்கருவிகளிற் சேர்த்திப் பாடுமீயல்பினரும் ஆகிய தாவீ தென்னும் அரசர் பிலிஸ்

தினியரை வென்று மணிமுடிசூடிப் பெருமையற்றார். இவரது புதல்வரே சாலோமோன் அரசர். இவர் நீதி மன்னரும் ஞானவானுமாகவிருந்தார். இவருடைய காலத் தில் எருசலேம்பட்டணத்தின் தேவாலயம் பெரும்பொருள் செலவிட்டுக் கட்டப்பட்டது. இவ்வரசர் எகிப்து முதலிய பிறாடுகளோடு வியாபாரத்தொடர்பு உடையவராயிருந்தார். தமிழ்நாட்டாரோடும் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்தார். நமது மொழிகள் சில எபிரேயபாலையிற் கலங்கிருப்பது அதற்கு ஒரு சான்றாகும். தமிழ் அகில் எபிரேயமொழி அஹல்; தமிழ்த் தோகை (மயில்), எபிரேயமொழி துகிம்; வடமொழிக் கவி (குரங்கு), எபிரேயமொழி கொவ். வடமொழி இபம் (யானை), எபிரேயமொழி ஹபின். சாலோமோன் அரசனுடைய காலத்திற் பினீசிய தேசத்தாருக்குத் தலைவனுகத் தயர் என்னும் நகரத்தில் வசித்த அரசனுக்குப் பெயர் ஹிராம் என்பது. பினீசியர் கப்பலோட்டு மாலுமித்தொழிலிற் சிறந்தவர்கள். இவர்களைத் துணைக்கொண்டு சாலோமோன் அரசனுடைய கப்பல்கள் மூன்றுண்டுக் கொருமுறை கிழக்குத் தேசங்களுக்குப் போய் ஓபீர் என்னும் துறைமுகத்திலிருந்து பொன், வெள்ளி, யானைத்தங்கும், மயில், சூரங்கு, நவமணி முதலியவற்றை ஏற்றிக்கொண்டு போயின வென்று தெரியவருகிறது. ஓபீர் இலங்கைத்தீவாக இருத்தல் வேண்டுமென்பது பலரது துணிபு. பினீசியருடைய நாகரிகமுஞ் சிறப்புற்றிருந்தது. இதனை யவனபுரநாகரிகத்தை ஆராயும்போது ஆராய்வோம்.

5. எகிப்திய நாகரிகம்.

கோளதேயத்திலிருந்து கப்பலேறி ச் சூரியாஸ்தமன் திசையை நோக்கி நேராகப் போவோமாயின் பலநூறு காவதங்கள் கழிய மேற்றிசைக் கடலின் எல்லை வந் தெய்தும். இவ்வெல்லையி லூள்ளாது ஆபிரிக்காக் கண்ட மெனப் பெயரிய பெருநிலப்பரப்பு. இதன் வடபாரிசத்தில் முன்னுளிற் சாகரமாயிருந்து இந்நாளிற் பாலைவனமா யிருக்கிற சகரா வனங்டரம் பரந்து கிடக்கின்றது. சகராவுக்குக் கிழக்கே அதாவது ஆபிரிக்காக் கண்டத்தின் வடகிழக்குக் கோடியிலே நீலநதி பாய்தலினாற் பலவகை வளங்களும் பொருந்திய எகிப்து நாடு உளது. இந்நாட்டிற்குச் செல்வமளிக்கும் நீலநதி தெற்கே யுதித்து வடக்கு நோக்கி யோடி நாட்டின் நீள முழுவசையும் கடந்து ஆபிரிக்காவுக்கும் ஐரோப்பாவுக்கும் நடுவண தாகப் பொருந்தியிருக்கும் மத்தியதரைக் கடலினுட் பாய்கின்றது. ஆசியாவின் தென் மேற்குக் கேடியிலுள்ள அராபி நாட்டினையும் எகிப்து நாட்டினையும் பிரித்துநிற்பன செங்கடலும் சுவெஸ் கால்வாயுமாம். நமது நாட்டிலிருந்து மேனுட்டுக் குச் செல்வோர் செங்கடல், சுவெஸ் கால்வாய், மத்திய தரைக்கடல் இவற்றைக் கடந்து அத்லாந்திக் சமுத்தீர வாயிலாகச் செல்வார். முன்னுளிற்போலவே இந்நாளிலும் எகிப்து நாடு மேற்றிசைச் செல்வமும் கீழ்த்திசைச் செல்வமும் ஒன்றுசேர்தற் குரிய நாடாக விருக்கின்றது. இந்நாட்டுக்கும் தமிழ்நாட்டுக்கும் பூர்வசம்பந்த முளதாதலால் இதனது நாகரிக வியல்பைச் சற்று விரிவாக ஆராய்வோம்.

எகிப்தியர் நீலநதிக் கரையை யடைவதற்குமுன் கிழக்கிலிருந்து கடல் கடந்து வந்ததாக அவர்களது பூர்வ சரித்திரஞ் சொல்லுகிறது. தமது பூர்வ தேயத்தை

எகிப்தியர் ‘பண்டு’ என்னும் பெயரால் வழங்கினர். பண்டுதாம் இருந்து வந்த நாட்டினைப் ‘பண்டு’ என வழங்கினாரோ வென்பது ஆராயற்பாலது. பூர்வ எகிப்தியர் ஏழாயிரத்துச் சிலவானம் வருஷங்களுக்கு முன்னர் இருந்தார்களெனினும் அவருடைய அரசர் பலரது உடலங்கள் மருந்திட்டுச் சேமிக்கப்பட்ட டிருக்கின்றன வாதலால் அவற்றை யின்றும் பார்க்கலாகும். திராவிடரும் பூர்வ எகிப்தியரும் ஒரே குலமுறையில் வந்தவ ரெண்பது ஹக்ஸ்லி முதலிய சாஸ்திர விற்பனர்களுடைய கருத்து. சென்ற ஆண்டிற் கிரேத தீவிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டிலுள்ள மொழி திராவிடமொழிகளோடு சம்பந்த முடையதென மேனுட்டு அறிஞர் கூறுகின்றனர். பூர்வ எகிப்தியர் ஆதியிற சித்திரங்களால் மொழிகளைக் குறியீடு செய்தனர். பின்னாலில் வரி வடிவெழுத்தைக் கிரேத தீவத்தாரிடமிருந்து பயின்றுகொண்டனர் என்று என்ன இடமுண்டு. கிரேத தீவத்தாருடைய நாகரிகத்தைப்பற்றி யும் உலகில் வரிவடிவெழுத்து உண்டாயின காலத்தைப் பற்றியும் பின்னராராய்வாம். எகிப்து நாட்டினது நாகரிகத்தை யாராயும்போது முதலிலே காணப்படுகிற சிறப்பியல்பு எதுவோவென்னில் தொன்று தொட்டு இங்நாடு உணவுப்பொருள் முதலியவற்றுற் குறைவுபாடில்லாத தாய்ச் செல்வங்களும் பொருந்தியதாய் இருந்தமையினால் இங்நாட்டார் பிற நாட்டுக்குச் சென்றுரல்லர். பிற நாட்டார் இங்நாட்டுச் செல்வத்தைக் கவர விரும்பிப் பல முறை படையெடுத்து வந்து இங்நாட்டினைப் பற்றி அரசு புரிந்தனர். தற்காலத்திற் சுவெஸ்கால்வாயைப் பரிபாலிப் பதற்காக ஜீரோப்பிய ராஜாங்கங்கள் எகிப்தின் அரசிய லோடு தொடர்புடையனவா யிருக்கின்றன.

சென்ற ஒருமாத காலமாக வார்த்தமானப் பத்திரிகைகள் எகிப்து நாட்டினைப்பற்றி யிருவேறு வகையான விசேஷ சமாசாரங்களைத் தந்துவருகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று, எகிப்துநாட்டின் தற்கால அரசியல் நிலையைப் பற்றியது: காருண்ணிய ஆங்கில அரசாங்கத்தார்

எகிப்து நாட்டுக்குப் பூரணசதந்தரம் கொடுத்துவிட்டார்களன்றும், அங்ஙனமாயினும் அலன்பி பிரபுவும் ஆங்கில சைனியங்களும் இன்னும் எகிப்திலிருந்து புறப்படவில்லை யென்றும், எகிப்திய தேசாபிமானியாகிய சாக்லுல் பாஷா இன்னுஞ் சிறைச்சாலையிற்குன் இருந்து வருகிறோன்றுங் கூறுவது. மற்றென்று எகிப்து நாட்டிலுள்ள லுக்சோர் நகரத்துக்குச் சமீபத்தில் துதங்காமன் என்னும் பூர்வீக அரசனெருவனுடைய சமாதிக்கட்டிடங் கண்டுபிடிக்கப் பட்டதென்றும், அதனுட் பொன்னேலும் மணியாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகுபொருந்திய கருங்காலிக் கட்டில்களும் நவமணி யிழைத்த ஆபரணங்களும் விலை யூர்ந்த பிறபொருள்கள் பலவும் அகப்பட்டனவென்றும், அவற்றினைக் கண்டுபிடித்த காராநார்பன் பிரபு அறிவு விருத்தியைக் கருதினவரே யன்றிப் பொன்னையும் மன்யையும் பொருட்படுத்துபவர்ல்ல ராதலால் ஏற்கனவே எகிப்திய அரசாங்கத்தாரோடு செய்துகொண்ட உடம் படிக்கையிற் றமக்குப் பங்குவேண்டாமென்று சொல்லி விட்டாரென்றும், அங்ஙனமாயினும் வழக்கப்படி அவருக்கு அரைப்பங்கு கொடுப்பது மரபா மெனவுங் கூறுவது, துதங்காமனுடைய சமாதிக்கட்டிடத்தைப் பார்வை யிடுவதற்காக இங்கிலாந்து, பிராஞ்சு, அமெரிக்கா முதலிய தேசங்களிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான கலைநூல்வெள்ளோருஞ் செல்வப்பிரபுக்களும் வந்து சேருகிறார்கள். மேற்றிசை யறிஞருக்கு எகிப்து தேயத்தின்மீது இத்தனையாவ முண்டாவதற்குக் காரண மென்னவென்னில், தற்கால ஜோப்பிய நாகரிகத்துக்குத் தாயகமாகிய யவனபுர ரோமபுர நாகரிகங்கள் உண்டாவதற்கு முற்பட்டதாய் அவை யனைத்துக்கும் நிலைக்களமாய் இருந்ததுவும் ஆசரேய பாரசீக, எபிரேய, பின்சீய, கிரேத (Cretan) நாகரிகங்களோடு தொடர்புடையதுவும் எகிப்திய நாகரிகமாதலானும், பிரேதசேமக் கட்டிடங்களிற் காணப்பட்ட கல்வெட்டுகளைக் கொண்டு எகிப்தின் சரித்திரத்தைத் தொடர்ச்சியாகவே அறிந்துகொள்ளுதல் கூடு

மாதலானும் மேற்றிசை யறிஞர்கள் எகிப்திய புராதன ஆராய்ச்சி (Egyptology) என ஒரு கலைநூற் பிரிவு ஏற்படுத்திப் பெருக ஆராய்ந்து வருகிறார்கள்.

அ.:தன்றியும் பின்னளில் ஒருவர்பின் நெருவராய்ப் பலவேறு சாதியார் எகிப்து நாட்டினைக் கைப்பற்றி, அதிகாரங் செலுத்தினராதலால் அச்சாதியார் பலருடைய சரித்திரத்தை யாராய்வதற்கும் எகிப்திய சரித்திர வராய்ச்சி யின்றியமையாத தொன்றும். பூர்வ எகிப்தின் நாகரிக உயர்ச்சிக்கு அறிகுறியாக இன்றும் நின்றுநிலவு கின்ற ‘பிரமிடஸ் (Pyramids)’ எனப்படும் பிரேதசேமக கட்டிடங்களின் அமைப்பை நோக்கும்போது இற்றைக்கு ஆருபிரத்துச் சில்வானம் ஆண்டுகளுக்கு முன் அவற்றைக் கட்டி முடித்த பூர்வ எகிப்தியர் அக்காலத்துக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உயர்ந்த நாகரிகம் படைத்தவர்களாக இருந்திருக்கவேண்டும் என்பது புலப்படுகின்றது. உலகில் நாகரிகம் ஏற்பட்ட காலத்துக்கு முற்றிரல்லை கூறுவது ஒருவாற்றுனும் இயலாத தொன்றும். தற்கால ஜோப்பியர் நாகரிகம் அடைந்த காலம் மிக அணித்தான்தாலவின் சில்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குட்பட்ட தமது முன்னேற்றத்தை யளவுகோலாகக் கொண்டு ஏனையோரும் தம் முன்னேற்றைப்போலவே யிருந்திருக்கவேண்டும் என்ற சித்தாந்தத்தை யேற்படுத்தி உலகு நாடோறும் மேனிலையை யடைந்துகொண்டு போகின்ற தென்பார். இனி, நாமோவென்றுற் பல்லாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பு நமது முன்னேர் சீருற்றிருந்தாரென நமது நூல்கள் கூறுகின்ற வாதவின் உலகு காலாந்தரத்திற் கீழ்நிலையை யடைந்துகொண்டு போகின்ற தென்போம். இரு சாராருடைய கொள்கையும் ஒரு வகையில் உண்மையேயாயினும் இவ்வுலகு உயர்வது மின்றித் தாழ்வதுமின்றி மிக மிகப் பூர்வகாலங் தொட்டு ஒரேபடித்தாக விருக்கிறதென்பது பொருத்தமான முடிபெனல் பிழையாகாது. வடகோடி யுயரத் தென்கோடி தாழ்வதும், சூடாலிற் செல்வம் மிகுதலால் குணபால்

வறுமையுறுவதும், குணபால் உயர்ச்சியடையக் குடபால் தாழ்வதும் இயல்பேயாகும். இங்நாளிற் பல தேயங்களுக்கிடையிற் கொடுக்கல் வாங்கல ஏற்பட்டிருப்பதுபோல அந்நாளிலும் கலத்தில் செல்வதும் பண்ட மாற்றுவதும் இருந்ததென்பதற் கையமில்லை. இங்நாளிலுள்ள இயந்திரக்கப்பல்கள் விரைவிற் செல்வன. அங்நாளிலுள்ள மரக்கலங்கள் காற்றேட்டத்துக் கேற்றவாறு விரைந்தோ பதமையாகவோ செல்வன; இதுவே வேறுபாடு.

எகிப்து நாட்டின் நாகரிகம் கலியுக ஆரம்பத்துக்கும் முந்தியசென் அறிகிறோம். ஆயினும் ஷரிவஞ்சி இவ்வாராய்ச்சியிற் கலியுக ஆரம்பங் தொட்டு மேல்நடந்த காலத்திற் சம்பவித்த ஒரு சில விசேஷக் குறிப்புகளை மட்டுஞ் சொல்லி முடிப்பாம். கலியப்தம் 5024-ஆம் ஆண்டு நடக்கிறது. ஆதலிற் கலியுக ஆரம்பாக கி. மு. 3101-ஆம் ஆண்டு ஆதல் வேண்டும். பெப்பி 1 (Pepy 1) என்னும் எகிப்திய அரசனுடைய காலம் கி. மு. 3447-ஆம் ஆண்டு என சிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது கலியுக ஆரம்பத்துக்கு 346 வருஷங்களுக்கு முன்னே பெப்பி என்னும் அரசன் எகிப்தில் அரசுபுரிந்தான் என்பதாம். இவன் ஆரூவது இராஜவமிசத்தவன். இவனுடைய காலத்துக்கு முன்பு ஐந்து இராஜவமிசங்கள் அரசாட்சி புரிந்தன; அவற்றின் காலவெல்லை எத்தனை நூற்றுண்டுகளோ அறியோம். இக்காலத்தில் மெம்பிஸ் (Memphis) என்னும் நகரம் எகிப்தின் ராஜானியா யிருந்தது. இக்காலம் புராதன பாரம்பரிய காலமென்ன லாம். இக்காலத்திற்குண் பிரமிடஸ் என்னும் பிரேத்சேமக் கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டன. யுகாரம்பத்துக்கு முன்பு கட்டப்பட்ட இக்கட்டிடங்கள் இன்றும் அழியாதிருக்கின்றன. இவற்றைக் கட்டினவர்களுடைய சிற்பநூல் வன்மைக்கும் லக்ஷக்கணக்கான சனங்களுக்கு உணவு முதலியன கொடுத்து இப்பாரிய கட்டிடங்களைக் கட்டுவித்த அரசர்களுடைய செல்வப் பெருக்கத்துக்கும் இக்கட்டிடங்களே சாட்சியாக நிற்கின்றன. இக்காலத்திற்

போல அக்காலத்தில் வரிப்பணம் வாங்குகிற வழக்கம் இருந்ததில்லை. அறுப்புக்காலம் முடிந்தபின் சனங்கள் மூன்று மாசத்துக்கு அரசனுடைய பணி செய்யவேண்டும். அவ்வாறு பணி செய்கின்ற நாட்களில் அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவு முதலியன் அரச களஞ்சியத்திலிருந்து கொடுக்கப்படும். அரசருடைய சொந்த வயல் நிலங்களிலிருந்து விளைந்து வருகிற நெல் பிரஜைக் எனவரும் உண்டு மிஞ்சத்தக்க அளவினதா யிருக்கும். ‘பிரமிட்ஸ்’ கட்டப்பட்டிருக்கிற நகரத்துக்குப் பெயர் ‘கீசே’ என்பது. கலியுக ஆரம்பத்துக்கு 234 வருஷங்களுக்குமுன் ‘தீப்ஸ்’ என்னும் நகரம் ராஜதானி யாயிற்று. இதுமுதல் கலி 1500-ஆம் ஆண்டுவரையும் மூன்றாம் காலத்தை மத்திய பாரம்பரிய காலம் என்னலாம். இக்காலத்திற் கட்டப் பட்ட சிறந்த கட்டிடமாகிய ‘குளத்தலை முற்றக் கோயில்’ (Lopero Houinit Temple at the head of the lake) மொயெறிஸ் என்னும் குளத்தின் வாயிலில் அமைக்கப் பட்டு பேரழகு வாய்ந்திருந்தது. இதனைப்பற்றி ஹெரே டொற்றஸ் என்னும் யவனபுர அறிஞர் நாம் எழுதிய இதிகாசநூலிற் சொல்லியிருப்பதை மொழிபெயர்த்துத் தருவாம்: ‘இக்கோயிலின் அழகு சொல்லால் வருணசிகுந்தரத்ததன்று; யவனபுரத்திலுள்ள கட்டிடங்கள் அனைத்தும் ஒருங்குசேரினும் இதனேடு இனைசொல்ல வாரா. யவனபுரத்தில் ஏசேசஸ் பட்டினத்திலுள்ள கோயில் சிறப்பு வாய்ந்தது. சமோஸ் நகரிலுள்ளதும் அத்தகையதே யாயினும் யவனரது செய்தொழில் வன்மை யனைத்துந்திரண்டாலும் செய்துமுடிக்க வொண்ணதை இத்திருமனை எகிப்திய ரியற்றிய பிறமிடலினையும் வெல்லுநதகைமையது.’ - இவ்வாறு புகழப்பட்ட இக்கட்டிடம் முற்றுக அழிந்து போயிற்று. ஆயினும் இது அரசர் வசிப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட ஒரு பெருமாளிகை யென்பது அறியக் கிடக்கின்றது. கலி 343-இல் அரசபுரிந்த எகிப்திய அரசன் பெயர் உசேர்தசன் என்பது. இவனுடைய காலத்தில் சனங்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்தார்களென்று

அறிவதற்கு அக்காலத்திலிருந்த அமெனியென்னும் அராமனை யுத்தியோகஸ்தன் ஒருவணப்பற்றி யெழுதினதை மொழிபெயர்த்துத் தருவாம்: 'அரசருடைய தொழிற்சாலை களை நேர்மையோடு மேற்பார்த்துவந்த அமெனி, எல்லா கற்குணங்களும் நிறையப்பெற்றவனு யிருந்தான். வறியோ ருடைய சிறுவரையும் கணவனை யிழந்த உயவற் பெண்டிரையும் அவன் ஒருபோதும் வருத்தியதில்லை. தனது மேற்பார்வையின் கீழிருந்த நாடனித்தினையும் நெல்விளையும் நாடாக்கினு ஞதலால் பஞ்சகாலத்திலும் சனங்கள் பசியால் வருந்தினால்லர்'. - முன்னுளிலிருந்த மன்னர்கள் உணவுப்பொருள்களை விருத்திபண்ணுவதிற் கண்ணுங் கருத்துமா யிருந்தார்கள். மத்திய பாரம்பரிய காலத்துக்குப் பின்திய காலத்தை நவ் பாரம்பரிய காலம் (New Empire) என்னலாம். இக் காலத்திற்குன் ஈகிப்துநாட்டில் குடியேறியிருந்த எபிரேயர் அங்நாட்டினை விட்டு மோசேஸ் என்னுங் தலைவரால் வழி நடத்தப்பட்டுப் பாலைவனங் கடந்து பலஸ்தீன் த்தை யடைந்தது. எபிரேயர் யாத்திரைக் காலம் கலி 1900-ஆம் ஆண்டாக விருக்க வேண்டும். இக்காலத்திலிருந்த பார்வோன் (பாரோன், Pharoah) மன்னனின் பெயர் இரண்டாம் இராமேசு. இதனேடு சம்பந்தப்பட்ட கடைகளும் பாபிலோனிய ராச்சியம் அழிவுற்ற கடை முதலியனவும் விவிலியநாலின் பூர்வபாகத்திற் காணப்படுவன. இதற்குச் சுற்று முந்திய காலத்தில் வைக்ஸோஸ் (Hyksos) என்னும் பொதுவு மன்னர்கள் (Shepherd kings) ஈகிப்தினைக் கைப்பற்றி அரசியல் நடத்தி வந்தார்கள். ஆசரேய மன்னனுகிய சினக்கிரிபு, ஈகிப்துக்குப் படையெடுத்துவந்த காலம் கலி 2388-ஆம் ஆண்டு ஆகும். கலி 2485-இல் நெக்கோ என்னும் பார்வோன் அரசுபுரிந்தான். அவனுடைய காலத்தில் ஈகிப்திய மரக்கலங்கள் ஆபிரிக்காக் கண்டத் தைச் சுற்றி யோடினதாக அறிகிறோம். இக்காலத்தின் பின் அரசனுடைய கொடுங்கோலினாலும் சமயக் கணக்கா களாகிய குருவகுப்பினருடைய கொடுமையினாலும்

சனங்கள் வறுமையற்று வலியிழந்தனராக, வேறு சாதியார் ஒருவர்பின் ஒருவராய் எகிப்து நாட்டைக் கைப்பற்றினார். சைறஸ் என்னும் பாரசீக அரசன் கலி 2549-இல் (அதவாது புத்தவேர் உலகில் வசித்த காலத் தில்) எகிப்து நாட்டைக் கைப்பற்றினார்; அவனை மேற்கொண்ட அலெக்சாந்தர் சக்கரவர்த்தி யென்னும் யவனபூர் மன்னர் கலி 2769-இல் எகிப்து நாட்டில் தம்முடைய அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தினார். இவருடைய இராஜ்ஞானி இன்றும் அலெக்சாந்திரியா என்னும் பெயரோடு நின்று நிலவுகின்றது. அலெக்சாந்தருடைய காலத்துக்குப் பின் அவருடைய சக்கராதிபத்தியம் அல்லோல கல்லோலப்பட்டுவிட்டது. எகிப்து நாடு இருந்து ஆண்டுகளுக்குச் சுய அரசுடையதாகித் தொலமி (Ptolemy) என்னும் வமிசத்தாராற் பராமரிக்கப்பட்டு வந்தது. அந்தொனி என்னும் ரோமானிய மன்னருடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்த பேரழகு வாய்ந்த கிளியோப்பத்திரா என்னும் ராணி, தொலமி வமிசத்தைச் சேர்ந்தவள். இவருடைய காலத்தோடு எகிப்திய நாகரிகம் அழிந்து போயிற்று. தொலமி வமிச காலத்தில் கல்வி மிகவும் சிறப்புறப் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தது. வான்நால் முதலியன் பெருக ஆராயப்பட்டு வந்தன. 2791-இல் ரோமபுரிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஆகஸ்டஸ் மன்னர் எகிப்தைப் கைப்பற்றினார். அதன்பின் சில நூற்றுண்டுகள் கழிய எகிப்தில் கிறிஸ்துவ சபையொன்று ஏற்பட்டது. மதோன்மத்தம் பிடித்த ஆதிக் கிறிஸ்தவர், கல்விக்சாலை களை யழித்ததுவும் ஹைப்பேசியா என்னும் கலைச்செல் விக்குச் செய்த அவமானங்களும் எழுதுங் தூத்த வல்ல. இதன்பின் ஆராபியர் எகிப்து நாட்டைக் கைப்பற்றி நெறி தவருது அரசியல் புரிந்து வருவா ராயினார்.

மேற்காட்டிய சுருக்க வரலாற்றினால் எகிப்து நாட்டுக்கும் பிற நாடுகளுக்கும் உள்ள தொடர்பினை விளக்கினும். எகிப்து நாட்டுக்கும் தமிழ்நாட்டுக்கு முன்ன் தொடர்பினைச் சுருக்கமாக விளக்கும்பொருட்டுப் பல

கலையும் கற்றுவல்ல அறிஞரும் தவப்பெருஞ் செல்வருமாகிய ஸ்ரீமத் விவேகானந்தசுவாமியின் ‘பரிவராஜகம்’ என்னும் நூலில் எழுதியிருக்கிற சில குறிப்புகளை மொழி பெயர்த்துத் தருவாம். பரிவராஜகமென்னும் நூல் சுவாமிகள் இரண்டாம் முறை மேற்றிசை சென்றபோது தமது யாத்திரையைப்பற்றி யெழுதிய விருத்தாந்தமாகும்.

‘கப்பல் வடக்குநோக்கிச் செங்கடலி னூடாகச் செல்லுகிறது. இக்கரையிற் பரந்து கிடப்பது பூர்விக எகிப்து தேயம். பல்லாயிர வருஷங்களுக்கு முன்பு பண்டு (மலையாளதேயம் என்று எண்ண இடமுண்டு) என்னும் நாட்டிலிருந்து வந்த எகிப்தியர் இந்நாட்டிற சிறந்த நாகரிகத்தை விருத்திபண்ணினார். யவன புரததார் இவர்களுக்கு மாணுக்கராவார். பூர்வ எகிப்தியருடைய கட்டிடங்கள் இன்றும் நிலைத்திருக்கின்றன. இவர்கள் சுருள்குழலும் காதனியு முடையவர்களாய்ச் சுத்த வெண்ணிற வேட்டி யணிபவர்களா யிருந்தார்கள்.’

தொலடியர் காலத்தில் அசோகச் சக்கரவர்த்தி எகிப்துக்குப் புத்த சங்நியாசிகளை யனுப்பிவைத்தார்.

கரு நிறமும் நீண்ட மயிரும் நேரிய மூக்கும் சரிவில் லாத கரிய விழியும் உடைய ஒரு சாதியார் பூர்வ எகிப்திலும் பாபிலோனியத்திலும் வசித்தார்கள். அச்சாதியார் இநாளில் இந்தியா முழுமையிலும் விசேஷமாகத் தெற்குப் பாகத்திலும் வசித்துவருகிறார்கள். ஜோரோப்பா வின் சில பாகங்களிலும் இவாகளைக் காண்டல் கூடும். இவர்களே திராவிட ரெனப்படுவார்.

6. யவனபுரத்துக் கலைச்செல்வம்.

இனி, யவனபுரத்து நாகரிக வளர்ச்சியை ஆராய்வா னெடுத்துக்கொண்டோம். இங்நாடு அழகு, அன்பு, ஞானம், கவித்துவம் என்னும் இவற்றிற்கு உறைவிட மாய் மேலொடைனைத்தும் உய்யுமாறு அறிவுச்சுடர் பரப்பி நின்றது என முன்னமே கூறினும். ஹோபர் என்னும் கவிச்சக்கரவர்த்தி பிறந்த நாடிது; சாக்கிரட்டஸ், பிளேற்றே, அறில்ரொட்டில் என்னும் தத்துவஞானிகளைத் தோற்றுவித்த தாய்நாடிது; கண்கவர் வனப்பினையுடைய ஆடவரையும் பெண்மக்களையும் அளித்த அழகுவாய்ந்த நாடிது. அரசியல் மரபும், அறநெறி மரபும் பொருள்வினை மரபும், கலைதெரி மரபும் சிறந்து விளங்கிய நாடிது வாதவின் இதன் பெருமையை ஆயிரம் அறிஞர் ஆயிரம் எழுதுகோல்கொண்டு எழுதுவாரேனினும் நிறைவுறக் கூருரென்பது புனைந்துரையாகாது. அங்ஙனமாதலின், மிகச்சுருங்கிய இவ்வாராய்ச்சியில் இப்பரந்த பொருளையாங்கனம் நடாச்சுவோமெனின், பலதுறைப்பட்ட பொருண்மீதும் சில சில கூறிக் கலைச் செல்வமாகிய ஒருதுறைப்பொருளை விரிவுறக் கூறி ஒருவாறு முடிப்ப மென்பது.

யவனபுரவாசிகள் யாண்டிருந்து யவனபுரத்துக்கு வந்தனர்? இவரோடு ஒத்தகுலத்தினராவர் யாவருளர்? தமிழரும் பரதகண்டவாசிகளும் ஆகிய எமக்கும் இவர்க்கும் இயைந்த தொடர்புதான் என்னை? என்னும் இவை முதற்கண் ஆராயற்பாலன. கலி 2774-ஆம் ஆண்டில் அலக்காண்டர் என்னும் யவனபுரத்துச் சக்கரவர்த்தி சிந்துநதிதீரத்தை நோக்கிச் சைந்யங்களோடு வந்து பரதகண்டத்தின் ஒரு பாகத்தில் வெற்றிக் கொடி நாட்டினுரெனவும், அதற்கு இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்

ചന്തിരകുപ്പതൻ എൻ്റുമും പെയാർപ്പുണ്ട പാരതകൺടത്തുക്ക് ചക്കരവാർത്തി യവനക്കേജൈകളിൽ വെൻ്റു വാകൈമാലി കുടിച്ച് സാരാവബെണമനുക അരാസപുരിന്തന നെന്നുവും, ഇവൻ യവനപുരത്തു അരസിനുകുമാരി ഡോറുത്തിയൈ മണ്ണന്താ നെന്നുവും ഇവൻതു കമൾതാണത്തിൽ സിലകാലമ് വത്തിന്തു മെകൾത്തിനീസ് എൻ്റുമും യവനപുരത്തഹിനുർ പരത കൺടത്തു തിന് ഇയല്പിജിൻ വിരിത്തുരാക്കുമും ഒരുന്നാല് ചെയ്തിരുക്ക കിരുരെനുവും ഇമ്മൻനാനുകുപ്പിൻ അരാസപുരിന്തു പിന്തു ചാരമന്നനുതു കാലത്തിലുമും അതർകുപ്പിൻ പട്ടത്തുകുക്കു വന്തു അചോക ചക്കരവാർത്തിയിൻ കാലത്തിലുമും പരത കൺടത്തുകുമും യവനപുരത്തുകുമും നെന്നുന്നകിയ തൊടാർപിരുന്തതാ മെനുവും, പെണ്ടതമത ചന്ദ്രിയാസികൾ യവനപുരത്തുകുക്കു ചെൻ്റു മതപോതയിൽ ചെയ്താരക്കണാണുവും താലേസ്, എമ്പെടോക്കീസ്, അണേക്കാകോരസ്, ടെമോകിനി റ്റ്റസ്, പെതാകോരസ് എൻ്റുമും യവനപുരത്തഹിനുർകൾ പരത കൺടത്തുകുക്കു വന്തിരുത്തല്ലെടുമെനുവും, എമ്പെടോക്കീസിനുടൈയ കൊണ്ടുകൈ ചാംകിയമതക കൊണ്ടുകൈ യൈയുമും, ചാക്കിരട്ടിണിനുടൈയ ഗോണമും വേതാന്തഗോണത്തെയുമും നികാർത്തിരുപ്പതാമെനുവും പലന്നാല് വാധി ലാക അനികിൻ രേഖുമും.

മന്നനൻ കരികാലവാണുടൈയ കാലത്തിലുമും അതർക്കു മുൻ്റുമും പിന്നനുമും മുസിരിയിനുമും കാവിരിപ്പുമ്പട്ടിനത്തിനുമും യവനവാർത്തകൾ വന്തു വത്തിന്തിരുന്തനരെനാസ് സിലപ്പതി കാരാമ ആത്യാധ തമിന്നുല്കൾ നന്നികിൻ രേഖുമും. അ.:തൻന്റിയുമും, യവനപുരവാസികൾ തു പൂർവ്വിക്കൈയുമും ആചിയാക്കണ്ടത്തു ലേയേ ഇരുന്തതു; അവരതു ചമയിനെന്നി, കലിമരപു ആത്യാന നമതു ആരിയ മുൻനേരതു ഒമുക്കവമുക്കങ്കളിൽ നികാർത്തിരുന്തന. യവനപുരത്തുമൊഴി വടമൊഴിയോടു നെന്നുന്നകിയ തൊടാർപുടൈയതു. ഇവർഗ്ഗരുമും ഇൻനേരൻന പിരകാരണങ്കൾ എലുമും യവനപുരത്താർ ആരിയ വകുപ്പിൻ രെണ്പതാക ആരാധക്കിവല്ല പണ്ടിതാർകൾ നിക്കച്ചയിത്തുക്കു ചൊല്ലുകിരുന്നു. കലി ഇരണ്ടായിരമും അതാവതു കിരിസ്തവാപ്തതുകുക്കു ആയിരമും ആൺകെന്നുകുക്കു മുർപ്പട്ട

காலத்திலே யவனபுரத்தார் வடக்கிலுள்ள அயற்றேயங்களிலிருந்து வந்து யவனபுரத்திற் குடியேறினுரென்பதாக அறிகின்றோம். இவர் வருவதற்குமுன்பு அந்நாட்டிலிருந்தோர் ஏஜியர் என்னும் ஜாதியார். உயர்ந்த நாகரிகமுடைய இச் சாதியாரும் கிரேத தீவுத்தாரும் திராவிடவகுப்பினராமென ஜரோப்பிய பண்டிதர்கள் பலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். பூர்வ யவனர் அக்கேயர், டோரியர், அயேலியர், அயோனியர் எனப் பலவகுப்பினராயிருந்தனர். ஒன்று சேர்ந்த பின்னர் ஹெல்லேனியர் என்னும் பொதுப்பெயர் இவர்க்கு உளதாயிற்று. இவர் உறைந்த நாடு ஹெல்லாஸ் என்னும் பெயரினைப் பெற்றது. யவனபுர நாகரிகத்துக்கு முற்பட்ட பாபிலோனிய, ஆசரேய, பின்சிய, எகிப்திய, கிரேத, ஏஜிய நாகரிகங்கள் ஹெல்லேனிய நாகரிகத்துக்கு வழிகாட்டிகளாக நின்றன.

ஹோமர் என்னுங் கவிச்சக்கரவர்த்தி யியற்றிய ஹீரகாவியங்கள் இரண்டும் பலநூற்றுண்டுகளாக எழுதாமரபினவாக விருந்தனவாமென அறிகின்றோம். நமது சுருதிகளும் அவ்வண்ணமே யிருந்தனவாகவின் அக்கரவிலக்கணம் தோற்றுவதற்கு முன்னமே அருங்காவியங்கள் தோற்றுதல் கூடுமென்னும் உண்மை நிலைபேறுடையதாகின்றது. இத்தொடர்பிலே, தமிழெழுத்து வரலாற்றைப்பற்றி ஒரு சில குறிப்புகள் கூறுதல் மற்றென்று விரித்தலாமாயினும் தமிழாராய்ச்சியாளர்க்குப் பயன்றருவதாமாதவின் எழுதன் மேற்கொண்டாம்.

பழைமை வர்யந்த வடமொழி, தென்மொழி யிலக்கண நூல்கள் எழுத்துக்களின் வரிவடிவ விலக்கணத்தையுங் தருகின்றனவாதவின் அக்கரவிலக்கணமேற்பட்ட காலம் அவற்றுக்கு முற்பட்ட காலமாக விருத்தல்வேண்டும். வடமொழி யிலக்கண நூல்களாகிய காலாப, சாந்திர, சாரஸ்வத, முக்தபோத, சுபத்ம, ஹேமசந்திர வியாகரணங்க எனித்தினுக்கும் முற்பட்டதாய்த் தனித்தலைமை சான்று விளங்குவது

பாணினீய வியாகரணம். பாணினிமுனிவர்க்கு முற் பட்ட யாஸ்க முனிவர் சாகடாயனம், சாகல்யம், கார்க்கியம் என்னும் வியாகரணநூல்களை மேற்கோளாகக் காட்டினர்; இவையெனத்தினுக்கும் முற்பட்டது ஜந்திர வியாகரணம். பாணினி முனிவர் தந்த சிறந்தநூல் தோன்றியபின்னர் அதற்கு முற்பட்ட நூல்கள் வழக்கொழிந்து வீழ்ந்தன. இக்காலத்தில் வழங்குஞ் சாகடாயனம் வேறு, பூர்வ சாகடாயனம் வேறு என்ப. தமிழிலக்கண நூல்களாகிய நன்னூல், தொன்னூல், சின்னூல் எனப் பெயரிய பன்னூல் களுக்கும் முற்பட்டு ஒப்புயர்வின்றி விளங்குவது தொல் காப்பியம். தொல்காப்பியம் எழுந்த காலத்து ஜந்திரவியா கரணம் வழக்கிலிருந்தமையானும், தொல்காப்பியர் நூலியற்றிய காலம் வியாசபகவான் வேதங்களை வகுத்த காலத்துக்கு முற்பட்டதாமென ஆசிரியர் நச்சினார்க் கிணியாருரைத்தா ராதவினாலும் பிற காரணங்களாலும் தொல்காப்பியமானது பாரதயுத்தகாலமெனச் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளரால் நிச்சயித்துரைக்கப்பட்ட கலி 1600 (கி. மு. 1500)-க்கு முற்பட்ட தாதல்வேண்டும். பாணி னீயம் கலி 2700 வரையிற் ரேண்றியதென ஆராய்ச்சி யாளர் கூறுவர். தொல்காப்பியத்துக்கு முற்பட்ட ஜந்திரம் சுருத்திரூல்போல் எழுதாமரபினதா யிருந்ததோ எழுதப்பட்டிருந்ததோ வரிவடிவ இலக்கணத்தைத் தந்ததோ தரா தொழிந்ததோ என்பன ஒருவாற் ரூனும் நிச்சயித்தல் கூடாத முடிபுகளாம். வடமொழியாளர் வரிவடிவெழுத் தைத் தமிழ் மொழியாளரிடமிருந்து பயின்றுகொண்டா ரெனபது றைஸ்டேவிட்ஸ் முதலிய ஆங்கிலபண்டிதர்களுடைய சித்தாந்தமாகும். தேவநாகரவிபி பூர்வத்தில் எழுதப்பட்ட உருவத்தில் மேலிமுக்கப்பட்ட கோடின்றி யிருந்ததெனவும், அவ்வுருவத்தில் அதற்கும் தென்னுட்டில் வழங்குகிற கிரந்தவிபிக்கும் ஒற்றுமை யிருந்ததெனவும் அறிஞர் கூறுவர். கிரந்தவிபி பழந்தமிழேழுத்தைப் பின் பற்றி யெழுந்தது. பழைய சாசனங்களில் வழங்குகிற வட்டெழுத்துத் தொல்காப்பியர்காலத் தெழுத்தினின்றுங்

திரிவுபட்டதாமாயினும் உள்ளவற்றுட் பழமையான தாதலின் அதனையே பழங்குமிழெழுத்தெனக் கொள்வாம். இப்பழங்குமிழெழுத்துக்கும் யவனபுர அசூரத்துக்கும் உருவ ஒற்றுமை யிருக்கிறது.

யவனபுர மொழியின் நெடுங்கணக்கு இருபத்து நான்கு எழுத்துக்களைக் கொண்டது; உயிரெழுத்து ஏழு, மெய்யெழுத்துப் பதினேழு; சந்தியக்கரங்கள் பலவுள் வாயினும் அவை ஈரெழுத்துக்கூடிய வரிவடிவினவாதலின் தனியெழுத்தென ஆராய்தல் வேண்டா. மெய்யெழுத்துப் பதினேழுள்ள தமிழ்மொழிக்கும் யவனபுர மொழிக்கும் ஒலியிருவத்தாற் பொதுவெழுத்தாவன ப, க, த, ல, ம, ந, ர, ச என்னும் எட்டுமாம். இருமொழிக்கும் பொது வாகிய இவ்வெட்டு மெய்களும் ஒத்த வரிவடிவினவாக விருக்கின்றன. உயிரெழுத்துக்களுள் ஏகார ஒகாரங்கள் ஒத்த வடிவின். எகர ஒகரங்கள் வேறுபட்ட வடிவின். யவனமொழி இகர உகரங்கள் பழங் தமிழ் யகர வகரங்களை நிகர்த்தன; யவனபுரத்தார் யகரவகர ஒலியிருவை முறையே இகர உகரங்களாற் குறியீடு செய்வாராத வினால் இவையும் ஒப்புமையுடையனவாம். யவனமொழி யில் ஆகார, ஈகார, ஊகார ஒலிவடிவங்கள் அவற்றே இனச்சார்புடைய குற்றெழுத்துக்களாற் குறியீடு செய்யப் படுவன. எஞ்சினின்ற ஒன்பது மெய்களுள் ஒரு மூன்று ஒலிவடிவினாலும் வரிவடிவினாலும், ஷ, ஷ, ஷ, ஆகிய கிரந்தாக்ஷரங்களை நிகர்த்தன. மற்றொரு மூன்று ஒலிவடி வத்திற் ப, க, ட என்பவற்றே ஃ சேர்ந்து எழுந்த ஷ, ஷ, ஷ என்பனவற்றை நிகர்த்தன. எஞ்சினின்ற ஒரு மூன்றும் ப, க, ட என்பவற்றுக்கு இனமாய் நலிந்த ஒசையுடையன. ஈற்றிற்காட்டிய ஆறுமெய்களும் எகர ஒகர உயிர்களும் பிற்காலத்தில் யவனமொழியிற் சேர்க்கப்பட்டனவாமென்று என்ன இடமுண்டு. அங்ஙனமாதலின், யவனபுர நெடுங்கணக்குத் தமிழ் நெடுங்கணக்கோடு பூரண ஒற்றுமை யுடையதென்பது நிறுவப்படுகின்றது. இவ்விருமொழியின் வரிவடிவங்கள்

ஒன்றினின் ரெண்டெறமுந்தனவாமோ, அன்றேல் இவற்றின் வேறுகிய மற்றெருரு மொழியின் வரிவடிவத்தினின் று எழுந்தனவாமோ என்பதனை மேலாராய்வாம்.

இனி வடமொழித் தேவாகரலிபியில் க, ச, ட, ப, ல, ம, ந, ர என நின்ற எட்டுமெய்களைக் குறிக்கின்ற வரிவடிவெழுத்துக்களை மேல்கோடும் கீழ்நோக்கியிழுத்த நோகோடும் தவிர்த்து எழுதுங்காற் பெறப்படும் உருவம் பழங்தமிழுருவத்தை நிகர்த்தது. இவ்வெட்டு மெய்களும் தமிழ்மொழிக்கும் யவனபுரமொழிக்கும் பொதுவாகிய மெய்யெழுத்துக்களாமென்பது இத்தொடர்பில் உளங் கொளற்பாலது. இனித் தேவாகரலிபியில் ஓகாரம் அகரவுயிரோடு நேர்கோடு ஒன்றும் மேல்விசிறி பிரண் டுஞ் சேர்ந்த வரிவடிவத்தையுடையதே யன்றிக் கிரந்த, யவன, தமிழ்மொழி ஓகாரத்தைப்போலத் தனக்கென் ரெரு சிறப்புருவ மில்லாதது. தேவாகரலிபி யகர, வகர, மெய்களை மேல்கோடு நேர்கோடு தவிர்த்தெழுதப் பெறப்படும் உருவம் பழங்தமிழ் யகர வகரங்களை நிகர்த்தது. தேவாகரலிபி, அகர, இகர, உகர, ஏகாரங்களை மேல்கோடு நேர்க்கோடு தவிர்த்தெழுதப் பெறப் படும் வரிவடிவங்கள் பழங்தமிழ் அ, இ, உ, எ என்பன வற்றை நிகர்த்தன. இங்ஙனம் கண்ட ஓற்றுமை, வேற்றுமைகளை உளங்கொண்டு யவனமொழி, தமிழ் மொழி, வடமொழி என்னும் இம் மொழிகளின் வரிவடி வெழுத்து வரலாற்றை யாராய்வாம்.

யவனபுரத்தார், தாம் வரிவடிவெழுத்தைப் பின்சியிரிடமிருந்து பயின்றுகொண்டதாக உரைக்கின்றனர். அங்ஙனம் பயின்றுகொண்ட காலம் கி. மு. ஏழாவது நூற்றுண்டு என்பா. பின்சிய எழுத்து, எகிப்திய சித்திர வெழுத்தின் வழிவந்தது; மிகப் பூர்விகமானது. எகிப்திய சித்திரவெழுத்து, பொருளை அதன் வடிவத்தினாற் குறிக்கு நீர்மைய தாதலிற் பிறமொழியினின் று தோன்றுதது. எகிப்திய அககரவிலக்கணத்தை யறிந்த பின்சியர் தமது

மொழியை எழுதுவதற்காகிய ஒரு வரிவடிவெழுத்து முறையை வகுத்துக்கொண்ட காலம் கலி ஆயிரம் (கி. மு. 2100) வரையிலிருக்கலாம் என அறிஞர் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர். தமிழ் வரிவடிவெழுத்துக்கும் யவனபுர வரி வடிவெழுத்துக்கும் உள்ள தொடர்பினை நோக்கும்போது தமிழரும் யவனபுரத்தாரும் பின்சியிடமிருந்து எழுத்து முறையைப் பயின்றுகொண்டார்களென நெண்ண வேண்டி யிருக்கிறது. சிலகாலத்துக்குப் பின் தமிழ் நாட்டார் வடமொழியை எழுதுவதற்குத் தமிழகரங்களைச் சிறிது திரிவுபடுத்தியும் புது அக்கரங்களை வகுத்தும் வருங்கால் யவனமொழியிலிருந்து எடுக்குங் தகையவாகவிருந்த பை, ஶ, ஷ, என்னும் மூன்று எழுத்துக்களையும் எடுத்துக்கொண்டார்களென்பது பூர்விக யவன வெழுத்துக்களுக்கும் பூர்விகக் கிரந்த அக்ஷரங்களுக்கும் இடையேயமைந்த உருவ வொற்றுமையாற் புலப்படுகின்றது. பரந்த பிப்பொருளை நன்காராயின் இந்தியாவிலிக்காலத்தில் வழங்குகிற அக்ஷரமுறைகளைனத்தும், அராபிய முதலிய செமித்திய மொழியக்ஷரங்களும், யவனபுர ரோமாபுர அக்ஷரங்களும், இவற்றின் வழித்தோன்றி இந்நாளில் மேற்றிசையில் வழங்குகிற ஆங்கிலேய முதலிய அக்ஷரங்களும் ஆகிய அனைத்தும் பின்சிய அக்ஷரங்களின் வழிவந்தனவாமெனவும், பின்சிய அக்ஷரம் எகிப்திய அக்ஷரமுறையினின் ரூங் தோற்றியதாமெனவும் அறிவாம்.

இனி, யவனபுரத்து ஹீரகாவியங்களைப்பற்றி ஒருசில கூறி அப்பபற் செல்வாம்.

ஹோமர் என்னும் மகாகவி யியற்றிய இலியட் (Iliad), ஒடிஸி, (Odyssey) என்னுங் காப்பியங்களிரண்டும் யவனபுரத்தாருக்கு நாற்பொருள் பயக்கும் நீர்மையவாகப் பின்னால் பலவற்றுக்கு முதனுலாக நிலைபெற்றிருந்தன. இந்நூறு லிரண்டினெடுங் கதையினுற் ஜெடர்புடையதும் ரோமாபுரியில் அகஸ்டஸ் மன்னனது அவைக்களத்திருந்த வேர்ஜில் என்னும் மஹாகவியினு லியற்றப்பட்டது

மாகிய ‘எனேயகாவிய’த்தைப்பற்றிச் செந்தமிழ் 14-ஆம் தொகுதி 8-ஆம் பகுதியில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கின்றும். அக்கட்டுரையில் இலியட், ஒடிசி என்னுங்காவியங்களின் கதைச் சுருக்கமுந் தரப்பட்டிருக்கிறது.

இக் காவியம் ஓவ்வொன்றும் இருபத்துநான்கு காதைகளா னமைந்தன. முப்பது காதைகளா னமைந்த மணிமேகலை நூலின் செய்யுட் டோகை முப்பது அகவற் பாவான் துபோல் இவ்விரு காப்பியங்களும் இருபத்துநான்கு வீரப்பாக்களால் முடிந்தன. வீரப்பா பலவாய அடிகளால் நீண்டு நடக்கும் நீர்மையது. இதன் யாப்பினை யாராயுமிடத்து அடியொன்றுக்கு ஆறுசீராய் முதலெந்து சீரும் குரு லகு லகு என நிற்க ஈற்றுச்சீர் குரு குரு என முடிவது எனக் காண்போம். ஒரே வொரூசீர் இடையினுங்குரு குரு என நிற்பதுண்டு. வடமொழி யாப்பின் வழிவந்த செய்யுளினங்கள் தமிழில் வந்து நடப்பதுபோல யவனபுர மொழியின் வழி வந்த வீரப் பாவையும் தொல்லாசிரியருரைத்த கலிப்பாவகையினுள்ளடக்கித் தமிழில் எழுதுவாம். குரு லகு லகு குரு லகு லகு குரு என்பது பாதி அடியாக வும் இதனை யிரட்டித்தது ஓரடியாகவும் கொள்ளுங்கால் யவனமொழி வீரப்பா வடி பலவகையினுள் ஒருவகை வந்தெய்தும்- இலியட், ஒடிசி யென்னுங்காப்பியத்தினுட்சிறந்த சில பாகங்களை இவ் யாப்பினி லமைத்துத் தருவாம்.

பூத்து புவியகரி க்ரித்பேர்க்கு பிரையனரை போல
கூறுகிறோம் என்பது அதை கொடுவது முன்னால் கூறுவது

ஏன் என்னும் நீதை கூறுவது அதை கொடுவது முன்னால் கூறுவது

7. மேற்றிசைச் செல்வம்

ஹோமர் என்னும் மகாகவி யியற்றியதும் யவன புரத்துக் காவியங்களுள் முதல்வைத்து என்னப்படுவது மாகிய இலியட் என்னும் தொடர்னிலைச் செய்யுளைப் பற்றிச் சில கூறுவாம். இலையம் என்னும் நாட்டில் நடந்த பெரும் போரினை விரித்துக் கூறும் இந்நாலினை ஈலைய மகாகாவியம் என வழங்கலாகும். இலைய நாட்டு அரசனுகிய பிரிய (Priam) மன்னனுடைய இளையமகன் பரீசன் (Paris) என்பவன் அழகே யோரூரு வெடுத்தாலனைய பெருங்கலம் வாய்ந்தவரும் யவனபுரத்து மன்னன் மேனிலாவ (Menelaus) நுடைய மனையாட்டியுமாகிய ஏலேனு (Helena) வைக் கைப்பற்றித் தன்னார்க்குக் கொண்டு சென்றுன். அவளைச் சிறைமீட்குங் காரணமாக யவனபுரத்தார் இலைய நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்றனர். ஆங்ஙனம் நிகழ்ந்த பெரும்போரின் ஒரு பாகத்தைக் கூறும் நூல் ஈலைய மகாகாவியமாகும். உலைச் மகாகாவியமும் ஏனோய மகாகாவியமும் இப்போரோடு தொடர்புற்று நின்ற வரலாறுகள் சிலவற்றை விரித்துக் கூறுவன். ஈலைய மகாகாவியம் தண்டியாசிரியர் பெருங் காப்பியத்திற்கு எடுத்தோதிய வனப்பு அனைத்தும் அமையப்பெற்றது; அகிலேசன் (Achilles) வஞ்சினமுரைத்த காதை, அணிவகுப்புக்காதை, மேனிலாவ பரீசர் தனியமர் புரிந்தகாதை, முதற்போர்க்காதை, தயமீதன் (Diomed) போர்த்திற முரைத்தகாதை, விறல்வீரர் மூவர் திற லுரைத்த காதை, ஏகதனும் (Hector) அஜனும் (Ajax), தனியமர் புரிந்தகாதை, இரண்டாம் போர்க்காதை, அகிலேசனைப் படைத்துகினை யழைத்தகாதை, தயமீதனும் உலைசனும் (Ulysses) நள்ளிருளிற் போர்புரிந்தகாதை, அகம்மன் (Agamemnon) போர்த்திற முரைக்கும் மூன்.

ரூம் போர்க்காதை, முழுமுத ஸரணங்கொண்ட உழிஞ்சு வீரர்காதை, நான்காம் போர்க்காதை, மேகலை காட்டித் தேவராஜனை வஞ்சித்தகாதை, அஜன் போர்த்திறமுரைக்கும் ஜங்தாம் போர்க்காதை, பத்திரோகலன்பட்ட ஆரூம் போர்க்காதை, மேனிலாவன் போர்த்திற முரைத்த ஏழாம் போர்க்காதை, அகிலேசன் சோகமுரைத்தகாதை, அகிலேச அகமன்னா நட்புக்கோட் காதை, அகிலேசன் போர்த்திற முரைத்தகாதை, காமாந்தராநதி தீரத்துப் போர்நிகழ்ந்த காதை, ஏகதன் பட்ட காதை, பத்திரோகலனுக்குப் பாடலொடு ஆடல்கொண்ட காதை, பிரியமன்னன் புத்திரசோகக் காதை என்னும் இருபத்துஞ்சு பரிச்சேதங்களால் நடப்பது. இக்காவிய ரத்தினத்தின் சிற்சில பாகங்களைத் தமிழ்நினர் பொருட்டு மொழி பெயர்த்து வெளியிடுங் கருத்துடையேன். நேரம் வாய்த் துழி அக்கடமையை நிறைவேற் றுவேன்.

ஹோமருடைய காலம் கவி 2057 என ஒரு சாராரும் கவி 2250 என மற்றொரு சாராருங் கூறுவர். கவி 2300 வரையிலிருந்த ஹெசியெயாட் என்னும் பெரும் புலவர். ‘நானும் வினையும்’ எனப் பெயரிய நூலொன்று செய்தளித் தார்; இந்நூல் நமது மொழியிலுள்ள பதினெண் கீழ்க் கணக்கினையொத்த நடையினது. ஹோமர் இயற்றிய தனிப் பாசுரங்களும் பலவுள். இவை யாவும் வீரச்சுவையும் இன்பச் சுவையும் செறிந்தன. ஹோமருடைய காலத்தில் யவனபுரம் முடியடை வேந்தராலும் குறுஙிலமன்னராலும் ஆளப்பட்டு வந்தது. மன்னரும் வள்ளல்களும் தமது முன்னேர் திறமையைப் பாணர் பாடக்கேட்டு மகிழ்வடைவா. தம்மையுங் தமது முன்னேரையும் பாடும் பாணருக்கு வேண்டுவன கொடுப்பார். இக்காரணத்தினாலே கவியென்னும் பயிர் நன்கு வளர்ந்தோங்கியது. கவிஞர் தெய்வத்துருவினை நிகர்த்தாரேனும் வரையாது கொடுக்கும் வள்ளல்களாகிய மேகங்கள் பொன்மாரி பொழியாவிடின் மலர்ந்து நறுமணங் கஞற்றுது வாட்ட மற்றுச் சோர்வரென்பது வெளிப்படை. மகாகவியாகியு

ஹோமர் உயிரோடிருந்த காலத்தில் அவருடைய புகழ் விளங்கவில்லையெனக் கர்ணபரம்பரையா னறிகின்றேஉம். இம் மகாகவி பிறவிக் குருடர் என்பதும் ஒரு பரம்பரைக் கதை. இவர், யாழைக் கையில் லேந்திக்கொண்டு ஊர் தோறுஞ் சென்று அன்னத்துக்குத் தானும் அலைவற்று ரெனவும் அறிகிறேஉம். இவர் தமது பெருங் காப்பியத்தை இயற்றிய காலத்தில் யவனமொழி எழுதாமொழியா யிருந்தது. காப்பியம் செவிவாயிலாகவே பல நூற்றுண்டு களுக்குள் யாண்டும் பரந்து நிலைபெற் றிருந்தது. இக் கவியின் ஆற்றலைப் பிற்காலத்தாரே நன்கு அறிந்தனர்.

வீரகாவியங்களுக்குரிய யாப்பாகிய வீரப்பாவைப் பற்றி முன்னமே கூறினாம். இதன் பின்னர், நமது மொழியிலுள்ள கொச்சக வொருபோகின் நடையதாகிய ‘எலிலியக் (Elegiac)’ என்னும் ஒருவகைப் பாவும் நமது அகவற்பாவை ஒருபடையொத்த நடையினதாகிய ‘ஜயேம்பிக் (Iambic)’ என்னும் ஒருவகைப் பாவும் தோன்றின. கொச்சகவொருபோகின் நடையினதாகிய யாப்புக்கு வீரமும் காதலும் நீதிமொழியும் பொருளாக அமைந்த செய்யுட்கள் உரிய வாயின. கையறு நிலை, மண்ணைக்காஞ்சி போன்ற செய்யுட்களும் இவ்யாப்பிலே பாடப்பட்டன. இத்தகைய இயற்பாக்கள் தோன்றிய காலத்துக்குப் பின்னாக நமது மொழியிலுள்ள வண்ணம், சிந்து, வரிப்பாட்டு என்னும் இவற்றை நிகர்த்த இசைப்பாக்கள் எழுந்தன. இவற்றுக்குத் தினை அகத்தினையே யாயிற்று. ஆர்க்கிலோகா (Archilocus), அல்கேயர் (Alcaeus), சிமோனிதர் (Simonides), பிண்டார் (Pindar), அல்க்மன் (Alcman) என்னும் புலவர்களும் சபோ (Sappho) என்னும் கவிவல்ல பெண்மனியும் இசைப்பாக்கள் பல எழுதினார்கள்; இவற்றுட் பெரும்பாலன அழிந்துபோயின; ஒரு சில இன்றும் நின்று நிலவுகின்றன. தேவபாணிப் பாடல்களும், விழாக் காலங்களில் தேவர்ப் பரவுவார் பலர் ஒருங்கு நின்று பாடு தற்கேற்ற குரவைப் பாடல்களும் இசைப்பாவுக்குரிய இலக்கணங்களோடு தோன்றின.

இதன்மேல் நாடகவியல்கள் தோன்றின. காடுகெழு செல்லிக்குப் பரவுக்கடன் கொடுக்குங்கால் அவளது நிலைமையைச் சிறப்புறக் கூறி வழுத்தி நின்றும் கொற் றவை நிலையாகிய பொதுவியற்கூத்தும் வெறியாட்டயர்ந்த வெங்களத்து மறியறுத்துக் குருதிப்பலி செலுத்தி வேலனை வழுத்தி நின்றும் காந்தள் ஆகிய பொது வியற்கூத்தும் ஒருபடை யொப்பென்ற்குரிய கூத்தே பண்டை யவனபுரத்தில் ரிஞ்ஜெஜிடி (Tragedy) என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்டது. ரிஞ்ஜெஜிடி என்னும் சொல் ஒக்குப் பொருள் ‘ஆட்டுமெறிக்கவிதை’ யென்பது. உண்டாட்டுத் தெய்வமாகிய தயனிச (Dionysus) னுக்கு வேணில்விழாக் கொண்டாடுங் காலத்து, ஓர் ஆட்டுக் கடாவைப் பலிசெலுத்தி அத்தெய்வத்தினது மெய்க் கீர்த்தியையும் அவனைப் பரவும் வீராது புகழையுங் கூறு வதே ரிஞ்ஜெஜிடிக்கு உரிய பொருளா யிருந்தது. கிறிஸ்து வுக்கு முன் 525-ஆம் ஆண்டில் (கலி 2576-இல்) இருந்த அய்சகலீஸ் (Aeschylus) என்னும் புலவர், வீரருடைய மெய்க்கீர்த்தியைப் பாடும் ஆடற்பாட்டினைச் சீர்ப்படுத்தி அதனைக் கூற்றும் மாற்றமும் மிடைந்த நடையினதாக்கி, ஆடலரங்கினுள் வினவுதற்கு ஒருவரும், விடுப்பதற்கு ஒருவரும் உடனெடுத்திசைப்போர் பலருமாக அமைத்தாராதலினால், இவரையே, யவனபுரத்து நாடக வியலுக்குத் தந்தை யென்றல் சாலும். இவருக்குப் பின் வந்த சோபக்கிளீஸ் (Sophocles) என்பவர் அரங்கத்தில் மூவர் நால்வர் ஒருங்கு தோன்றி யாடுமாறு கவியமைத் தார். இவருக்குப் பின்வந்த யூறிப்பிளீஸ் (Euripides) என்னும் புலவர் நாடகத்தை மேலும் விருத்தி செய்தார். அய்சகலீஸ் 70 நாடகமும் சோபக்கிளீஸ் 113 நாடகமும் யூறிப்பிளீஸ் 92 நாடகமும் எழுதி முடித்தார்கள். இவர் மூவரும் எழுதிய நாடகங்கள் வீராபுகழ் கூறும் ரிஞ்ஜெஜிடி யின் பாலவாகலின், வீரம், வெகுளி, உருத்திரம், சோகம், பெருமிதம் என்னுஞ் சுவைகள் பொருந்தி விளங்குவன்.

வேணில்வேள் ஆகிய தயனிசன் என்னுங் தெய்வத் துக்கு விழாக் கொண்டாடுங் காலம் மாவும் புள்ளும் துணையொடுவதியும் வசந்தகால மாதவினால் அக்காலத்து உண்டாட்டினால் களி தியங்கினேரும் யாறுங் குள்ளுங் காவு மாடிப் பதியிகந்து காம நுகாவோருமாகிய இனோயா ருடைய உள்ளத்தில் உவகையும் நகையும் தோற்றுவது இயல்பேயாம். நகைச்சுவையும் உவகைச்சுவையும் நிறைந்த நாடகங்கள் ‘கமிடி (Comedy)’ எனப்படுவன்; இச்சொல்லுக்குப் பொருள் ‘சிறுகுடிப்பாட்டு’, ‘பண்ணைப்பாட்டு’ என்ற கொள்ளலாகும். நமது தமிழ்மொழியிலுள்ள குற்றத்திப் பாட்டு, உழுத்திப்பாட்டு என்னும் இவையவனபுரததாரது பண்ணைப்பாட்டு இலக்கணங்களைப் பெறிதும் பெற்றன. கி. மு. 427-ஆம் ஆண்டிலிருந்த அறிஸ்டோபானிஸ் (Aristophanes) என்னும் பெரும் புலவர், சமூகவாழ்க்கையிலிலுள்ள தவறுதல்களையும் தலைவராக வள்ளோரது குறைவுகளையும் எடுத்துக்காட்டுவதற்குப் பண்ணைப்பாட்டினை உபயோகித்தார். பறவைகளும் வண்டுகளும் கார்முகிலும் தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டுச் சொல்லுவதாக அமைத்து இப்பெரும் புலவர் சமூகவாழ்க்கையிலுள்ள தீமைகளை யெடுத்துக் காட்டும் நீர்மையிக வியக்கத்தக்கது. இவரணைய புலவர் ஒருவர் இங்நாடகளில் நம்மிடையே யிருப்பாராகில் நமது சமூகவாழ்க்கையிலிருக்கும் தீமைகளைக் குறவுஞ்சி நாடகமாகவோ உழுத்திப் பாட்டாகவோ பாடி நம்மை நகைப்பிப்பதோடு நல்வழிபடுத்துவதற்கும் வல்லவராவார்.

நாடகங்கள் பலவாக நிறைந்த பின்னர் வசன நூல்கள் எழுந்தன. பாடலானது நிரம்பிய சுவையும் பாவமும் உடையதாயிருத்தல் வேண்டும். அதிலும் இசைப்பா பாவிகமும் மெய்ப்பாடும் பெற்றன்றிப் பிறக்கமாட்டாது. ஆசானேருவன் தன் மாணுக்களுக்கு அறிவு நிறைவுறுத்தும்பொருட்டு இலக்கணம், சருக்கம், அறநெறி, தேசசாரித்திரம், விஞ்ஞானசாஸ்திரம், தத்துவசாஸ்திரம் என்னும் இவற்றைச் சொல்லிவைக்குமிடத்துத்

தெளிவுவேண்டப்படுவதேயன்றிப் பாவிகமும் மெய்ப் பாடும் வேண்டப்படா; ஆதலால் இவற்றைக் கூறும் நூல்களை உரைநடையில் அமைத்தலே பொருத்தமாம். நமது முன்னேர் செப்பலோசை வாய்ந்த வெண்பா வினும், சொற்சீரடிபெற்ற சூத்திரப்பாவினும் அமைத்ததுவும் பொருத்தமேயாம். யவனபுரத்தார் மேற்குறிப் பிட்ட பொருள்கண்மேலனவாய் பல வசனநூல்கள் இயற்றினார்கள். கி. மு. 484-இல் பிறந்த ஹெரோடூர் (Herodotus) என்பவர் யவனபுரத்துத் தேசசரித்திர மொன்றைச் சிறப்புற எழுதினார். இவருக்குப் பின் வந்த துசிடிலைஸ் (Thucydides) என்பவர் பாரசீகருக்கும் யவனபுரத்தாருக்கும் இடையில் நடந்த பெலப்பொண்ணேணசிய யுத்தத்தைக் குறித்த ஒரு இதிகாசநூலை எழுதினார். இந்த யுத்தத்தின் து வரலாறு முதலியவற்றை யவனபுரத்து அரசியல்வரன்முறையென்னுங் தலைப்பெயர்க்கீழ் ஆராய்வாம். செனைபன் (Xenophon) எனப் பெயரிய ஒரு தளகர்த்தனும் சரித்திரச்சார்பாக இயற்றிய நூல் ஒன்று உண்டு.

யவனபுரத்தில் சுயவரசு நிலைத்திருந்த காலம்வரை யும் இயல் இசை நாடகநூல்களும்; அர்த்தசாஸ்திரம், அலங்காரசாஸ்திரம் என்னும் இவையும் பெருகிவளர்ந்தன. அரசியல் நிலை தவறியபின்னர் மொழியும் வீழ்வெய்தி யது. சுயவரசு நிலைத்திருத்த காலத்தில் நீதிமன்றத்திலும் அத்தாணிமண்டபத்திலுஞ் சிறப்படைவதற்குச் சொல்வன்மை யின்றியமையாத தொன்றுயிருந்தது. டெமொஸ்தீனீஸ் (Demosthenes) போன்ற சொல்வன்மையிற் சிறந்தோர், மக்களாற் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டார்கள். அமர்க்களத்தினின்று போர்புரிந்த வீரன் அப் போரினைச் சிறப்பித்துப் பாடும் பாடலுக்கும் போர்முனையை யொருபொழுதுங் காணத் கோழைநெஞ்சன் போரினைச் சிறப்பித்துப் பாடும் பாடலுக்கும் பெரிதும் வேற்றுமை யுண்டு. தமிழ்நூலிற் றலைசிறந்து விளங்கும் புறநானூறு என்னும் நூலானது வடிவேலேங்டி அடுகை

எத்துப் பொருத சுத்தவீரர்களாற் பாடப்பட்ட வஞ்சினக் காஞ்சிபோன்ற செய்யுட்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டமையானன்றே நாம் அதனைப் பொன்னேபோற் போற்றுகிறோம். யவனபுரத்துப் பூர்வ நூல்களும் இத்தகையனவே; ஆதலினாலன்றே அவை இன்றும் நிலைபெற்று நின்று தேவருலகத்து அழுதம்போலப் படிப்போருக்கு உற்சாகத்தையுங் தீரவீரத்தையும் தருகின்றன. ஆங்கில நாட்டிலுள்ள இளைஞர்கள் கணக்காயரிடத்துக் கல்வி கற்குங் காலத்திலேயே லத்தீன், கிரீக் மொழிகளைப் படித்துவிடுகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் பாலப்பருவத் திலேயே வீரமும் பெருமிதமும் உடையவர்களாய் விளங்குகிறார்கள். நமதுநாட்டில் கற்று வல்லோரென் நிருப்போர்தாமும் புறானாற்றினைப் படிப்பதில்லை. நேற்றும் இன்றும் வெளிவங்க பிழைபொதிந்த, சீர்கெட்ட நாவல்களே நமது சிறுவர் செவிக்கு உணவாகின்றன. வீரகாவியங்களைக் கற்றால் உள்ளாம் வீரத்தன்மையடையும். ஆதலால் மேற்றிசையோர் தமது சிறுவருக்கு ஈலியமகாகாவியம், லத்தீன்மொழியில் சீசர் என்னுஞ் சக்கரவர்த்தி யெழுதிய காலதேயையுத்தம் (Gallic War) என்னும் நூல் இவைகளைக் கற்பித்துவைப்பார்.

யவனபுரத்துத் துத்துவஞானிகளைப்பற்றியும் அவர்களைமுதிய நூல்களைப்பற்றியும் ஒருசில கூறுவாம். ஃ. மு. 600 (கலி 2500) அளவில் மிலேதஸ் (Miletus) என்னும் நாட்டில் வசித்த தாலேஸ் (Thales) என்னும் தத்துவஞானி பூதநூல், வானநூல், கணிதநூல், என்னுமிவற்றில் வல்லவரெனப் பெயர்வாய்ந்தவர். இவர் அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் நீரே முதற்காரணம் எனக்கூறினார். இவர் மாணவராகிய அனக்சிமாண்டர் (Anaximander) என்பவர், மழை, ஆகாயத்தினின்று வருஷிக்கிறதாதலால் நீருக்கும் முதற்காரணமாகிய ஆகாயமே அனைத்துக்கும் முதற்காரணம் என்றார். இவர் மாணவராகிய அனக்சிமெனஸ் (Anaximenes) அனைத்தினும் சலனத்தை யுண்டாக்குகின்ற பிராணனே முதற்

காரணமாகும் என்னுங் கொள்கையினை நிறுவினார். இங்ஙனம் முதற்பொரு ஸாராய்ச்சி நடந்துகொண்டிருந்த காலத்திற்குனே, முதற்பொருஞ்சுக்கும் பிறபொருஞ்சோவேல் அவற்றுக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பு (Relation) இத்தன்மையதென ஆராயும் ஆராய்ச்சியும் நடந்தது. இவ்வாராய்ச்சியின் பயனாக மூவகைப்பட்ட கொள்கைகள் நிலைபெற்றன. இவை மேலூத்தேசத்துத் தத்துவசாஸ்திரத்தில் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றன வாதலால் இவற்றைச் சற்று விரிவாக நோக்குவது இன்றியமையாத தாகின்றது. ஆவதும் அழிவதுமாகிய தோற்றம் பொய்த்தோற்றம் என்றார் ஒரு சாரார். இவரது கொள்கையின்படி ஆதியிலுள்ளதே (Being) பொரு என்ப்படுவது; ஆவதும் (Becoming) அழிவதும் உள்ள தென்ப்பட்ட முதற்பொருளினின்று வேறுபட்டன வல்ல வாகலான், அவற்றினைப் பிறிதுபொருள் எனல் வேண்டா என்பது. இக்கொள்கையோர் எலெயாரிக்ஸ் (Eleatics) என்ப்படுவார். ஹெராக்லிடிற்றஸ் (Heraclitus) என்பவருடைய கொள்கையின்படி ஆவதும் அழிவதுமே பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்படுவ வாதலால், நிலைபெற்ற நீர்மைய தாகிய முதற்பொருள் என்பதொன்றில்லை யென்பது. மூன்றும் வகையருள் அனுப்பாற்றுமொதிகள் நிலைபெற்ற முதற்பொருளு முன்டு, ஆதல் அழிதலும் உண்டு. என்னுங் கொள்கையினர்.

முதல்வகையோருட் டலைசிறந்தோர் செனேபானெஸ் (Xenophanes), பார்மெனிடஸ் (Parmenides), மெலிசஸ் (Melissus), சேனே (Zeno), கோர்கியாஸ் (Gorgias) என்பவர்கள். பூர்வயவனர் பலதெய்வ வணக்கமுடைய வர்களா யிருந்தார்கள். செனேபானெஸ் என்பவர் பலதெய்வ வணக்கத்தைக் கண்டித்து, ஆண்டவன் ஒரு வணை யென்றும், அவன் அகண்ட ரூபி யென்றும், காணுங் கண்ணைத்தும் கேட்குஞ் செவியனைத்தும் உணரும் உள்ளமனைத்தும் அவனதே யென்றும் போதித்தார். இவருடைய மாணவராகிய பார்மெனிடஸ் என்-

பவா இறைவனஞ்சூவனே அனைத்துமா யிருக்கிறுளென் றும், அவன் வேறுபாடெய்தப்பெறுதவ னதலால் ஆவ தும் அழிவதும் இல்லையென்றும், அங்ஙன மாகவின், ஆவதும் அழிவதுமாகத் தோற்றுகிற தோற்றம் பொய்த் தோற்றம் என்றும் விரித்து விளக்கினார். சகத்தோற்றம் பொய்த்தோற்ற மாயினும் சிருஷ்டி, சங்காரம் உண்டு என்பதும் அவை, காலவெல்லையுட் பட்டனவென்பதும் இவரது கொள்கை. இவரது மாணவரான மெலிசஸ் என்பவர் தோற்றமும் அழிவும் பொய்யாதவின் உலகம் அநாதியாக நிலைத்திருப்பது என்றும், அது ஈச்வரனிடத்து உள்ளது என்றும் கூறினார். சேனே வென்பவர் சலனம் என்பதொன்றில்லை யென்றும் அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் இடந்தருகிற ஆகாயம் என்பதை ஒரு பொருளாகக் கொள்வோமாயின், அந்தப் பொருளுக்கு இடந்தருதற்குப் பிறிதொரு ஆகாயம் வேண்டப்படும். ஆதலால் ஆகாயம் பொருளெனப் படாதென்றும் விளக்கினார். அவர் மாணுக கன் கோர்கியாஸ் என்பவர் ஏனைய பூதங்களும் இல்பொருளெனக் காட்டி, ஒரு பொருளுமில்லையென வாதிக்குங் கொள்கையினராக விருந்தார்.

ஏனைய தத்துவசாஸ்திரக் கொள்கைகளை விசாரிக்கப் புகுமுன் யவனபுரத்துத் தேவதைகளைப்பற்றி ஒருசில கூறு வாம். வானகத்தையும் மண்ணகத்தையும் உருவகப் படுத்தி, அவற்றை முறையே யூரனஸ் (Uranus) என்பதொரு பெண்தெய்வமாகவும் பூர்வயவனர் வணங்கினார். இவ் விரு தெய்வங்களுக்கும் பலபூதர்கள் (Titans) புதல்வராகத் தோற்றினரெனவும், அவருட் சிரேட்டர், கிழே ஜெனஸ் (Chronos) என்பதாகவும் புராணங் கூறுகிறது. கிழேஜெனஸ், என்னும் மொழிக்குக் காலம் என்பது பொருள். கையில் அரிவாள் ஏந்திய ஒரு வயோதிகள் து தோற்றமாகும் இந்தத் தெய்வத்தினது தோற்றம். கிழேஜெனஸ் ரேயா (Rhea)வை மணமுடித்துப் பல

புதல்வர்களையும் புதல்வியர்களையும் தோற்றுவித்தார். தன் மகளென்றால் தன்னிலும் மிக்கவனுகித் தான் அரசு புரியும் தேவலோக ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றுவான் என்பதைச் கிடைத்து அறிந்தமையினாலே நேர்யா பெறுகிற சிசுக் களையெல்லாம் பிறங்கவுடனே எடுத்து விழுங்கிவிடுவது க்ரேணைசுக்கு இயற்கையாயிருந்தது. நேர்யா ஒரு வகைச் சூரியனினால் ஈற்றிற் பிறங்க சிசுவாகிய ஜூப்பிற் றறை (Jupiter) மறைத்துவைத்துவிட்டாள். இந்தப்பிள்ளை ஜூப்பிற்றா வளர்ந்து பெரியவனுகித் தந்தையை வென்று, தந்தையினால் விழுங்கப்பட்ட தனது உடன் பிறங்காரனைவரையும் தந்தைவயிற்றிலிருந்து அழைப்பித் துத் தனக்குத் துணையாக்கி; அதன்பின்னாத் தந்தையைத் தேவலோகத்திலிருந்து தூரத்திலிட்டுத் தானே தேவலோகத்துக்குத் தலைவனுயினான். தனது சகோதரனுகிய பொசெயிடனை (Poseidon) நீருலகத்துக்குத் தலைவனு கவும், மற்றெரு சகோதரனுகிய பிஞுட்டோவை இருஞ்சுக (நரகலோக)த்துக்குத் தலைவனுகவும் ஆக்கினான். தனது உடன்பிறங்காரனாகிய ஜூனே (Juno)வைத் தேவலோகத்துக்கு ராணியாக்கினான்! சீறெஸ் (Ceres) என்னும் மற்றெரு சகோதரியைத் தானியங்களுக்கு அதிபதி யாக்கினான்! வெஸ்டா என்னும் மற்றெரு சகோதரியை அட்டிலுக்கும் அட்டிலில் வைகும் அக்கினிக்கும் தலைவியாக்கினான். தேவராஜனுடைய மகன் அபல்லோ (Apollo), கவிதைக்கும் இசைக்கும் தலைவன்; கையில் வாஞ்சும் விலலும் ஏந்திய ஏர்மிக்க இளைஞருடைய உருவம் இத்தெய்வத்தினது உருவம். தேவராஜனுடைய மற்றெரு புதல்வனுகிய ஹேர்மெஸ் (Hermes), தேவர் களுக்குத் தூதுவனுயினான். இத்தெய்வத்தைப்பற்றி ஹோமர் பாடிய இன்னிசைக் கவிதை யொன்றுண்டு. இத்தெய்வத்துக்கு வானிலும் மண்ணிலும் விரைந்து சென்று சஞ்சரிப்பதற்கு உபகாரமாகக் கால்களிலும் தலைப்பாகையிலும் சிறகுகளுண்டு. கையில் பாம்பு இரண்டு சுற்றிய தண்டு ஒன்று உண்டு. அக்கினிலோகத்

துக்கு அரசனும் கொற் ரூபில் வல்லவனுமாகிய வல்கன் (Vulcan) என்னும் தெய்வமும் தேவசேனுதிபதியாகிய அறேஸ் (Ares) என்னுங் தெய்வமும் முறையே கொற் ரூபிலோராலும் சேனைத்தலைவராலும் வணங்கப்பட்டு வந்தனர். தேவராஜனுடைய சிரத்திலிருந்து கவசம் பூண்ட தோற்றுத்தோடு சூழிய ஒரு பெண்மகவு வெளிப் பட்டாள். இவள் ஞானத்துக்கும் ஹீரத்துக்குமுரிய தெய்வமாயினாள்; இவள் பெயர் அத்தேனை (Athena) என்பது; இவள் ஞானத்துக்கும் ஹீரத்துக்குமுரிய தெய்வமாதலால் இவள் சிந்தை சிறிதேனுங் காமத்தின்பாற் சென்றிலது. அபல்லோவோடு உடன்றேன்றிய ஆர் டெமிஸ் (Artemis) என்னுங் தேவதை, வில்லும் அம்பும் ஏந்தி வேட்டைத்தொழிலுக்கு உரிய தெய்வமாயினாள்; இவளைச் சந்திரமண்டலத்துக்கு அதிதேவதையாகவும், அபல்லோவைச் சூரியமண்டலத்துக்கு அதிதேவதையாகவும் யவனபுரத்தார் கொண்டார்கள். ஆவிரதை (Aphrodite) தேவராஜனுடைய மற்றொரு புதல்வி. இவள் அழகுக்குங் காமத்துக்குங் தெய்வம்; இவள் புதல்வன் ஏரூஸ் (Eros). இவன் என்றும் பாலப்பருவங்கழியாத மன்மத தேவன். ஜப்பிற்றர், பொசெயிடன், அபல்லோ, வல்கன், அரேஸ், ஹேர்மஸ், ஜானே, அத்தேனை, ஆர் டெமிஸ், ஆவிரதை, வெஸ்டா, கீறெஸ் என்னும் பன்னிறு தேவதைகளுமே சிறப்புடையனவாக யவனர்களாற் கொண்டாடப்பட்டு வந்த தேவதைகளாம்.

ஜுப்பிற்றர் என்னும் மொழி த்யாஉஸ் பித்ரு (Dysus Pitar) என்னும் வடசொல்லினது சிதைவாகும்; இத் தெய்வத்தைத் த்யாஉஸ் என்னும் மொழியினது சிதைவாகிய சேயுஸ் (Zeus) என்னும் பெயரினாலும் வழங்குவதுண்டு. த்யாஉஸ் என்னும் வடமொழி, பிரகாசம் என்னும் பொருளினையுடையது. இப்பெயர் கடவுட் பெயராக இருக்குவேதத்திலும் வழங்கப்படுகிறது. யுரூனஸ் என்பது உராணஸ் என்பதின் சிதைவு, உகரவகர ஒற்றுமைபற்றி இச்சொல் வடமொழியில் வருண

என்று வழங்கும். ரிக்ஸம்ஹிதையில் வருணன் என்னும் மொழி வானமண்டிலத்துக்குத் தலைவனுகிய தேவ தேவனைக் குறிப்பது. பான்னடகளில் இம்மொழி கடற் றெய்வத்தின் பெயரைக் குறிப்பதாயிற்று. பூர்வ யவனர் தமது முன்னோராகிய ஆரியமக்களிடத்திலிருந்து பிரிந்து போய் காலத்து இந்த இரண்டு தெய்வப்பெயரையும் அறிந்திருந்தார்க் களன்பது ஆராய்ச்சியாளர் துணிபு. காலதேவதை சூரியனுடைய புதல்வன் என்பது நமது புராணங்களின் கொள்கை. சூரியன் காலதேவதை யுடைய மகனுக்கு மகன் என்பது யவனபூரத்துக் கொள்கை. ஆகாசமாகிய வெறுவெளிக்குத் தேவதை யுருனஸ். அதனின்றும் தோற்றிய காலதத்துவத்துக்குத் தேவதை கிரேணஸ். இத்தேவதைக்குச் சுற்றேண் (Saturn) என்னும் பெயரூம் உண்டு; அதனின்று தோற்றிய ஒளிக்குத் தேவதை ஐப்பிற்றர்; அதனின்று தோற்றிய சூரியசந்திரருக்குத் தேவதைகள் அபல்லோவும் ஆரடெ மிசம் என்று இவ்வாறு அறியலாகும். பொசெயிடனுக்கு மற்றெருரு பெயர் நெப்பரியூன் (Neptune); ஜானேவுக்கு மற்றெருரு பெயர் ஹேரோ (Here); அத்தேனுவுக்கு மற்றெருரு பெயர்கள் பல்லாஸ் (Pallas), மினெர்வா Minerva); வல்கனுக்கு மற்றெருரு பெயர் ஹெபெதஸ் (Hephaestus); அறேசுக்கு மற்றெருரு பெயர் மார்ஸ் (Mars); ஹெர்மெசுக்கு மற்றெருரு மெயர் மேர்க்கரி (Mercury); ஆர்டெமிசுக்கு மற்றெருரு பெயர் டயனு (Diana); ஆவிரதைக்கு மற்றெருரு பெயர் வீனசை (Venus); வெஸ்டாவுக்கு மற்றெருரு பெயர் ஹெஸ்டியா (Hestia); சீறைசுக்கு மற்றெருரு பெயர் டெமீற்றர் (Demetur). இனி, யவனபூரத்துத் தத்துவஞானம் என்னும் தலைப் பெயர்க்கீழ் யவனபூரத்து அறிஞருள் தலைசிறந்த தத்துவஞானிகளினுடைய கொள்கைகளை ஆராய்வாம்.

8. உலக புராணம்

பெருங்கதை யென்னும் நூலிலே, நமக்குக் கிடைத் திருக்கும் பகுதியின் தொடக்கத்திலே, ‘பொருள்புரி நூலும், அலகைசான்ற உலகபுராணமும்’ என்னும் அடிகள் காணப்படுகின்றன. உலகபுராணம்-உலகத்தின் பழைய வரலாற்றினைக் கூறும் நூல். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், ‘தொன்மைதானே, உரையோடுபுனர்ந்த பழைமேற்றே’ என்றாகவின், புராணத்தினைத் ‘தொன்மை’ என்றல் பழந்தமிழ் வழக்காமென அறிகின்றேம். ‘பஞ்சலக்ஷணம்’ - அ.:தாவது - சர்க்கம், பிரதி சர்க்கம், வம்சம், மங்வங்தரம், வம்சாநு சரிதம் என ஜவகை யிலக்கணத்தது புராணம் என்பது வடநூலார் கூற்று. சர்க்கம் என்பது உலகத்தின் தோற்றம்; பிரதிசர்க்கம், உயிர்த்தோற்றத்தையும் ஒடுக்கத்தையும் குறிக்கும்; வம்சம் மன்னர் பரம்பரையைக் கூறுவது; மங்வங்தரம் காலவரையறையினையும் மநுக்களது ஆட்சிக் காலங்களையும் கூறுவது; வம்சாநு சரிதம் மன்னர் பரம்பரையோடு தொடர்படைய கிளைக்கதைகளைக் கூறுவது. மத்ஸ்ய புராணம், அக்கினி புராணம், பாகவதபுராணம் என்னும் புராணங்களுக்குள்ளே பரதகண்டத்தின் பழைய வரலாற்றுப் பகுதிகள் காணப்படுவ என அறிஞர் கூறுவார். தகரூர்யாத்திரை யென்னுங் தமிழ்த்தொன்மைநூல் நமக்குக் கிடைத்திலது.

தமிழரது பழைய வாலாற்றினைப்பற்றிய சில சில முடிபுகள் தொல்காப்பிய எழுத்தத்திகார நக்சினர்க்கினி யருரை, இறையனாகப்பொருள் நக்கீரனுரை, சிலப்பதி காரம் அடியார்க்குஙல்லாருரை யென்னும் இவை தம் முள்ளே காணப்படுகின்றன. இம் முடிபுகள் வரலாற்று நூலாசிரியர் (Historians) ஆராய்ந்து கண்ட சரித்திர-

முடிபுகளோடு ஒருபடை ஒத்திருக்கின்றனவாதலின் உரைநூன் முடிபுகள் வெறுங்கதைகளல்ல வென்பது துணியப்படுகின்றது.

பாண்டிய மன்னர் தமிழ் வளர்த்த முச்சங்கங்களின் வரலாறு இறையனருக்கப்பொரு ஞரையினுள்ளே கூறப்பட்டது. 'சங்கம்' என்பது பிற்காலத்துச் சொல். 'கூடல்' என்னும் பழந்தமிழ்ச்சொல் இப்பொருளின து; இது மதுரைமாநகரின் பெயர்களுள் ஒன்று. தலைச்சங்கத்துப் பெரியோர் இருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப,

'வடி வே வெறிந்த வாண்பகை பொருது
பஃறுளி யாற்றுடன் பண்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யால்ட தென்னவன் வாழி'

எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுதலின், குமரியாற்றினுக்குத் தெற்கே ப.:றுளி எனப் பெயரிய ஆறு இருந்த உண்மை பெறப்படுகின்றது.

'முந்நீர் விழவின் நொடி யோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணவினும் பலவே'

என்னும் புறப்பாட்டு, கடல்கோளுக்கு முன்னிருந்த தலைச்சங்கத்துப் புலவரொருவராற் பாடப்பட்டது. கடல் கோள் வரலாற்றின அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார வேணிற்காதை யுரையினுள்ளே விரிவாகக் கூறுகின்றார். இது எப்பொழுது நிகழ்ந்தது என்பதை முதலிலே ஆராய்வாம்.

தலைச்சங்கம் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பது ஆண்டும், இடைச்சங்கம் மூவரயிரத்தெழுநூறு ஆண்டும், கடைச்சங்கம் ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பது ஆண்டும் நிலைபெற்றிருந்தன வென்பது உரைநூன் முடிபு. தலைச்சங்கம் கடல் கோளினுலே அழிந்தது. கடல் கோளுக்குப் பண்ணாருண்டுகளுக்குப் பின் கபாடபுரத்

திலே இடைச்சங்கம் தொடங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். தலைச்சங்கம் இரீஇய பாண்டியர்கள் காய்சினவழுதி முதற் கடுங்கோன் ஈருக எண்பத்தொன்பதின்மார். இடைச்சங்கம் இரீஇயினர் வெண்டேர்ச்செழியன்முதல் முடத் திருமாறன் ஈருக ஜம்பத்தொன்பதின்மார். கடுங்கோ னுக்கும் வெண்டேர்ச்செழியனுக்கும் இடைப்பட எத்தனை மன்னர் அரசு புரிந்தனர் என யாம் அறியோம். இடைச்சங்கத் திறுதியிலும் பாண்டிய நாட்டைக் கடல்கொண்டது. கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் கடைச்சங்கத்தைத் தொடங்கினான். உக்கரப் பெருவழுதி காலத்திலே கடைச்சங்கம் ஒழுந்தது. இது கிறிஸ்துவின் பிறப்பிற்கு அணித்தான காலத்திலே நிகழ்ந்ததென எண்ண இடமுண்டு. அங்ஙனமாதலின் தலைச்சங்கத் திறுதிக் கடல்கோள் கி. மு. 5550-ஆம் ஆண்டுக்கு முந்தியதாதல் வேண்டும்.

தமிழரது நாகரிகம் மிக மிகப் பழமை வாய்ந்தது. உலக சரித்திரத்திலே தமிழரே முதன் முதல் நாகரிக வாழ்க்கை யெய்திய சாதியாரென்பதற்கும், கடல் கடங்கு சென்று தமது நாகரிகத்தைப் பலப்பல நாடுகளிலும் பரப்பினர் என்பதற்கும், வாணிகத்துறையிலும் கணித நூல், வான்நூல் முதலிய நூற்றுறைகளிலும் வல்லுநராயிருந்தா ரென்பதற்கும், பல சான்றுகள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவைதும்மைச் சுருக்கமாக ஆராய்ந்து கூறுதலே, ‘உலகபுராணம்’ என்னும் இப்பொருளுறையின் நோக்கமாகும்.

கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவ சமய குரவரும், பம்பாய் நகர்ப் பல்கலைக் கழகத்துச் சரித்திர ஆராய்ச்சித் துறைத்தலைவரும் ஆகிய வணக்கத்துக்குரிய எச். ஹீராஸ் சுவாமியார் (Rev. Fr. H. Heras) பழங் தமிழரது வரலாற்றினைப் பெருக ஆராய்ந்து நூல்கள் வாயிலாகவும் பத்திரிகை வாயிலாகவும் வெளியிட்டிருக்கின்றார். ஆரிய நாகரிக முதன்மையை எவ்வாற்றினும் நிலைநிறுத்த

வேண்டுமென்னும் விருப்புடைய ஒரு சாரார் இவர்க்கு இன்னல் விளைவிக்க முனைந்து நிற்பது இவரது கல்வி நிறைவையும் நடுவுங்கிலைமையையும் தெளிவுறக் காட்டுகின்றது. இவர் ஸ்பெயின் தேசத்திற் பிறந்தவர்; துறவொழுக்க முடையவர்; ஆதலினுலே ஆரியர் பக்கமோ திராவிடர் பககமோ சாராது நடுஞ்செழுமை கூறும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். சிந்துநதி தீரத்திலே முகிஞ்சதரா என்னும் இடத்திலே பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நிலைபெற்றிருந்த நாகரிகத்தைக் குறித்து இவர் கூறும் முடிபுகளில் ஒரு சிலவற்றை முதலிலே தருவாம்:

இம்முடிபுகள் கல்கத்தா நகரினின்று வெளிவரும் இந்திய நாகரிகம் (Indian Culture) என்னும் ஆராய்ச்சிப் பத்திரிகையிலே 1937-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் வெளிவந்தன: ‘முகிஞ்சதரோ’ விளக்க முற்றிருந்த காலத்திலே சிந்துநாடு (இந்தியா) ஆனது மீண்டு, பறவை நாடு, மரங்கொத்திநாடு, ஏழநாடு எனும் நாற்பெரும் பிரி வின தாக இருந்தது. சிந்து நதியின் வலப்புறத்திலே இருந்த மீண்டிலே வாழ்ந்தோரது கொடியிலே இணைமீன்கள் பொறிக்கப்பட்ட டிருந்தன. இந்நாட்டுத் தலைநகராகிய நண்டூர் என்பதே இப்பொழுது நிலத்தை யகழ்ந்து காணப்பட்ட முகிஞ்சதரா (இறங்கோர் தரை) என்னும் இடமாகும். உடையூர், ஊரிலூர், எய்கையூர், முனூர் (வடமொழியாளர் கூறும் திரிபுரம்) என்னும் நகர்களும் மீண்டிலிருந்தன, மரங்கொத்திநாடு பணிப்பார்ந்த மலை நாட்டிலிருந்தது. இங்கு வாழ்ந்தோர் சிவலிங்கத்தையும் மூவிலை வேலையும் வழிபட்ட வேலாளர் ஆவர். (பிறகாலத்திலே ‘வேளிர்’, எனவும் ‘வேளாளர்’ எனவும் வழங்கப்பட்டோர் இவரென என்ன இடமுண்டு.)

முகிஞ்சதராவிலிருந்த பழைய மக்கள் மிதுன ராசியினை ‘யாழ்’ என்னும் பழங் தமிழ்ப் பெயரினுலேயேவழங்கி னார்களென்றும், ‘யாழ்’ உருவத்தினுலே குறியிட்டார்களென்றும் ஹீராஸ்சவாமியார் மற்றேரிடத்திலே குறிப்

பிட்டிருக்கின்றார். இப் பழைய மக்கள் இசைநூலிலும் வானநூலிலும் அறிவு பெற்றிருந்தமையை இது காட்டுகின்றது. முகிஞ்சதரா நாகரிகம் பழங்குமிழ் நாகரிகத்தோடும் யூபிரெற்றஸ்-ரைகிறிஸ் நதிக் கரையிலே பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் விளங்கிய சுமேரிய நாகரிகத்தோடும் தொடர்புடையது என்பது அறிஞர் கருத்து: சுமேரியர் தமிழர் வழி வந்தவர்களே என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்.

பிரித்தானியப் பழம்பொருட் காட்சிச்சாலையிலே (British Museum) எகிப்திய ஆசேரேயப் பகுதிக்கு உதவித் தலைவராகிய எச். ஆர். ஹால் (H. R. Hall) என்னும் பேரறிஞர் தாம் எழுதிய புராதன சரித்தரநூலிலே (The Ancient History of the Near East) பின்வருமாறு கூறுகிறார்: 'சுமேரியரது உருவச்சாயல் அவர்களது ஓலியங்களிலே தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. அது அவர்கள் நாட்டிற்கு அணித்தாக வாழ்ந்த செமித்திய குலத்தார், ஆரிய குலத்தாரின் உருவச் சாயலினின்றும் வேறுபட்டது. அவர்களது மொழியும் மேற்குறித்த இருசாராரின் மொழிகளினின்றும் வேறுபட்டது. இக்காலத்து இந்தியனின் உருவச்சாயல் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பு வாழ்ந்த திராவிட முன்னேரின் உருவச்சாயலை நிகாத்தது; இக்காலத்துக் கீரேக்கார், இத்தாலியரின் உருவச்சாயலை நிகர்த்திருப்பதுபோல். இந்தியாவிலும் திராவிட உருவச்சாயலே நிலைபெற்று நின்றது. ஆரியகுல உருவச் சாயல் மிக முந்தேயே அழிந்து போயிற்று. பழைய சுமேரியர் திராவிட குலத்தாரேன்பது சுமேரிய உருவங்களைக் கூர்ந்து நோக்குவோருக்கு இனிது புலப்படும். திராவிடமொழிகளை இக்காலத்திலும் வழங்கும் தென்னிந்தியனின் உருவத்தோற்றமே பழைய சுமேரியனின் உருவத்தோற்றம். பழைய சுமேரியர் இந்தியாவிலிருந்து கரை வழியாகவும் பாரசீகக் கடல் வழியாகவும் சுமேரு நாட்டிற் குடியேறினர்களென்று எண்ண இடமுண்டு. இவர்கள் குடியேறிய புது நாட்டிற்குக்

கொண்டுவந்த நாகரிகம் சிந்துநதிக் கரையிலே வளர்ச்சி யெய்தியிருக்கலாம். சித்திரங்களை எழுத்தாக வழங்கிய முறையினின்று செப்பமெய்திய இவாகளது எழுத்து முறை பின்னுளிலே பாபிலோனியத்திலே சதுரமுனை எழுத்தாணிகளாலே பசுமண் வட்டிகைகளிலே எழுதப் பட்டு ஆப்பு வடிவ எழுத்துக்களாக (Cuneiform) உருத் திரிந்தது. இவர்கள் சிந்துநதிக் கரையிலிருந்து சுமேருநாட்டிற்கு வரும் வழியிலே எலம் (Elam) என்னும் நாட்டிலே தமது நாகரிகத்தைப் பரப்பினார்கள்.

சிந்துநதிக் கரையிலிருந்த மீனாட்டு நண்டுராகிய முகிஞ்சதராவின் வரலாற்றையும் பழைய சுமேரிய வரலாற்றினையும், 'குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல்கொள்ள வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு தென்றிசையாண்ட தென்னவன் வாழி' என்னும் சிலப்பதிகாரக் கூற்றையும் நாம் படிக்கும்போது தலைச்சங்கத் திறுதிக் கடல்கோளின்பின் பாண்டியனது ஆட்சியிலிருந்த தமிழ் மக்களுள் ஒரு பகுதியார் கடல் கடந்து பாரசீகக் கடல் வழியாகச் சென்று யூபிரெத்ரஸ்-ரைகிறிஸ் நதிக்கரையிலிருந்த நாட்டிற் குடியேறி அதற்குச் சுமேரியா என்னும் பெயரிட்டு வழங்கினார்களென்பதும், மற்றொரு பகுதியினர் 'வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு' சிந்துநதிக் கரையிலே தாம் குடியேறிய நாட்டிற்கு மீனாடு எனப் பெயரிட்டு இணைக்கயல் பொறித்த கொடியையுடையாய் வாழ்ந்தாரென்பதும் புலனுகின்றன. இங்கு உறைந்து சிலகாலத்தின் பின் கரைவழியாகவும் சுமேரியாவிற்குச் சென்றிருக்கலாம்.

சாலதேய நாட்டுச்சரிதம் (Story of Chaldea) முதலிய பல நூல்களை யியற்றிய றகோசின் (Ragozin) என்னும் பேரறிஞர், தாம் இயற்றிய வேதகாலத்து இந்தியா (Vedic India) என்னும் நூலிலே பின்வருமாறு கூறுகிறார்: 'செமித்தியர் வருகையின்முன் பழைய பாபிலோனி வத்தில் வாழ்ந்த சுமேரிய-அக்கதியருக்கும் இந்தியாவின்

வடமேற்குப் பாகங்களிலே வாழ்ந்த திராவிடமக்களுக்கு மிடையேயுள்ள தொடர்பு சிறப்பு வகையானது. இரு சாராரும் ஒரே குலத்தினர். இக்குலத்தைத் துரானிய குலம் என்னலாம். அக்கதியநாட்டுத் தெல்லோநகரத் திலே கண்டெடுக்கப்பட்டதும் கி. மு. நாலாயிரம் என்னும் ஆண்டிற்கு உரியதுமாகிய சிலைத்தலையானது தலைப்பாகையணிந்த திராவிட உருவத் தலையினது தோற் றமுடையது. சாலதேயப் பழையங்கரமாகிய ஊர் என்னுமிடத் திலே கி. மு. மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த ஒரு மணியினுள்ளே தென்னிந்தியத் தேக்கமரத் துண் டொன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது.^{*} தென்னிந்தியாவுக்கும் சாலதேயத்திற்கும் இற்றைக்கு ஜயாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னே வாணிகத் தொடர்பிருந்ததென்பதற்கு இது சான்றுகும்,

இருக்குவேத இந்தியா (Rigvedic India) என்னும் நூலாசிரியராகிய அவிநாஸ்சங்திரதாஸ் (Abinash Chandra Das) ‘சோழதேயம்’ என்னும் மொழிச்சிதைவே ‘சாலதேயம் (Chaldea)’ என்றும், அந்நாட்டிற் சோழ குலத்தார் குடியேறியது இற்றைக்குப் பதினுயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னுதல் வேண்டுமென்றும் பல காரணங்காட்டி விளக்குகிறார். சாலதேயநாட்டுத் தலைங்காரர் என்னும் பெயரினது. சாலதேயத்தார் வானநூலிலே மிகத் தோர்ச்சியுடையவரா யிருந்தனர். சீரியஸ்வின்மீன் (Sirius)* சூரியனுடே ஒருங்கு உதிப்பது ஆயிரத்து நானூற்றெண்பது ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறையாகும் என அறிந்து அக்கால வெல்லையினை ஒரு சோதிவட்டம் (Sothic Cycle) என வழங்கினார். அவர் கொண்ட ஆண்டு முந்நாற்றறபது நாட்களையுடையது. 365 $\frac{1}{4}$ நாள் கொண்டது ஓராண்டு எனக் கொள்ளுமிடத்துக் சோதி வட்டம் ஆயிரத்து நானூற்றெண்பது ஆண்டாகும்.

*இவ்வின்மீனின் தமிழ்ப் பெயர் ‘மிருகவியாதர்’ ஆமெனத் திருக்கணித சோதிடர் பிரம்மன் சி. சுப்பிரமணிய ஜயர் ஈழகேசரியிற் குறிப்பிடுகிறார்.

சோதி வட்டத்தினாற் காலத்தைக் கணித்தறியும் முறையானது தமிழர் வேற்றுநாட்டிற் குடியேறுதற்கு முன்னே அவர் தம்மால் அறியப்பட்டிருந்த தென்பதற்குச் சங்கமிருந்த காலவெல்லைகளே சான்று பகருகின்றன. தலைச்சங்ககாலம் மூன்று சோதிவட்டம் $3 \times 1480 = 4440$), இடைச்சங்ககாலம் இரண்டரைச் சோதி வட்டம் $2\frac{1}{2} \times 1480 = 3700$), கடைச்சங்க காலம் ஒன்றேகால் சோதிவட்டம் $1\frac{1}{4} \times 1480 = 1850$). சீரியஸ் விண்மீன் சூரியனேடு ஒருங்கு உதித்த நாளிலே கடல் கோளினாலே தலைச்சங்கம் அழிந்ததெனக் கொள்ளின் அடுத்துச் சீரியஸ்விண்மீன் சூரியனேடு ஒருங்குதித்த நாளிலே கபாடபுரத்திலிருந்த பாண்டிய மன்னா இடைச் சங்கத்தைத் தொடங்கினார்களெனக் கொள்வது பொருத்த முடைத்து. அவ்வாறு கொள்ளுமிடத்துக் கடுங்கோனுக் கும் வெண்டேரச் செழியனுக்கும் இடையிட்டகாலம் 1480 ஆண்டு ஆதல் வேண்டும். இதனுடன் 5550 கூட்ட 7030 ஆகும். ஆதலினாலே தலைச்சங்கத்திற்குத் திருத்த கடல்கோள் கி.மு. 7000 ஆண்டு வரையிலே நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும் எனக் கொள்ளலாம்.

சதபதப்பிராம்மணம் என்னும் வடமொழி நூலிலே குறிக்கப்பட்ட மங்வந்தரச்சலப்பிரளயம் கி.மு. 7500-க்குப் பின்தியதாமென அவிநாஸ்சந்திரதாஸ் இருக்குவேத இந்தியா என்னும் நூலிலே காட்டுகின்றார். ஆதலினாலே தலைச்சங்கத் திறுதிக்கடல்கோளும் மங்வந்தரச்சலப்பிரளயமும் ஒரே நிகழ்ச்சியேயாம் என்பது தெளிவாகின்றது. தெற்கே நிலம் கடலில் அமிழ்ந்தது; விந்தியத்திற்கு வடக்கேயிருந்த ராஜபுத்தானுக்கடல் வற்றியது.

மத்ஸ்யபுராணத்திலே சலப்பிரளய வரலாறு பின் வருமாறு கூறப்படுகிறதென றகொசின் தமது நூலிலே காட்டுகிறார்; ‘சத்திய விரதன் என்னும் திராவிடமன்னன் மலயத்தில் (மலையாளத்தில்) ஓடு கின்ற கிருதமாலா என்னும் நதிக்கரையிலே தன்

முன்னோர்க்கு நீர்க்கடன் செய்யும்பொழுது அவன் கைத் தலத்திலே ஒரு சிறுமீன் அகப்பட்டது. மன்னன் காவற் கடவுளாகிய மாயோனை வழிடுவோன். அக்கடவுளே சிறுமீன் வடிவாக அவன் கையைச் சேர்ந்தார். சலப் பெருக்கலே உலகம் அழியப்போகிறதென்றும் நீதி மானுகிய அம்மன்னன் ஒரு நாவாயினை அமைத்து அதனுள்ளிருப்பின் தான் அவனைக் காப்பதாகவும் சிறு மீன் கூறிற்று. மன்னன் மீனைக் காத்து வர அது மிகப் பெரிதாக வளர்ந்து கடலினை யடைந்தது. பின்பு சலப் பெருக்கு நேருதலும் மீன் தோன்றி மன்னன்து நாவாயை இழுத்துச்சென்று இமயமலையிலே நெளபந்தனம் என்னும் சிகரத்தை யடைந்தது. இச்சத்தியவிரதன் மறுபிறப் பிலே வைவச்சுறன் மகனு மநுவானுன், இது மத்ஸ்ய புராணத்துக் கூற்று:

மநுவாசன் சோழகுலத்துமன்னன் எனத் தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. சத்தியங் தவருத நீர்மை இக்குலத்தாருக்கு இயல்பாக அமைந்துதென்பதைச் சிபி, மநுஷ்திகண்ட சோழன் என்றின்னோர் வரலாற்றினால் அறிகின்றேம். இக்குலத்துமன்னன் சத்தியவிரதன் என்னும் சிறப்புப்பெயரையும் மநு என்னும் இயற்பெயரையும் உடையவனுக இருக்கவேண்டும்; இவன் கடுங்கோன் என்னும் பாண்டியமன்னன் காலத்தவ ஞகவேண்டும்.

கடல்கோளாகிய சலப்பிரளயக் கதை தென்னைட்டிலிருந்து வடநாட்டிர்குச் சென்றது. அஃதன்றியும் சுமேரியநாட்டிற் குடியேறிய தமிழரோடு யூபிரூற்றஸ், ரைகிறிஸ் நதிக்கரைக்குச் சென்றது. அந்நாட்டிலே முன்னாளில் வாழ்ந்த டேரோசஸ் (Terosos) என்னும் ஆசிரியர் இச்செய்தியை விரிவாகக் கூறியிருக்கின்றார். நாம் முன்னே குறிப்பிட்ட எச். ஆர். ஹால் (H.R. Hall) என்னும் பேரறிஞர் தம் நூல்லே இதைக் குறித்துக் கூறியிருப்பதே மொழிபெயர்த்துத் தருவாம். அதன் முன் தொல்காப்பியவுரையிலே ஆசிரியர் நக்சினூர்க்

கினியர் சூறிய குறிப்பொன்றினை உளங்கொள்ளுதல் இன்றியமையாத தாகும். நிலங்கருதிருவின் நெடியோனுகிய ‘பாண்டியன் மாகீர்த்தி’ இருபத்து நாலாயிரம் யாண்டு வீற்றிருந்தானுதலின், அவனும் அவன் அவையிலுள் ஸோரும் அறிவுமிக்கிருத்தலின் அவர்கள் கேட்டிருப்ப’ என்றலின் தமிழ்மன்னனது அவைகளத்தாரின் அறிவு மிகுதி தெளிவாகிறது. கடல்கோளின் முன்னிருந்த இமமன்னன் இருபத்து நாலாயிரம் யாண்டு வீற்றிருந்தானென்பது நமக்கு வியப்பைத் தருகின்றது. சுமேரிய சரித்திரத்திலும் சலப்பிரளயத்திற்குமுன் இருந்த மன்னர் எண்மருள் ஒவ்வொருவரும் 18,600 முதல் 43,200 வரையுமள்ள எல்லையினவாகிய ஆண்டுகள் வீற்றிருந்தார்கள் என்னும் செய்தி அகப்படுகின்றது. இரு வரலாற்றுக்கும் தொடர்புண்மை இதனுலும் புலப்படுகிறது.

கிறிஸ்தவ சமயநூலாகிய விவிலியநூல் ஆதியாகமத்திலே மனிதவர்க்கத்தாரின் ஆதித்தந்தைத்தாயராகிய அத்தான் (Adam), அவ்வை (Eve) என்னும் இருவரையும் ஆண்டவன் படைத்த வரலாறும், இரைது சந்ததியாரது வரன்முறையும், அங்கந்ததியாருள்ளே நீதிமானுகவிளங்கிய நோ, நூகு, நோவா, (Noah) வின் வரலாறும், சலப்பிரளயவரலாறும், நோவும் அவன் புதல்வராகிய செம், ஹாம், ஜாபெத்து என்னும் மூவரும் குடும்பத்தாரும் சலப்பிரளயத்திலே மாண்டுபோகாது காக்கப்பட்ட வரலாறும் பிறவும் கூறப்பட்டன. பெரியோனுகிய நோ என்னும் பொருளினதாகிய மாநோ என்னும் பெயர் மநு என்பதை ஒத்திருத்தலை நேர்க்குக. சலப்பிரளய வரலாற்றினை எபிரேயர் பாபிலோனியரிடமிருந்து பெற்றுர்களென்பது அறிஞர் கருத்து.

எச். ஆர். ஹால் கூறுவது வருமாறு: ‘பழைய பாபிலோனியத்திலே தெய்வமன்னர் பரம்பரையொன்று மிகமிக நீண்ட காலம் அரசியற்றிய மன்னர்களை யடையதாயிருந்ததெனப் பாபிலோனியப் புராணக்கதைகள்

சூறுகின்றன. இத்தகைய வரலாறு எகிப்து நாட்டிலும் உண்டு. இம்மன்னர் பலரது பெயர்கள் பெரோசஸ் எழுதிய சரித்திரத்தில் நமக்குக் கிடைத்த பாகங்களிற் காணப் படுகின்றன. இப் பரம்பரையிலே முதலிற்குண்றிய அலோரஸ் (Aloros) என்னும் மன்னன் 36,000 ஆண்டு அரசுபுரிந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவன் வழித் தோன்றிய கிசுத்திரோஸ் (Kisuthros) என்பான் காலத் திலே சலப்பிரளயம் நிகழ்ந்தது. ஒரு பாதி மனிதவடி வழும் ஒருபாதி மீன் வடிவமுமாகிய உவண்ணஸ் (Oannes), பாரசீகக் கடலினின்று புறப்பட்டு மனிதருக்கு எழுத்து முறையையும் நாகரிகவாழ்க்கையையும்கற்பித்தார். கிசுத்திரோஸ், கசிசுத்திரன் (Khasisadra) ஆக இருக்கலாம். இவன் காலத்திலே சித்நபிஸ்தீன் (Sit-Naphisithin) என்பான் பேழையுட் புகுந்து சலப்பிரளத்தினின்று காக்கப்பட்டான். சலப்பிரளயத்தைக் குறித்துப் பெரோசஸ் சொல்லும் வரலாறு எபிரேயர் வழிவந்த தல்ல. அவர் தமது முன்னேர் வழி வந்த கர்ணபரம்பரைக்கதையையே எழுதுகிறார். எபிரேயர் வரலாறு இதனினின்றும் எடுக்கப் பட்டது. கிசுத்திரோஸ், கசிசுத்திரன் என்பவற்றிற்கும் சுத்தியவிரதனுக்குமுள்ள ஓலியொற்றுமையை நோக்குக.

கல்கத்தாவிலிருந்து வெளிவரும் நியூ ரிவ்யூ (New Review) 1941 ஸெப்டம்பர் பகுதியிலே வண. ஹீராஸ் சவாமியார் இந்தியாவிலும் ஸ்பெயின் தேசத்திலும் தாம் செய்த பரந்த ஆராய்ச்சியின் முடிபாகக் கிடைத்த உண்மைகளைத் தெளிவு பெற எழுதுகின்றார். கேனஸ் (Cannes) என்னும் பெயரை உவணை (Uvanna) எனத் தருகின்றார். இது காவற்கடவுளின் பெயராகிய 'உவணன்' ஆக இருக்கலாம். மற்றெருரு தலைவனின் பெயரினை ஓடகன் (Odakon) எனத் தருகிறார். இது, தமிழ், 'ஒதக்கோன்' என்பதற்கு ஜயமில்லை. ஹீராஸ் சவாமியார் சூறுவது; 'எனது ஆராய்ச்சியிலே கண்ணுற்றவற்றினைக் கூறுகிறேன். பழைய திராவிட மக்கள் இந்தியாவினின் றும் புறம்போந்து குருகூகளிலே (அங்கியாடுகளிலே) சிறப்பாகச் சுமேரியா

நாட்டிலே குடியேறுகிறார்கள். பெரோஸ் சூறியிருப்பது போல உவண்ணும் ஓதக்கோனும் தலைவர்களாக இம் மக்களை அழைத்துச் செல்கின்றனர். இந்தியாவிலே முகிஞ்சதராவிலும் பிறங்காங்களிலும் அவர்கள் செங்கல்லினுலே வீடுகள் கட்டியதுபோலச் சுமேரியாவிலும் கட்டுகிறார்கள். இச்செய்தி ஆதியாகமத்திலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அங்கிருந்து இவர்கள் சீரியா நாட்டிற்குச் சென்று ஹித்திய (Hittite) மன்னார் பரம்பரைக்கு அடிகோலுகிறார்கள். பின்பு மத்தியதரைக் கடலோரத்திலே குடியேறிப் பாணிகள் என்றும் பின்னாளிலே பின்சியர் (Phoenicians) என்றும் வழங்கப்பட்ட குலத்தினராய்ப் பழங்காலத்திலே பெருஞ்சிறப்போடு விளங்கிய வாணிகத் தொழிலை நடத்துகிறார்கள். பின்பு கிரேக்க இத்தாலிய நாடுகளிலும் அணித்தான் தீவுகளிலும் குடியேறி மீனவர் (Minoans), எத்துருஸ்கர் (Etruscans) என்னும் பெயரோடு வாழுகிறார்கள்.

‘இஃ: திவ்வாருகத் திராவிடகுலத்தின் மற்றொரு பகுதியார் அராபி நாட்டின் தென்திசையதாகிய யேமன் (Yemen) நாட்டிலே குடியேறி அங்நாட்டுக்குப் பண்டு எனப் பெயரிட்டு வாழ்ந்து அங்கிருந்து நீலநதிக்கரையிலுள்ள நாட்டினை யடைந்து எகிப்தியர் என்னும் பெயரோடு சிறந்த நாகரிகத்தைத் தோற்றுவிக்கிறார்கள். பின்பு ஆபிரிக்காவின் வடபக்கத்திலே நுமித்தியர் (Numidians), பேர்பெரியர் (Bereberians) என்னும் பெயரோடு வாழ்ந்து பின்னர் ஸ்பெயின் தேச ஐப்ரியக் குடாநாட்டையடைந்து வாழ்கின்றனர். உரோமர் இவர்களை இங்நாட்டிற் கண்டு ஐப்ரியர் (Iberians) என்னும் பெயரினால் வழங்குகின்றனர். பின்பு பிரித்தானியத் தீவுகளையடைந்து (திராவிடச்சிதைவாகிய) துருயிதர் (Druids) என்னும் பெயரோடு வாழ்கின்றனர். பேரறிஞராகிய ஹீராஸ் சுவாமியார் ஒவ்வொரு சூற்றுக்கும் தக்க ஆதாரம் காட்டுகின்றார். அவற்றையெல்லாம் முன் குறிப்பிட்ட நியூ ரிவீயூ வெளியீட்டிலே காணலாம்.

மேலே நாம் திராவிடர் என்று வழங்கிய குலத்தினைத் தமிழர் என்றே சொல்லலாம். கண்ணடம், தெஹுங்கு, மலையாள மொழிகளும் அவற்றை வழங்கும் மக்களும் தமிழிலும் தமிழரிலும் இருந்து தோன்றிய காரணத்தினாலே பண்டைச்சரித்தரத்திலே திராவிட மென்பது தமிழையோம். ஆரியர் வருமுன் இந்தியாமுழுவதிலும் பரவியிருந்தவர் தமிழரே. பலுச்சிஸ்தானத்தின் தெற்கே தமிழின் கிளைமொழியாகிய பிராகுவி (Brahui) இன்றும் நிலைத்திருக்கிறது. பாரசீகத்தின் தென்பாகம், மெசொப்போட்டேமியா, அராபிய, சீரியா, எகிப்து, ஆபிரிக்காவின் வடபாகம், கிரேத்த (Grete) தீவு, கிரேக்காடு, யவனபூரம்), இத்தாலியாடு (உரோமாபூரம்), ஸ்பெயின் நாடு, பிரித்தானியா என்று இன்னவாக்ய நாடுகளிலெல்லாம் பழங்தமிழர் குடியேறி நாகரிகத்தைப் பரப்பினார்கள். காடுகெடுத்து நாடாக்கலும், குளங்தொட்டு வளம் பெருக்கலும் தொன்றுதொட்டுத் தமிழருக்கு இயல்பாகிய செயல்கள். செங்கற் கட்டிடங்களை முதலிலே தமிழரே கட்டினார்கள்; கடலோடும் கப்பல்களை முதலிலே யமைத்தார்கள்; கணிதநூல், வானநூல், இசைநூல் என்னுமிவற்றிலே விசேஷத்திற்மை படைத்திருந்தார்கள். (தமிழரது கணிதவன்மையினை எடுத்துக்காட்டும் ‘என்னவளவை’ என்னும் பொருளைர ‘செங்தமிழ்’ப் பத்திரிகையிலே அண்மையில் வெளிவந்தது.)

தமிழர் வழிவந்த எகிப்தியர்களும் ஆயிரத்து நானூற்றெண்பது ஆண்டுகொண்ட சோதிவட்ட அளவினாலே காலவரையறை செய்தார்கள். இற்றைக்கு ஐந்து சோதிவட்டத்திற்குமுன்னே உலகமிருந்த நிலையை நோக்குவமாயின், நாம் மேலேகுறித்த இடங்களிலெல்லாம் தமிழ்க்குடிகள் வாழக் காண்போம். சீனத்திலே மஞ்சள் நிற மங்கோலிய மக்கள் வாழக் காண்போம். ஆயிரிக்காவின் நடுப்பாகத்திலும் தென்பாகத்திலும் இந்தியாவிற் சில இடங்களிலும் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளிலும் பழைய லெமூரியாவிலிருந்து பரந்த கருமைநிற நீகிரோவர்

வாழுக் காண்போம். பாலஸ்தீனத்திலும் அடுத்த நாடுகளி லும் செமித்தியகுலமக்கள் வாழுக் காண்போம். பாரசீகத் திலும் மத்திய ஆசியாவிலும் மத்திய ஜோப்பாவிலும் வடதுருவத்துக்கு அணித்தான் நாடுகளிலும் வெள்ளை நிறமும் நீலக்கண்ணும் செம்பட்டைமயிருமுடைய ஆரிய மக்கள் வாழுக் காண்போம்.

ஆரியகுலத்தவராகிய யவனர் கிரேக்க நாட்டைக் கைப்பற்று முன் அங்கு வாழ்ந்த தீராவிடகுல மீனவர் (Minoans) கிரேத்தத்தீவிலே (Grete) அமைத்த கட்டிடங்களும் சிலைகளும் மிகச் சிறந்தவை. இவை யெல்லாம் அண்மையிலே நிலத்தினை யகழ்ந்து எடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. எகிப்து நாட்டிலும் மெசொப்பொட்டே மியாவிலும் முகிஞ்சதராவிலும் அகழ்ந்து கண்ட பழம் பொருள்களின் ஆராய்ச்சிகளைக் குறித்து சிறந்த வரலாற்று நூல்கள் ஆங்கில மொழியிலே வெளிவந்திருக்கின்றன. முகிஞ்சதராவினைக் குறித்து அண்டையிலே ஒரு தமிழ்நூல் வெளிவந்திருப்பதை யறிந்து பெருமகிழ் வடைகின்றேன். இன்னும் பல வரலாற்று நூல்கள் தமிழ்மொழியிலே தோன்ற வேண்டும். தமிழ்மக்கள் அவைதம்மைச் சிந்தனையோடு படிக்கவேண்டும்.

பிரித்தானிய சங்கம் (British Association) என்னும் ஆராய்ச்சிக்கழகத் தலைவராகிய ஸர் ஜான் எவன்ஸ் (Sir John Evans) என்னும் பெரியார் தமது தலைமையுரையிலே பின்வருமாறு கூறுகிறார்; ‘மனிதசாதியாரின் தொட்டில் தென்னிந்தியாவாக இருக்கலாம். வடத்திசைமக்களின் முன்னேரும் மத்தித்தரைக் கடற்கரையிலுள்ள நாடுகளில் வாழ்ந்த மக்களின் முன்னேரும் முதலிலே இருந்து சென்ற இடம் தென்னிந்தியாவாக இருக்கலாமென்று ஆராய்ச்சித்துறைகள் காட்டுகின்றன.’ இள மாணவர்களுக்குக் கல்விபயிற்றும் போதகாசிரியர்கள் தமிழ்க்குலத்தாரின் பழமையையும் செழுமையையும் ஆராய்ந்துணர்ந்து மாணவர்க்கு அறிவுறுத்துவார்களாக.

9. *மதுரை இயற்றமிழ்மகாநாட்டுத் தலைமைப் பேருரை

‘தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற்
 ரூடையின் பயனே! நறைபழுத்த
 துறைத்தீந் தமிழி ஞெழுகுநறுஞ்
 சுவையே! அகந்தைக் கிழங்கையகழ்
 தெடுக்குந் தொழும்ப் ருளக்கோயிற்
 கேற்றும் விளக்கே! வளர்சிமய
 இமயப் பொருப்பில் விளையாடும்
 இளமென் பிடியே! ஏறிதரங்கம்
 உடுக்கும் புவனங் கடந்துநின்ற
 ஒருவன் றிருவுள் ளத்திலழ
 கொழுக வெழுதிப் பார்த்திருக்கும்
 உயிரோ வியமே! மதுகரம்வாய்
 மடுக்குங் குழற்கா டேந்துமிள
 வஞ்சிக் கொடியே! வருகவே
 மலயத் துவசன் பெற்றபெரு
 வாழ்வே! வருக வருகவே!’

மாட்சிமைதங்கிய சேதுபதி மன்னரவர்களே! முத்
 தமிழ்த்துறையின் முறைபோகிய உத்தமப்புலவர்களே!
 தமிழணங்கின் செல்வப்புதல்வர்களே! புதல்வியர்களே!

வையைப் பேரியாறு வளஞ்சுரங்தூட்டப் பொய்யா
 வானம் புதுப்பெயல் பொழியத் தென்னர்குலத்தோர்
 செவ்விதிற் புறந்த இச்செழும்பதியானது தொன்று
 தொட்டுத் தமிழ்ப்புலவரும் புரவலரும் ஒருங்கு கூடி
 உறையாடித் தாமின்புறுவது உலகு இன்புறக்கண்டு
 காழுறுதற்கு இயைந்த இடமாதவின், கூடல் என்னும்

* 1942-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 1, 2, 3 நாட்களில்
 மதுரையில் கூடிய முத்தமிழ் மகாநாட்டு இயற்றமிழ்ப்
 பகுதிக்குத் தலைமை தாங்கியபோது நிகழ்த்திய பேருரை.

சிறப்புப் பெயர் எய்தி நின்றது. அத்தகைய கூடலம் பதியிலே இம்மங்கலாளிலே ஒருங்கு சூடியிருக்கும் நம்மனைவருக்கும் தமிழ்ணங்கின் பேரரூள் உளதாகுக.

இமிழ்கடல் வேலியைத் தமிழ்நாடாக்கி வடபாலியத்திலே கயலும் வில்லும் புலியும் பொறித்தமுவேந்தான் அறமும் மறமும் ஆற்றலும் நம் உள்ளத்திலே நீங்காது நின்று ஒளி பரப்புவவாகுக.

தொன்மைநலஞ் சான்ற இந்நன்னகரிலே கன்மாப் பலகை யேறியிருந்து தமிழாராய்ந்த செந்நாப் புலவர்தம் செழும்பனுவலிலே கறபோர் காணும் செம்மையும் அழகும் உண்மையும் நம்மை நன்னெறிப் படுத்துவவாகுக.

இரண்டரக்கோடியென்னும் எண்ணினராகிய நம்தமிழக்குலத்தார் அனைவரும் பசியும் பிரீயும் பகையும் நீங்கிப் பொருட்செல்வமும் செவிச் செல்வமும் அருட்செல்வமும் ஏற்ற பெற்றி யெத்தப் பெற்று மன்னகமாந்தர்க்கு அணியெனக் சிறந்து வாழ்வாராக.

இயலிசை நாடக முப்பாற் பொருளை ஆராய்தல் கருதி இப்பேரவையிலே வந்திருக்கும் நாமெல்லாம் காய்தல் உவத்தல் அகற்றி, நுண்மா னுழைபுலமுடைய உண்மை வழிச்செல்லும் உறுதிப்பாடுடையே மாகுக.

வரவேற்புக்கழகத்தாரது கேள்விக் கியைந்து இப்பேரவையிலே எருந்தருளியிருக்கும் கல்வி கேள்விகளான் மிக்க பேரறிஞர் பலர், தாம் அரிதின் ஆராய்ந்து கண்ட செம்பொருண் முடிபுகளை அவைக்களத்து எடுத்துரைக்க நாமெல்லாம் கேட்டு மகிழ்வுறப் போகின்றோம். அங்ஙனம் மகிழ்வுறுத்தும் நீர்மைய வாகிய அறிஞர் பேருரைக்குத் தோற்றுவாயாக ஒருசில சூறுதல் இன்றியமையாத தாயிற்று. அத்தகைய தோற்றுவாய்தானே சென்ற காலத்தில் நம் முன்னேரெய்திய சீரினையும், இனி எதிர்

காலத்தில் நம் குலத்துதிப்போர் எய்தப் போகின்ற சிறப் பினையும், ஆங்கவர் சிறப்பெய்தும் வண்ணம் இன்று நாம் செய்தற் குரிய தமிழ்த்தொண்டினையும் வகுத்துக்கூறு மியல்பின தாகவேண்டும். சென்ற காலத்துச் சீரினை எதிர் காலத்தாருக்கு இயைவிக்கும் நிகழ்காலத்து வினையாகிய தமிழ்த்தொண்டானது மும்மையினையும் தழுவினின்றது; ஆதலின் அத்தொண்டினை ஓரளவிற்கு விரித்துக்கூற முறபடுவாம்.

பள்ளியிற் பயிலும் தமிழ்ச்சிறூர் முதற் பலகலை கற்றுத் தேறிய முதுதமிழ்ப்புலவர் ஈருக அனைவரும் தமிழ்க்குலத்தாரின் உண்மைவரலாற்றினை உளங்கொண் டுணர்தற்கு வேண்டிய சிறியவும் பெரியவுமாகிய வரலாற்று நூல்கள் பல தமிழ்மொழியிலே எழுதப்படல் வேண்டும். இதுவே நாம் செய்யவேண்டிய தமிழ்த் தொண்டுகளுள்ளே முதலில் வைத்து எண்ணுதற் குரிய தென்பது எனது உள்ளக்கிடக்கை.

இன்றைக்கு ஏறத்தாழப் பதினூலாயிரம் யாண்டு களுக்கு முன்பு நமமுன்னேர், ப.ஐ.ருளியாற் றுக்கும் குமரி யாற் றுக்கும் இடையே கிடங்க பெருநிலப்பரப்பிலே சீருற வாழ்ந்து எண்ணுாலும் இசைநூலும் இயல்நூலும் வான நூலும் மனையமைப்புநூலும் கலன்மைப்புநூலும் பிறநூலும் வல்லாராய், இங்கார்க்கு மதுரைப் பெயரளித்த தொன்ன கராகிய (கடல் கொண்ட) தென்மதுரையில் நிலங்தரு திருவி னெடியோனை யுள்ளிட்ட அருந்திறன் மன்னர்தம் அவைக்களத்திலே சிறந்து விளங்கினாரென்பதும், இன்றைக்கு ஏறத்தாழ ஒன்பதினையிர மாண்டுகளின் முன்னே கடல்கோளினாலே குமரினாடு அழிந்தபின்னர் உவணன், ஒதக்கோன் என்னும் தலைவர்கள் வழிப் படுத்தக் கலத்திற் சென்று பாரசீகக்குடாவின் வட பாலதாகிய சுமேருநாட்டிற் குடியேறினு ரென்பதும், மேலும் அராபினாட்டின் தென்பாலதாகிய ஏமாநாட்டிலும் நீலநதி வளம் பெருக்கும் மிசிரி என்னும் எகிப்புது நாட்டிலும்.

சுமேரு நாட்டினை யடுத்த ஏல் நாட்டிலும் சிந்து நதிக் கரையில் விளங்கிய மீனுட்டிலும், அங்கதற்கு வடபால தாய்ப் பனிப்பார்ந்த மலைகளாற் சூழப்பட்ட மரங்கொத்தி நாட்டிலும் பிறநாடுகளிலும் வாழுங்தார்கள் என்பதும், சுமேரு நாட்டின் வடக்கே சோழர் குடியேறச் சோழதேயம் எனப் பெயரிட்டு வாழுங்த நாடே மொழிச்சிதைவினாலே சால்டியா எனப்பட்ட தென்பதும், பண்டைக்காலத்திலே கலத்திற் சென்று பண்டமாற்றினாலே நிதிக்குவை யீட்டிய பாணிகள் தமிழ் நாட்டு வணிகரா மென்பதும் ஐரோப்பாவுக்கும் ஆப்பிரிக்காவுக்கும் இடையே கிடக்கும் மத்தித்தரைக் கடலின் இருக்கரையிலும் வாழுங்து பண்டையவனரும் உரோமரும் வருவதற்கு முன்பு நாகரிகம் பரப்பிய மீனவர், எத்துருஸ்கர், நுழிதியர், பேர்பெரியர், ஜப்பியர் ஆதியோர் தமிழ்க்குலத்தின் ராமென்பதும், வில்லவராகிய சேரமன்னர் கலத்திற் சென்று மச்தியத் தரைக் கடலிலுள்ள கிரீத (Crete) என்னும் தீவினைக் கைப்பற்றி ஆளுகை புரிந்த செய்தியே, ‘வன்சொல் யவனர் வளநாடாண்டு’ எனச் சிலப்பதிகாரத்துள்ளும். ‘நயனில் வன்சொல் யவனர்ப் பிணித்து’ எனப் பதிற்றுப் பத்தினுள்ளும் கூறப்பட்ட தென்பதும் பிறவும் பண்டைக் காலவரலாறு (Ancient History) கூறும் நூல்களினுள்ளும் நம் நாட்டு மேனுட்டுப் பண்டை யிலக்கிய நூல்களினுள்ளும் பரவிக்கிடக்கின்ற முடிபுகளாம். இம் முடிபுகளுள் ஒருசில உலகபுராணம் என்னும் தலைப்பெயர்க்கீழ்க் கெங்கமிழ்ப் பத்திரிகையிலும் பிற வெளியீடுகளிலும் வெளிவந்தத்தீனத் தமிழன்பார்கள் அறிவார்கள்.

அ.:தன்றியும் ஒருசா ராசிரியரான தமிழ்க்குலத்தார், பசிபிக் பெருங்கடலினைக் கடந்து சென்று மத்திய அமெரிக்காவிலே குடியேறி, மெக்ஸிகோ, பீரூ, யுக்காட்டன் முதலிய இடங்களிலே வாழுங்து மாயா நாகரிகத்தைத் தோற்றுவித்தன ரெனக் கூறுவர். இவற்றையெல்லாம் ஒருப்புவைத்து நோக்குமிடத்து உலகசரித்திரமே தமிழக குலத்தாரோடு தொடங்குகிறதென்பதும், இற்றைக்கு

ஒன்பதினுயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னே பூவலயத்தின் நடுப்பாகம் முழுவதிலுங் தமிழ்க் குலத்தார் சீரும் சிறப்பு முற்று வாழ்ந்தனர் என்பதும் பெறப்படுகின்றன. கடல் கொண்ட அத்லாந்திஸ் (Lost Atlantic), தெங்க மரமும் யானையுமடையதா யிருந்ததெனக் கூறப்படுதலின் கடல்கொண்ட குமரிநாட்டின் வரலாறே மத்திய அமெரிக்காவினின்று ஐரோப்பாவினையடைங்த ஞான்று கடல் கொண்ட அத்லாந்திஸ் வரலாறுக் குருத்திரிந்த தெனக் கொள்வதும் ஒருதலை. இவைபோன்ற முடிபுகளையெல்லாம் வரலாற்று நூற்றுறையிலே வல்லுநராயுள்ளோர் காய்தல் உவத்தல் அகற்றிநடுவுங்கிலைமையோ டாராய்ந்து பொருட்டொடர்கிலையி னமைந்த நூல் வடிவாக்கித் தருதல் வேண்டும்.

காலமும் கடலும் செல்லும் கவர்ந்தன போக எஞ்சி நிற்கும் அருந்தமிழ் நூல்களின் வரலாற்றினைச் செவ்விய முறையிலே ஆராய்ந்தறிந்து நமது மொழியிலும் பிற மொழியிலும் தமிழிலக்கிய வரலாறுகள் சிறியவும் பெரியவு மாக எழுதித் தமிழ்நூல்களின் மதிப்பினை உலகிற்கு அறிவுறுத்த முயல்வேண்டும். ஆங்கில மொழியிலே நிகண்டு நூல் ஒன்றினை யாத்தகைமத்த ரேஜெட்(Rojet) என்பாரோ ராசினியர் அத்தகையநூல் பிறமொழியொன்றி னும் இலதென் முதற்பதிப்பிலே கூறினும், இரண்டாம் பதிப்பு முகவரையிலே அயரசிங்கர் என்பாரியற்றிய நிகண்டு நூலெலான்று வடமொழியிலே உளதெனக் குறிப் பிட்டார். பிங்கலம், திவாகரம் முதலிய நிகண்டு நூல்கள் தமிழ்மொழியிலுள் வென்னும் உண்மையினை அவர் அறிந்திலர்: தமிழராகிய நாம் அறிவித்திலே மாதலின்.

பாரத நாட்டு இசையினைக் குறித்து ஆங்கிலத்திலே நூலெழுதிய ‘பக்ஸ் ஸ்டிராங்கு வேய்ஸ்’ என்னும் பேரறி ஞரும் பிறரும் வடமொழி யிசைநூல்களையே குறிப்பிட்டுச் சென்றனர்; தமிழராகிய நாம் நமது இசைக்கலையினைக் குறித்து அவர் போன்றாக்கு அறிவித்திலே மாதலின்.

சாரங்க தேவரியற்றிய சங்கீதரத்தினாகரம் தேவாரத்திற் பொதிந்த தெய்வ இசையினைப் பெருகக் குறிப்பிடுகிற தென் அறிந்திருந்தும் நம்மவருள் ஒரு சாரார் அவ் வண்மையினை உலகிற்குணர்த்தாது மறைக்க முயல் கின்றனர்.

இனி நம் கைக்கு எட்டாது அழிந்து போன நூல்களைக் குறித்துப் பழையவரையாசிரியர் கூறுகின்ற வரன்முறைகளையும் மேற்கோட் சூத்திரங்களையும் பொன்னே போற் போற்றி நூல்வடிவாக்கி அச்சேற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்தற்குரியன : குண்டலகேசி, வளையாபதி, தகடேர்யாத்திரை, இசை நுணுக்கம், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், பரத் சேநைபதியம் பஞ்சமரபு, இந்திரகாளியம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்நூல், ஆசிரியமாலை, மாபுராணம் என்னும் இத் தொடக்கத்தன. நாடகத் தமிழ் நூலாகிய பரதம், அகத்தியம் முதலாவுள்ள தொன்னூல்கள் இறந்தன என்று அடியார்க்குநல்லார் கூறுதலின், தமிழ்மொழியிலே பரதம் எனப் பெயரிய நூலெலான்று இருந்து இறந்த உண்மை புலப்படுகின்றது. இதற்கும் வடமொழிப் பரதத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு அறிஞர் ஆராய்ந்தறிதற்குரியது. வரன்முறை யாராய்ச்சி சிறிதும் வாய்க் கப் பெறுத அரபத்தாவலர் என்னும் பிற்காலத்து நூலாசிரியர் தமது தமிழ் முன்னேர் வழித் தமக்குக் கிடைத்த அரும் பொருண் முடிபுகளைப் பொதிந்து தாமியற்றிய பரதம் என்னும் நூலுக்கு வடமொழி முதனால் கற்பிக்கும் விழைவினாலே பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டிலிருந்த சாரங்கதேவரை அகத்தியர்க்கு முன் இருந்தவராக்கிச் சுத்த பெளராணிக மதத்தில் நிற்பாரய் வடமொழியிலே சாரங்கதேவ முனிவர் பரதநூலை ஓரிலகஷம் கிரந்தங்களாற் கூறினர் எனவும், அவர் நூற்கு வழிநூல்செய்த அகத்தியனார் ஆரூயிராஞ் சூத்திரத்தினால் அமைத்தனரெனவும், சில்வாழ்நாட்பலபிணிச் சிற்றறிவின் மாந்தர் பொருட்டாகத் தாம்

சுருக்க நூல் செய்ததாகவும் கூறிச் செல்கின்றார். அவர் கூற்று, எனது அருமை நண்பரோருவர் பெளராணிக மனப்பான்மையினை எள்ளி நகையாடும் கருத்தினேடு வெளியிட்ட 'பள்ளியகரப் பழங்கதை'யை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறது.

பரதம் என்னும் பெயர்க்காரணத்தை யாராய்தற்குச் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர் கூறிய முடிபுகள் நமக்கு உதவுகின்றன. ஒன்பான் சுவையும் எண்வகை மெய்ப்பாடும் என்னும் இவற்றேஞ்சு இயைபுடைய 'இரதம்' என்னும் மொழியினை அரும்பத வுரையாசிரியர் பலகால் வழங்குகின்றார். வடமொழியலங்கார நூலார் கண்ட 'ரஸ்ம்', 'பாவம்' என்னும் மொழிகளின் பொருளினை இம் மொழி தந்துநின்றது. 'பண்', 'இரதம்', 'தாளம்' என்னும் மூன்றும் அடங்கிய பிண்டம் 'பரதம்' எனலாகும். முத்தமிழ்விரகாகிய ஆஞ்சையபிள்ளையாரது தேவாரத் திருப்பதிகத்திலே,

'பண்ணும் பதமேழும் பலவோசைத் தமிழவையு முன்னின்ற தோர்சுவையும் முறுதாளத் தொலிபலவும் மண்ணும் புனலுயிரும் வருகாற்றுஞ் சுடர்முன்றும் விண்ணும் முழுதான நிடம்வீழிம் மிழலையே.'

என இறைவனது இசையுருவினையும் எண்பேருருவினையும் கூறிய அருமைத்திருப்பாடலிலே, 'பண்ணும் பதமேழும் பலலூசைத் தமிழவையும்' எனப் பண்ணீர்மையும், 'உண்ணின்ற தோர்சுவையும்' என இரதமும், 'உறுதாளத் தொலிபலவும்' எனத் தாளக்கூறுபாடுகளும் மேற்காட்டிய முறையிலே அமைந்துநிற்றல் காண்க. 'பரதமுனிவர் செய்தலிற் பரதமாயிற்று. அப்பெயரினார், தமிழுக்குரிய ரல்லரெனின் அரசு குமரரும் பரத குமரரும் என அரசரோடு உடன்வைத்தோதிய பரதர்குலம் தமிழுக்குரியது. அக்குலத்தினரோருவர் தமிழ்ப்பாதத்தைச் செய்தாரெனக் கொள்ளுதலில் நேர்ந்த இழுக்கென்னை?' என்போம்.

பாவம் இராகம், தாளம் என்னும் இவற்றைக் கூறும் நூல் 'பரதம்' எனப் பெயரெய்தியது எனப் பிற்காலத்தார் கூறினர். வடமொழி நான்காம் பகரத்தை முதனிலையாகக் கொண்ட 'பாவம்' என்னும் சொல், யாமறிந்தவரையிலே பழந்தமிழ் வழக்கில் வந்திலது. அங்ஙனமாதவின், அடியார்க்குநல்லார் கூறும் தமிழ்ப்பரதத்தின் முதனிலை யெழுத்து இருமொழிக்கும் பொதுவாகிய முதற்பகரமே யாகுமென்பதும், அது பண்ணைக் குறித்ததென்பதும் அறிதற்குரிய. அவ்வண்ணமே இடைநின்ற 'ர' கரம் பழந்தமிழ்வழக்கிலுள்ள இரதத்தினைக் குறித்ததெனவும், அவ்வழக்கிற் காணப்படாத 'இராக'த்தினைக் குறித்தில தெனவும் அறிகல்வேண்டும். 'பண்ணும் இரதமும்' என்னும் முறையினை மறந்த பிற்காலத்தார் இரதமாகிய பாவத்தினை முன்னும் பண்ணீர்மையாகிய இராகத்தினைப் பின்னுமாக மாறிவைத்து இடர்ப்படுவாராயினர்.

வடமொழிப் பரதமும் சங்கீதரத்திநாகரமும் சிறந்த முறையிலே தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்படுவவாயின், அம்மொழிபெயாப்புநால்கள் தமிழிசையின் மறுமலர்ச்சிக் குப் பெரிதும் உதவும் என்பது எனது கருத்து. பல்கலைக் கொடைவள்ளலாகிய செட்டிநாட்டரசரவர்கள் தங்கள் பல்கலைக்கழகத்தின் மூலமாகவோ பிறவாயிலாகவோ தமிழ்வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய இப்பணியினையும் செய்து நிறைவேற்றுவார்களெனத் தமிழுலகம் எதிர்பார்க்கின்றது.

இயற்றமிழ்த்துறைக்குத் தலைமைதாங்கும் யான் அத் துறையோட்டமையாது இசைத்தமிழினைக்குறித்தும் பேசப் புகுந்தது பொருத்தமாமோ என இப்பேரவையோர் ஜியற் லாம். அவ்வையுறவினை நீக்குதற்பொருட்டு இசைக் கலைக்கு உறையுள் எனப் போற்றற்குரிய தஞ்சைமாங்களிலே பரம்பரை யிசைச்செல்வர் குலத்துதித்தவர்களும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்து இசைப்பகுதியாசிரியராகக் கடமை புரிபவர்களுமாகிய திரு. K. பொன்னியாபிள்ளை

யவர்கள் அண்மையில் வெளிவந்த ‘குமரன்’ இசை மலரிலே சூறியதோர் சீரியவாசகத்தினை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். அது வருமாறு:

‘இனி, இயற்புலவர்கள் இசைப்புலவர்களோடு ஒத்துழைக்க வேண்டும். இயற்புலவர்கள் இசையுணராமலும் இயல்விற்கு முதற்காரணம். இயலின்றி இசையில்லை; இசையின்றி இயலில்லை. வாய்க்காலும் அதன்வழியே ஒடுகின்ற நீரும்போல் இயலும் இயல்வழி யோடும் இசையும் இருக்கின்றன. தண்ணீரில்லாத போது வாய்க்காலிருந்தும் பயனில்லை. வாய்க்கால் இல்லாத தண்ணீர் சரியாகப் பயன்படாமல் பரங்தோடிக் கெட்டுவிடும். இரண்டும் இருந்து, தண்ணீர்பாயுமானால் வயல் நன்றாக விளையுமாறுபோல், இயலும் இசையும் கலந்து மினிருமானால், கேட்போருள்ளத்தை மகிழ்விக்கும். ஆகவே இயற்புலவர்களும் இசைப்புலவர்களும் ஒன்றுபட்டால்தான் தமிழிசை பினிமையைக் காண முடியும்.’ ஆதலினுடே இயற்புலவர்களை விளித்து, ‘ஓ இயற்புலவர்களே! இசைவளர்ப்போம் வம்மின்!’ எனவும் இசைப்புலவர்களை நோக்கி, ‘ஓ இசைப்புலவர்களே! இயல்வளர்ப்போம் வம்மின்!’ எனவும் நாம் கூறுவோமாக. கதைத்தழுவிய கூத்தாகிய நாடகமானது இயல் இசையிரண்டினையும் தன்னுள் அடக்கியதாதலின், நாடகத்துறை வல்லோர் முத்தமிழ் வளர்ச்சிக்கு விரைந்து முன்னிற்பாரென்பது சொல்லாமலே அமைகின்றது.

இயற்புலவர் கற்றற்குரிய நூல்களிலே இசைநாடக முடிபுகளும் விரவி வருதலை ஒருசிறிது காட்டப்படுவாம்: அருந்தமிழ்ப்புலவர் வகுத்துரைத்த அகத்தினைத் துறை பலவும் நிரலுற வமைந்த தஞ்சைவாணன்கோவைபோல் வன, தலைவன், தலைவி, செவிலி. நற்றுய், பாங்கன், பாங்கி, அறிவர், கண்டோர், காதற்பரத்தையர், காமக் கிழுத்தியர் என்று இன்னோர் நாடகபாத்திரங்களாகத்

தோற்றி நடிக்கும் காதல்நாடகங்களேயாம். காளிதாசப் பெருங்கவி யாத்த சாகுந்தல நாடகத்தோடு இவை ஒத்த பொருண்மையை. ஆனிரை கவர்தலும் போர்விழைங் தேகலும் அரணங் கோடலும் மலைதலும் வென்றி மாலை சூடலும் என்று இத்தொடக்கத்த புறத்துறைகளை நிரலுறக் கூறும் வெண்பாமாலைபோல்வன அறனும் மறனும் தழுவிய வீர நாடகங்களேயாம். வடநூற்புலவர் வகுத்த நால்வகை விருத்திகளுள்ளே கைசிகி, பாரதி விருத்திகள் அகநாடகங்களுள்ளும் ஆரபடி, சாத்துவதி விருத்திகள் புறநாடகங்களுள்ளும் வருவன்.

தொல்லாசிரியர் விரிவுறக் கூறிய மெய்ப்பாட்டியல் இயற்றமிழுக்கு அணியாந் தகைமையது. இசைநாடகங்களுக்கு இன்றியமையாத உறுப்பாந் தகைமையது. செய்யுளியலுட் கூறிய வண்ணவிகற்பங்களும் எழுத்தினுட் கூறிய மாத்திரை, அளபெடை என்றின்னவும் இசைப் பகுதிக்கும் உரிய. வீரசோழியநூலும் உரையும் சந்தி, சுவை யுள்ளிட்ட நாடகவியல் விலக்குறுப்புக்களையும் செந்துறை, வெண்டுறை மார்க்கங்களையும் சிந்து, திரிபதை, சவலை, சமபாதவிருத்தம், தாண்டகம் என்னும் இசைப்பாவகைகளையும் வண்ணக்கூறுபாடுகளையும் தெள்ளிதின் உரைப்பன. எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் இயற்பகுதியையும் இசைநாடகத்துக்கு அடிப்படையான உண்மைகளும் தொல்லாசிரியர் வகுத்த எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்றுறுப்படங்கிய பின்டத்தினுள்ளே ஒருவாறு அடங்கினிறப்பாதலினன்றே இயலிசைநாடகத் தொடர்நிலைசெய்ய ளாகிய சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரைவகுத்த அடியார்க்கு நல்லார்,

‘எழுத்தின் றிறனறிந்தோ இன்சொற் பொருளின் அழுத்தந் தனிலொன் றறிந்தோ—முழுத்தும் பழுதற்ற முத்தமிழின் பாடற் குரையின் ரெழுத்த துணிவதே யான்’

எனக் கூறியமைந்தார்;

அவர் அவ்வாறு கூறினாரேனும், சிலப்பதிகார நூலினை முழுதும் படித்து உவகையுறும் விழைவுடையோர் இசை நாடக நூற்றுறைகளை அறிந்துகொள்வது இன்றியமையாத தென்பதை யாவரும் உணர்வா. சேரமுனிவன் செய்தளித்த சிலப்பதிகாரத்தை உள்ள கொள்ளும் ஆர்வமானது பிடர்பிடித்துந்தப் பதினெட்டாண்டுகளின் முன்னே நாடகநூல் முடிபுகளை ஓரளவிற்குக் கூறும் மதங்களாமணியினைக் குருவருளும் தமிழ்க்குல முதல்வர்தம் ஆசிமொழியும் உறுதுணையாகக் கொண்டு ஒருவாறு எழுதி முடித்தேன். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் அதனை உவங்தேற்று வெளியிட்டனர். கழிந்த பத்தாண்டுகளாகப் பழந்தமிழிசை மரபினை யான் ஆராய்ந்துகொண்டுவருதலை இப்பேரவையானது நன்கறியும். இமயவல்லியாகிய அங்கயற்கண்ணம்மையின் பேரருளினுலே இமயத்தில் உறைந்த நாட்களிலே முன்பு தெளிவுப்பாத உண்மைகள் பல நன்கு தெளிவாயின. அதனாற் பத்தாண்டுகளாகச் செய்துவரும் ஆராய்ச்சி முற்றுப்பெறும் நிலையிலிருக்கிறது. தமிழ்ப்பெருமக்களின் உளங்கனிந்த அன்பாகிய அருந்துணையும் எனக்குப் பெருகக் கிடைத்துளது என்பதை யான் உணருகிறேன். ஆதவினுலே பழந்தமிழிசைமரபு விரைவிலே நூலுருவமாக வெளிவரலாம்.

கண்டத்தினுலோ கருவியினுலோ இசைமரபு தவருது பாடுகின்ற ஆற்றலை இயற்புலவரெல்லாரும் பெறுதல் அரிதெனினும், இசைப்புலவன் அமைத்துத் தந்த ஆளத்திக்குத் தக, இசைப்பாடல்களைச் சுவையமைய ஆக்குங் திறமையினை இயற்புலமை நிரம்பும் விருப்புடோ ரனைவரும் முயன்று பெறுதல் வேண்டும். அஃதன்றியும் தமிழனங்கிற்கு அணிகலனுகச் சேரமுனிவன் செய்தளித்த சிலப்பதிகாரச் செழும்பனுவலினை அறங்கேற்றுகாதை, ஆச்சியர்குரவை என்றித் தொடக்கத்த புறங்காலகப் படித்தோமென இயற்புலவர் சொல்வது அவருக்குப் பெருமையாகாது. முத்தமிழ்க்

காப்பியத்தினை முற்றும் படித் தின்புறுவதற்குக் கருவி யாக இசையியல் நாடக வியல்களை ஆராய்ந்து தெளிய வேண்டும்.

இனி, இடைக்காலத்திலே சமன பெளத்த ஆதிக்கம் கழிந்த பின்னர் சைவ வைணவ மதங்கள் மறுமலர்ச்சி யடைதற்குக் காரணராயிருந்த நாயன்மார்களும் ஆழ்வார் களும் இன்னிசைப் பாடல்களினுலே தொண்டருள்ளத் திலே அன்புநீர் பாய்ச்சி அருள் வெள்ளம் பரவச்செய் தார்கள். ‘பண்ணீர்மை மொழிப் பரவையார் கொழுந ரா’கிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், தாம் பாடிய திருக்கோலக் காத் திருப்பதிகத்திலே,

‘நானு மின்னிசை யாற்ற மிழ் பரப்பும்
ஞானசம் பந்தனுக் குவகவர்முன்
தாள மீந்தவன் பாடலுக் கிரங்குந்
தன்மை யாளனை’.

என்னுமிடத்து முத்தமிழ் விரகராகிய திருஞானசம்பந்தப் பின்னோயாரது தமிழ்த்தொண்டினைக் குறிப்பிடுகின்றார். அத்தொண்டு எங்கீர்மையது? இன்னிசையே கருவியாக நாடெங்கும் இயற்றமிழினைப் பரப்பிய நீர்மையது. சுருங்கிய காலவெல்லையினுள்ளே ஆளுடையபின்னோயார் தமிழ்நாடு விழித்தெழுமாறு செய்த அற்புதச் செயலுக்கு உறுதுணையாக சின்றன, ஆண்டவனது பேரருளும் இசையோடியைந்த இயலும் எனக் கூறுவது மிகையாகாது. ‘மருவியவே ழிசைபொழிய மனம்பொழியும் பேரன்பாற் பெருகியகண் மழைபொழியும்’ புகலிப் பெருந்தகையாரும், மற்றைய குரவர்களும் அருளிச்செய்த இன்னிசைச் செழும் பாடல்கள் தமிழ்மக்களுடைய உள்ளத்திற் புகுந்து ஊக்கிய காரணத்தினுலேதான், தமிழர் மனவலியும் உடல் வலியும் பெற்றுச் சோழமன்றாரது படைத்தலைமையிலே கலத்தி னும் காலினும் சென்று வேற்று நாடுகளை வென்று எத் திசையிலும் தமிழ் முழங்கச் செய்தார்கள்.

நம் முன்னேர் இயல், இசை, நாடக முத்தமிழ்த்துறை களை மாத்திரமல்ல; கலைத்துறைகள் வேறு பலவற்றையும்

போற்றினார்களென்பதைப் பழைய நூல்களால் அறிகின் ரேம், சிற்பத்துறையிலும் ஓவியத்துறையிலும் நம் முன் னேர் நிரம்பிய புலமை படைத்திருந்தா ரென்பதற்குத் தென்னிந்தியாவிலுள்ள அழகிய கோயில்களே சான்று பகருகின்றன. மருத்துவநூலிலே அவர் படைத்துள்ள ஆற்றலினைச் சித்தவைத்தியமுறை கண்கூடாகக் காட்டு கிறது. மரக்கல மமைக்கும் நூலும் வான் நூலும் பிறவும் முழுதும் அழிந்துபோகவில்லை. ஆதலினாலே அவைதம்மை யெல்லாம் பண்டைப் பெருங்கீலக்குக் கொண்டுவருதல் கூடும்.

காலனிரோட்டம் விரைந்து ஓடுகின்றது. தமிழர் பழங்காலத்துச் சிறப்பினை மாத்திரம் பறையறைந்துகொண்டிருப்பாரெனின் நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் முழுதும் இழந்த நீர்மையராதலும் கூடும். சென்ற நூற்றுண்டிலே ஜோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் விஞ்ஞான் நூல்மிகவும் விருத்தியடைந்து வீளங்குகின்றது. அந்த அறிவுச் செல்வததை தமிழ்மொழி பெறுவதற்காவன செய்தல் சிறந்த தமிழ்த்தொண்டாகும். வண்டன்மாநகரிலுள்ள வேதத்வை (Royal Society) என்னும் அறிவுநாற் புலவர்க்கும் வானது, நமது தமிழ்நாட்டிலே பிறந்து தமிழ்நாட்டுக் கலைக்கழகங்களிலே கல்விபயின்று கணிதநூலினும் பெரும் புலமை படைத்த திரு. இராமநுசம், திரு. இராமன், திரு. கிருஷ்ணன் என்ற இன்னேருடைய புலமையைப் பாராட்டி அவையகத்தாராக்கிய செய்தி கேட்டு நாமெல்லாம் பெருமகிழ் வடைந்தோம். கணித விஞ்ஞான அறிவு நிரம்பிய பூவுலகத்துப் பேரறிஞர் குழுவினிலே தலையணியிலிருக்குமாற்றல் தமிழனுக்கு உண்டு என்பதை அறிந்துகொண்டோம். அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகத்தாரின் சிறந்த முயற்சியினாலே தமிழ்மொழியிலே பூத நூல் (Physics), வேதநூல் (Chemistry), புதிய தருக்கநூல் (Logic) என்று இவை வெளிவந்துவிட்டன. ஆட்சியும் குணமும் காரணமாகக் கலைச்சொற்றான் நாள்தையிலே செம்மை யுறுந் தன்மையின் அங்ஙனமாதலின் வடமொழி, தென்-

மொழி, மேற்றிசைமொழி யென்னும் முந்தீரமொழிகளும் இற்றைநாளிலே அறிவுப்பெருங்கடலிலே கலத்தலை யாமெல்லாம் விருப்போடு ஏற்றுக்கொள் வோமாக. தமிழ் நாடு தனக்குரிய ஆக்கத்தினைப் பெறுகிற நன்னைளிலே அறிவுக்கடலிலிருந்து எழப்போகின்ற தமிழ்முகிலானது புன்மையாகிய உவர்த்தன்மையினை முழுதும் நீக்கித் தூய தமிழ்நீரினை நாடெங்கும் பொழியக் காண்போம். அந்நாள் மிகவும் அனுகி வருகிறதென்பதற்கு இம் முத்தமிழ் மகாநாடே சான்றுபகருகின்றது. மூடங்பிக்கையோடு கூடிய பெளராணிக மனப்பான்மையென்னும் இருள்ளுகல்கின்றது. அறிவுக்கதிரோனுடைய இளவெயிலானது நம் உள்ளத் துக்கு உவகையையும் உடலத்துக்குப் புதிய வலிமையையும் தருகின்றது. புத்தம்புதிய நூல்கள் பலவற்றைச் சுனைந்து தமிழ்நீரினை திருவடிகளிலே காணிக்கையாக வைப்போமாக. சேரமுனிவன் செய்தளித்த சிலம்பினையனிந்த அச்சீற்றிகள் நம் நாவிலே களிநடம் புரிபவாகுக. உறக்கம் நீங்கி விழித்தெழுந்த தமிழராகியநாம் ஓய்வின்றி யுழுத்து உலகணைத்தினும் நம் மொழிச்செல்வத்தைப் பரப்புதற்கு முயல்வோமாக.

தமிழ்நூற் பரப்பினை உளங்கொண்டு நோக்குமிடத் துக்கடைச்சங்கத் திறுதிக்காலமுதல் இதுவரையும் தமிழ் மொழியிலே வெளிவந்த நூல்களுட் பெரும்பாலன பலவாகிய சமயங்களைத்தழுவிய நூல்களாமெனக் காண்கின்றும். சமண பெளத்த முனிவர்களும் சைவ வைணவப் பெரியார்களும் செய்ததுபோலவே அண்மையிலே இங் நாட்டின ரோடு கலந்த இல்லாமிய கிறிஸ்தவ சீகோதரர்களும் தத்தம் சமயவுண்மைகள் பொதிந்த நூல்களைத் தமிழ் மொழியிலே இயற்றி வெளியிட்டனர். அங்ஙனமாதவின் தமிழ்வளர்க்கும் மகாநாடுகளும் கழகங்களும் உண்மை ஞானிகளைப்போலவே சாதி மத வேறுபாடின்றி மன்பதையோ ரஜைவரையும் ஒப்பநோக்கு மியல்பினவாதல் வேண்டுமென்பது வெளிப்படை. சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்ட மணிமேகலை பல்வேறு சமயவாதிகளும் உரைத்த

பொருளினை உளங்கொளக் கேட்டதுபோல், உண்மைத் தமிழன்பராயினார் தமிழிலுள்ள தலையாய சமயப்பெருநூல் களை அவ்வங்நூலினை லுணர்த்தப்படும் சமயங்களுக் குரிய ராகிய அறிஞர்பாற் கேட்டமைவது சாலச் சிறப்புடைய தாகும். சாதிமத வேறுபாடின்றியும் அரசியற்கட்சிப் பிரி வினையின்றியும்செய்தற்குரிய தொண்டு, தமிழ்த் தொண்டு.

தமிழ்மொழியை மரபு தவறுது ஆராந்து கற்றேரூம் மற்றேரூம் அவ்வாறு கற்றுத் தேறியவரை வழிபடுவோரு மாகிய இரு சாராருமே உண்மைத் தமிழ்த் தொண்டிற்கு உளியோராவர். ‘கற்றவிற் கற்றுரை வழிபடுதல் சிறந்தன்று’ என்னும் அறிஞருரையும் இவ்வுண்மையினையே வலியுறுத்துகின்றது. முறையாகக்கற்றலுஞ் செய்யாது கற்றுவல்லாரை யடைந்து வழிபாடியற்றிப் பெறுதற்குரிய கேள்விச்செல்வமும் எய்தப்பெறுது தமிழ்த் தொண்டு செய்ய முற்படுதல் பயனில் செயலாகும். முன்னோர்மொழி பொருளையும் மரபு பட்ட இலக்கணமுடிபுகளையும் ஆராய்த் தறிந்துகொள்ளாது நெறியறியா மாக்களை மயக்கி, அவர்தம்மை நெறியல்லா நெறியிற்புகுத்தி ஆரவாரிப்போர் செயலானது குருடனைக் குருடன் வழி நடத்துவது போலாகும்.

அவைக்களத்துச் செல்லுதற்குரிய வரம்பினமைந்த ஆங்கில மொழியினை ‘வேந்தன் மொழி’ (King’s English) என அம்மொழிப் புலவர் விதந்துகூறுவார். அப்பரிசேயாமும் அவைக்களத்திற் செல்லுதற்குரிய வரம்பினமைந்த தமிழினைப் ‘பாண்டியன் தமிழ்’ என்போம். ‘எது தமிழ்? என வினவுவாருக்குப் பாண்டியன்றமிழே தமிழ் என்பது விடையாகும். அதுவே நிலைபேறுடையது, அறிஞர் போற்றற்குரியது. பொருள்வருவா யொன்றினையே கருதி மனம் போனவாறு மரபுதவறி யெழுதும் மொழிவழக்கானது மழைக்காலத்திலே தோன்றி அக்காலங் கழிய மறைந்து போகின்ற சிறுழைகளைப்போல் நிலைபேறில்லாதது. நிலைபேறுடைய உண்மை (Truth), அழகு (Beauty), செம்மை (Goodness) என்னும் இவைதம்மையே அறிஞரது உள்ளம்

என்றும் அவாவி னிற்கும், முத்தமிழுள் இயற்றமிழனாது உண்மையினையும் இசைத்தமிழானது அழகினையும் நாடகத்தமிழானது செம்மையினையும் சிறப்புற வெளிப்படுத்திக்காட்டுவன். பேருண்மையும் பேரழகும் வரம்புகடந்த செம்மையும் இறைவனுக்குரிய குணங்களாகச் சமயநூல்களாற் கூறப்பட்டன. இவைதம்மை வெளியிட்டுரைக்கும் ஆற்றலுடைமையினுலேதான் மொழிகள் தெய்வத்தன்மையுடையவாகக் கருதப்பட்டன. யாம் முதலிலே கூறிய தெய்வ வணக்கச் செய்யுளினுள்ளே, குமரகுருபரமுனிவரர், தெய்வத்தினைப் ‘பழம்பாடற் ஞாடையின் பயனே எனவும், ‘நறைபழுத்த துறைத்தீங் தமிழி னெழுகுநறஞ் சுவையே!’ எனவும், ‘தொழும்ப ருளக்கோயிற் கேற்றும் விளக்கே!’ எனவும் போற்றி வழிபடுகின்றார். இத்தகைய வழிபாடு சமயங் கடந்த சமரஸ நிலையினைத் தருவது.

‘கற்றதனு லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்று) டொழாஅ ரெனின்’

என்னும் பொய்யாமொழியின்படி ஆராய்ந்து அமைவரக் கற்ற கல்வியின் பயன் வாலறிவனுகிய இறைவன்பால் உள்ளத்தைச் செலுத்தலே யாம்.

தமிழ்மொழிக்கு நலனளிக்கும் பெருங்காப்பியங்களும் அந்தீமையவாகிய மதுரைக்காஞ்சிபோன்ற சங்கச்செய்யுட்களும் காப்பியத் தலைவனது அருள், வலி, ஆண்மை, புகழ், நண்பு, சுற்றம் என்னும் இவைதம்மை விரித்துக்கூறு முகத்தான் அத்தகைய செம்மை நலங்களை நாழும் நமது வாழ்க்கையிலே இயன்றவரை வெளிப்படுத்துமாறு நம்மை ஊக்குகின்றன. கவிச்சக்கரவர் த்தியாகிய கம்பருடைய வாக்கின் வலிமையினால் அளத்தற்கரிய பெருமை வாய்ந்த காப்பியத் தலைவனது குணமாகிய கடலிலே யாழும் படிந்தாடி நலமடைகின்றோம். இளங்கோவேந்தன் உவந்தளித்த தொடர்ச்சிலைச் செய்யுள் துணையாக, ‘உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோ ரேத்தும்’ உண்மையினைக் காண்கின்றோம்.

அ.:தன்றியும் பழந்தமிழ்நாட்டினே யாண்ட சேர சோழ பாண்டியரென்னும் முடியுடை வேந்தர் மூவரது அறனும் மறனும் ஆற்றலும் பிறவும் நம் உளத்துக்கு ஒளியைத் தருகின்றன.

சமயக்கணக்கர் தந்திறஞ்சு சாராது நடுங்கிலை மேவி எப்பாலார்க்கும் பொதுவாகிய நெறியினைக் காட்டிய வள்ளுவர் வாய்மொழியானது யாம் எல்லா நலனையும் அடைதற்குரிய வழியினைக் காட்டுகின்றது. இவை இவ்வாரூதலினன்றே அண்மையிலிருந்த பெருந் தமிழ்ப்புலவராகிய சுப்பிரமணிய பாரதியார்,

‘யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வள்ளுவன் போல் இளங்கோ வைப்போற்
பூமிதனில் யாங்கணுமே கண்டதில்லை
யுண்மைவெறும் புகழ்ச்சி யில்லை’

என நமக்கு உறுதிமொழி கூறுகிறோர். இம்மகாநாடு செவ்விதின் நடக்கும்பொருட்டு ஆண்டவனுடைய திருவருளினை வேண்டித் தோற்றுவாயாக யான் சொல்லுதற்கு எடுத்துக் கொண்ட இவ்வுரையினை நிறைவு செய்கிறேன்.

10. திருவமர்மார்பன் திருக்கோயிற் காட்சி

தொன்மைவளஞ்சான்ற மகதநாடு, புத்ததேவர் காலத்துக்கு முன்னாகவே நாகரிகம் படைத்த நாடாக யீளங்கியது. புத்தர் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னும் அமைந்த அழிகிய கட்டிடங்கள் பல அழிவுற்ற நிலையிலே இங்நாட்டினில் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இங்நாட்டு மன்னான் கொடுத்த ஓலக்கமண்டபம் பழைய புகார்நகரத் துணை அழுகுசெய்ததெனச் சிலப்பதிகார நூல்வாயிலாக அறிகின்றோம்.

‘இமையவ ருறையுஞ் சிமையப் பிடர் த்தலைக் கொடுவரி யொற்றிக் கொள்கையிற் பெயர்வோற்கு மாநீர் வேவி வச்சிர நன்னாட்டுக் கோனிறை கொடுத்த கொற்றப் பந்தரும் மகதநன் ணட்டு வாள்வாய் வேந்தன் பகைப்புறத்துக் கொடுத்த பட்டிமண் டபழும் அவந்தி வேந்தன் உவந்தனன் கொடுத்த நிவந்தோங்கு மரபிற் ரேரண வாயிலும் பொன்னினும் மணியினும் புனைந்தன வாயினும் நுண்வினைக் கம்மியர் காணு மரபின துயர்நீங்கு சிறப்பினவர் தொல்லோ ருதவிக்கு மயன்விதித் துக் கொடுத்த மரபின விவைதாம் ஒருங்குடன் புணர்ந்தாங் குயர்ந்தோ ரேத்தும் அரும்பெயன் மரபிர் மண்டபம்

என இந்திரவிழூரெடுத்த காதை கூறும். குறித்த மூன்று நாட்டு மன்னராலும் அனுப்பப்பட்ட நுண்வினைக்கம்மியர் வச்சிரநாட்டு முத்துப்பந்தர் போல்வதோர் முத்துப்பந்தரையும் மகதநாட்டு ஓலக்கமண்டபம் போல்வதோர் ஓலக்கமண்டபத்தையும் அவந்திநாட்டுத் தோரணவாயில் போல்வதோர் தோரணவாயிலையும் ஒருங்கமைத்து அரும்

பெறன் மண்டபமாக்கினுரெனக் கொள்வதில் இழக்கில்லை.

மகதநாட்டுப் பழைய சிற்பங்களத்தினை ஆராய்ந்து நூலியற்றிய வங்கநாட்டறிஞராகிய சிரீஷ் சந்திர சட்டர்ஜி என்னும் சிற்பநூற்புலவர், தாம் மனக்கண்ணினாற் கண்டு துய்த்த அழகினைப் பிறர் புறக்கண்ணினாற் கண்டு துய்த் தல்வேண்டுமென்னும் எண்ணமானது உள்ளமீதூரத தென்னுட்டிலும் குணகடற் கப்பாலுள்ள தீவுகளிலும் அமைந்த கோயில்களையும் பார்வையிட்டு மகதநாட்டுச் சிற்பங்கலம் வாய்ந்த அழகிய கோயிலொன்றினைப் பழைய இந்திரப் பிரஸ்தமாய் இங்ஙளிலும் பாரதநாட்டின் தலைநகராய் விளங்கும் புதிய தில்லியிலே அமைத்தற்கு விரும்பினார்.

பெருங்குடி வணிகராகிய பிரலா என்னும் புகழுள்ள சிற்ப நூற்புலவர் கருத்தோ டொன்றிய கருத்தினராய்க் கோயிலமைத்தற்குவேண்டிய பெரும்பொருளை வழங்கினார். பழைய மகதக்கம்மியரின் வழிவந்தோரும் வங்கநாட்டினின்றும் பிறநாட்டினின்றும் வந்த கம்மியரும் ஒருங்குசூடித் தூய வெள்ளிய சலவைக் கல்வினுலே புலவர் கருத்திற்கியைய அழகிய கோயிலைக் கட்டி முடித்தார்கள். ஸ்கூம் நாராயணமந்திர் என வடநாட்டார் வழங்கும் இத்திருக் கோயிலின் நடுவிலமைந்தது திருமகளாரும் திருவமர்மார் பனும் வைகும் ஆலயம். அதற்கு வலப்புறத்து உலக மாதா ஐகத்தாத்திரி என்னும் மூத்தமாக வைகும் ஆலயம்; இடப்புறத்தது சிவாலயம்: மூன்று ஆலயங்களுக்கும் இடையி லமைந்தன இரண்டு சதுக்கங்கள்; மேன்மாடத்திலும் இவ்வாறே.

முழுக்காட்டி அழுதாட்டும் வழிபாட்டுமுறையின்றி மலர் தூவி வழிபடுதற் கியைந்த இங்கியமத்திலே எப்பாலாருஞ் சென்று வழிபடலாம். இதனை உலகுபுகழ்ந்தேத்தும் காந்தியடிகள் திறந்து வைத்தார்கள்.

முன்றுண்டுகளின்முன் புதியடில்லிக்குப் போயிருந்த
பொழுது இத்திருக்கோயிலைச் சென்று தரிசித்தேன்.
கோயிலினமைப்பும் ஓவியங்களின் வனப்பும் பழைய புகார்
நகரத்தினை நினைவுறுத்தின வாதலின் அவைதம்மைத்
தமிழ்ப்பாடலிலமைத்துக் கூறப்படுகுந்தேன். அறிஞர் ஏற்று
அருள்புரிவாராக.

தன்னிலவின் கதிர்க்கற்றை தனைத்திரட்டி

யுருவாக்கி

உண்ணிலவும் அமிழ்தத்தை உகுத்ததென,
மனிவண்ணன்

கண்ணிலவு துயில்புரியும் கருதரிய

திருமணையாம்

பண்ணிலவு பாற்கடலே பாரின்மிசைப்
படர்ந்ததென,

வெண்மையும் பொலிவும் விழைத்து வனப்பும்
ஒண்மையும் மரீஇ, உரவோர் மனமெனக்
களங்கமற் றேங்கி, விளங்குமின் நியமம்
பொன்னி னழி பொருந்திய குடுமி
வெள்ளிக் குன்றென வெண்ணிறச் சலவைக்
கல்லிற் சமைந்த கவினுடைத் தம்ம!

சீரியல் நாரணன் திருவொடும் பொலிந்த
பேரியற் கோவிலீஃ(து) ஈரியன் மருங்கும்
உலகு தாங்கிய ஒருத்தி கோயிலும்
கலைமதி புனைந்த கண்ணுதல் கோயிலும்
மூவிலைச் சூலம் மேவிய குடுமிக்
குன்றிரண் டிருபால் நின்றதோற் றத்த.

திருவாயி விருமருங்கும் செழுங்கரத்திற் றண்டேந்தி
ஒருவாத படிமங்கள் ஓரிரண்டு நின்ற; இவை

ஓரிரண்டும் எழின்முகத் தில் உவகையொடு நகையரும்பி
வாருமிவண் வாருமென வலிந்தழைக்கும் நீர்மையவே.

மெருகிட்ட சலவைக்கல் வீதியினை வலம்வந்தே,
உருகிட்ட மெழுகென்ன உளந்ததும்ப உட்புகுந்தேன்;
உளந்ததும்பப் புகுந்தாங்கே உலகுபுரந் திடுமொருவன்
வளந்ததும்புந் திருவோடு மன்னியதோற் றங்கண்டேன்

- ஆரணங் கணிந்தது அரத்தப் பூந்துகில்;
- நாரணன் உடலீயது பீதக ஆடை.

இருவர் மார்பினும் இலங்கிய தாமம்
பன்னிற நன்மலர் பயின்று விளங்குவ.
இருவர் சிரத்திலும் அருமணி மகுடம்;
செம்மலர்ப் பதத்திற் சிலம்பும் கழலும்;
அம்மலர் நோக்கி அகங்குளிர்ந் தப்பால்,
வேங்கைவரிப் புறத்தியைந்து
விறல்வானும் படைக்கலமும்
தாங்கியநல் வெழிலுருவைத்
தாயுருவ மெனக்கண்டேன்;
தாயுருவாய் உலகளிக்குந்
தயவுணர்ந்து மனமாச
தேயஅவள் சீறடியைச்
சிந்தையினில் இருத்தியப்பால்,
கல்லாவின் புடையமர்ந்து
கருத்தொன்றி யோகுசெய
வல்லான்நல் வருளாளன்
மதிமிலைந்த முடிச்சென்னி,
மதிமிலைந்த முடியானை
மனநெகிழ்ந்து வழுத்தியபின்
விதிபுனைந்த மணிவாயில்
விளங்கியவீ ரூருக்கண்டேன்.

ஆரழல் மாமகம் அழிதர அடர்த்த
வீரனும் விண்ணவர் வெந்துயரகலச்
குருரங் கிழித்த சுடரிலை நெடுவேல்
ஏரகத் தவனும் இருபால் இலங்கினர்;
கண்ணுதல் வாயிற் காவலர் இவர்க்கண்(ு),
உலகு தாங்கிய ஒருத்தி கோயிலில்
நடம்பயில் வைரவர் யோகினி யெனுமிவர்
இடம்பெயர்ந் துறையும் இயல்புங் கண்டேன்
நாரணன் கோயில் ஏர்புனை வாயிலில்
நாரத முனியும் பாரதிப் பெயர்கொள்
சொல்லின் மடந்தையும் நல்லியல் வீஜை
ஏந்திய கரத்தினர் இலங்கக் கண்டேன்.

அப்பால்,

இருபெருஞ் சதுக்கம் இயைந்தன; அவற்றுள்,
வேத வியாதனும் இடப தேவனும்
சாங்கியக் கபிலனும் தன்வந் திரியும்
மன்னிய சதுக்கம் வலப்பா லதுவே.

வையந்தா னுய்யும்வகை
மாமறையை வகுத்துரைத்த
ஜயன்றன் திருக்கரத்தில்
அருஞ்சுவடி பொலிந்ததுவே;

அருஞ்சுவடிப் பொருள்தேரின்
ஆரண்றான் முடிந்தவிடம்
பொருந்துபொருள் ஒன்றென்னப்
புலங்கொள்ள உரைப்பதுவே;

சீரிடப் தேவனெனுஞ்
சின்னுரைத்த வாசகந்தான்
ஓரினைந்து பெருநோன்பின்
உன்மையினை உரைப்பதுவே;

உன்மைநிலை கொலைகளவி
நெழிந்தநிலை கொடுங்காமம்
எண்ணுபொரு ணசைநீக்கல்
இவைசீலம் இமயமெனல்.

அறுநான்கு தத்துவமும்
ஆய்ந்துரைக்குங் கபிலமுனி;
மறுநீங்க உடலோம்பு
மரபினிற்றன் வந்திரியே,

மரபினில்ஜை யைந்தான்டின்
மணமகன்றுன் எண்ணிரண்டு
விரவியவள் பாலின்பம்
விழையுமெனும் உரைகூறும்.

இடப்பாற் சதுக்கத்து மழுப்படை ராமனும்
சிதை கேள்வனும் யாதவ ரிறையும்
அருளறம் பகர்ந்த பெருவிறற் புத்தனும்
தத்தம் உயர்மொழி தந்துநின் றன்றே.

ஆங்கு,

நெடுநிலை மாடத் தரமிய மேறிச்
சுவரி லெழுதிய சித்திரம் தோக்க
மாமனு வேந்தனும் ரகுவும் போசனும்
தாமவிக் கிரமனுந் தங்கின ரொருபால்;
கங்கையும் யமுனையும் கலந்தன ஒருபால்;
மாபா ரதத்தும் இராமன் கதையுனும்
மேவிய தொன்மை விரிந்தன ஒருபால்;

திருத்தகு ராம கிருட்டிண தேவனும்
சங்கரா சிரியனும் சார்ந்தன ரொருபால்;
சந்திர குப்தனும் அசோக மன்னனும்
சுந்தர உருவிற் ரேண்றின ரொருபால்;
இங்கிப் பரிசின் இயைந்த ஓவிய
நலங்கண் டுவக்கும் நகர மாந்தர்
மாட்சியும் ஒரு பெருங் காட்சி யாகும்.

முளையெயிற்றுச் செய்யவாய் முதிராத் பசங்குதலை
இளமகார் தமையேந்தும் இளநல்லார் குழுவொருபால்
தண்டேன்றி நடுக்குறூஉம் தளர்நடையும் நரைமுடியும்
கொண்டேன்ற முதுமகளிர் குழுவொருபாற் குலவுமே.

அலர்க்குதிர் ஆழியும் அந்தன் மதியமும்
நிகர்திருச் சங்கமும் நீள்கரத் தேந்தி
மலர்மக ளொருபால் மருவ மன்னிய
தாமரைக் கண்ணன் சேவடி
மேவிய தில்லி வியனகர் பேரிதே.

11. தென்னைட்டில் ஊற்றேடுத்த
அன்புப்பெருக்கு வடநாட்டிற்
பரவிய வரன்முறை

‘பிரபுத்தபாரத’ 1941 நவம்பர்மாத வெளியீட்டில் ‘ஆசிரியர் கருத்துரையாக யான் எழுதிய (Religious Revival in Medieval India’ என்னும்) பொருளுறையிலைத் தமிழன்பாக்கள் பொருட்டு ஈண்டு மொழிபெயர்த்துத் தருகின்றேன்.

வேதாக்ருடிகள் அறிவுபெறி நின்று மேலான உண்மைப்பொருளைக் காண முயன்றார்கள். உபநிடத்தூரினாரும் வாதராயணரென்னும் பெரியாரும் போற்றி வளர்த்த வைத்திக்குரோனசெறியானது சங்கரரது அத்வைத் தோன்மாக நிறைவுபெற்றது. ஆதலினாலே, சங்கரர் பழைய இந்தியாவில் வைத்திகத் தொன்னேறி நிறுவிய பெரியோர் வரிசையிலே இறுதியில் விற்றற்குரியர். இராமாநுஜர் (கி.பி. 1027-1137) ஒரு புதிய யுகத்தினைத் தொடங்குகிறார். தமிழரது அறிவுச்செல்வம் இராமாநுஜருக்கு முதுசொத்தாகக்கிடைத்த வரன் முறையினைத் தமிழ்நாட்டிற்குப் புறத்தேயுள்ளோர் அதிகம் அறியார். சடகோபர் எனப் பெயரிய நம்மாழ்வார் ஞானக்கடலினுள்ளே முழுகித் தமிழ்மொழிக்கு அணியாகத் தீர்ட்டிவைத்த அருமணிக்கள்ஞ்சியம் இராமநுஜருக்கு உரிமைப்பொருளாயிற்று. திருநெறித்தொண்டா பலரைத் தோற்றுவித்த செழுமைமிக்க தமிழ்க்குடியானது பாவலர்க்குப் பாவலராக வும், நுண்ணறிவினருள் நுண்ணறிவினராகவும், தொண்டா பரவும் தொண்டாகவும் விளங்கிய சடகோபரை உலகிற்கு அளித்தது. அவரது திருவாய்மொழி தமிழ்க்கவிச்செல்வத

திற்குத் தலையணியாயிற்று. ‘வாய்மை’ யென்பது ‘உண்மை’ ஆதலின், ‘வாய்மை + மொழி’ என நின்ற ‘வாய்மொழி’ ‘உண்மையுரை’ என்னும் பொருளினது. அவ்வுண்மையும் தருக்கமுறையினாற் பெறப்படும் சிற்றுண்மையைகாது ஞானயோகநெறியினால் எய்துதற்குரிய பேரூண்மையாகும். பரிபாடல் முதலிய சங்கத்தமிழ் நூல்களிலே ‘வாய்மொழி’ வேதநூலுக்குப் பெயராக வழங்கப்பட்டது. ‘திரு’ என்பது ‘செம்மை’, ‘நன்மை’களைக் குறிக்கும் அடைமொழியாகும். செம்மைஙலம் வாய்ந்த தமிழ்ச்சொற்களினாலே மேலான உண்மையறிவினை யுணர்த்தும் திருவாய்மொழியானது தென்னட்டு வைணவப்பெரியாரால் வேதநூலுக்கு ஒப்பாக மதிக்கப்பட்டது. கோயில்களிலும் கழகங்களிலும் அதனை நெறிமுறையிலே ஓதவேண்டுமென இராமாநுஜர் ஏற்பாடு செய்துள்ளார். பதின்மூன்றாம் பதினான்காம் நூற்றுண்டிலே வாழ்ந்த வேதாந்ததேசிகர் திருவாய்மொழியினைத் திர மிடோபநிடதம் எனப் பெயரிட்டுப் போற்றுவாராயினார். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி என்னும் நூல்களும் நம்மாழ்வாரால் ஆக்கப்பெற்றன.

ஆழ்வாருள் ஒருவராகிய மதுரகவி என்னும் பெரியார் வடநாட்டிலே யாத்திரைசெய்வாராய்க் கங்கைக்கரையிலே நிற்கும் எல்லையிலே, தெற்குத்திசையிலே ஒரு பேரோளி விளக்கத்தினைக் கண்டு இறும்புதெய்தித் தெற்குநோக்கிச் செல்வாராயினார். முன்னளிலே பலஸ்தீனு நாட்டுப் பெத் லகேம் நகரிலே ஒரு தெய்வக்குழந்தை பிறந்தபோது கீழ்த் திசையிலே ஒரு விண்மீன் தோற்றக்கண்டு அதனைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற ஞானவான்களைப்போலத் தென்திசையிலே தோன்றிய பேரோளி விளக்கத்தினை நாடிச் சென்ற மதுரகவியார் ஆழ்வார் திருநகரியெனப் பின்னளிலே பெயர் பெற்ற திருக்குருகூரை அடைந்தார். ஆங்குப் பரந்த கொம்புகளையுடைய திருப்புளியின்கீழே யோகநிலையில் வீற்றிருந்த பதினாற்டைப் பிராயத்து இளைஞர் ரொரு வரைக் கண்டார். யோகங் கலைந்து விழித்த இளைஞர் முதியோராகிய மதுரகவியாரது வினாக்களுக்கு விடையிறுத்

தார். மதுரகவியார் மனமகிழ்வெய்தி ஆண்டிலினோய் அப் பெரியாருக்கு மாணவ ராயினார். சடகோபர் வேளாண் குலத்தவர். வேளாண்குலம் வங்கநாட்டுக் காயல்களுக்குலத் தினை ஒத்த தரத்தது.

சடகேரபரது தங்கதயார் திருக்குருக்குத் தலைமை தாங்கிய காரிமாறா; தாயார் உடையாங்கையார். இவர் தமது தவப்பயனுகை உதித்த சடகோபர் பிறந்தநாள் சாக்கிய குலத் தோன்றலாய்ப் புதத்தேவரென விளங்கிய சித்தார்த்த குமாரர் உலகிலே தோன்றிய நாளாகிய வைகாசித்திங்கள் நிறைமதி நாளாகும். சடகோபர் உதித்த ஆண்டு இது வென்பது இன்னும் வரையறையாக அறியப்பட்டிலதெனி னும் அதனை ஜந்தாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் உள்ள தெனக் கொள்ளலாம். நம்மாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்த அருட் பாடல்களை மதுரகவியார் ஏட்டிற் பொறித்து வைத்தார். அவைதம்மை உலகிற் பரப்பிய பெருமை நாத முனிகளுக்கு உரியது. நாதமுனிகள் (கி. பி. 824-924) வேதம், மிருதி முதலிய கலைகளில் வல்ல யோகி. தற்செய்லாகத் திருவாய்மொழிப்பாடல்கள் சில இவர் செவியில் வீழ்ந்தன, அன்பு கசிந்த இவ்வின்னிசைப் பாடல்களினுலே ஆண்டவைனத் தொழுதல் யோகத்திலும் சிறந்த செய் வென நாதமுனிகளது உளத்திற்குப் பட்டது. அன்புநெறி இஸ்லாமிய கிறிஸ்தவ மதங்களின் வழியாகப் பாரதநாட்டிற்கு வந்ததென எண்ணுங் கலைவல்லார் திருவாய்மொழி, தேவார, திருவாசகக் செழும் பாடல்களைச் செவிமடுப்பார் களாயின் அன்புநெறி தமிழ்நாட்டிலே தோன்றியதென அறிந்துகொள்வார்.

இஸ்லாமிய சமயகுவராகிய முகம்மதுங்பி அராபி நாட்டிலே தோன்றிய காலத்திலே, தமிழ் நாட்டில் வாழுந்த திருநாவுக்கரசர் (கி. பி. 574-655,) சீகாழிப்பதியிலே தோன்றிய இளைஞராகிய திருஞானசம்பந்தர் (கி. பி. 639-655): கொல்லம் ஆண்டினத் தொடங்கிய கேரளமன்ன ராகிய சேரமான் பெருமானுக்கு ஆசிரியரும் நண்பருமாகிய

சுந்தரமூர்த்திகள் (கி. பி. 807-825), மந்திரித் தொழிலை நீத்துத் துறவுபூண்ட மாணிக்கவாசகர் (இவர் காலம் பத்தாம் நூற்றுண்டாயிருக்கலாம்) என்னும் நால்வரும் அன்பு கலந்த ஞானப்பாடல்களை உலகிற்கு நல்கி ஞார்கள். இவர்களது செவ்விய வாழ்க்கையினாலும் செழும் பாடல்களினாலும் ஏற்பட்ட எழுச்சியின் பயனாகச் சோழ மன்னர்கள் பதினேராம் பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டு களிலே பல தேசங்களைத் தங்கள் கைப்படுத்தி ஆழி வேந்தார்களாக விளங்கினார்கள். தமிழ்நாட்டு அழகுச் செல் வத்திற்கு அறிகுறியாகிய திருக்கோயில்கள் நாடெடங்கும் திகழ்ந்தன. கி. பி. மூன்றாம் நூற்றுண்டு முதல் ஆரூம் நூற்றுண்டு வெரையுமுள்ள காலத்திலே தமிழ்நாட்டு வரண முறையிலே ஒரு வெற்றிடம் காணப்படுகிறது. மூன்றாம் நூற்றுண்டின் இடைக்காலத்திலே பல்லவ மன்னர்கள் காஞ்சியிலே அரசிபுரிந்தனர். வடாட்டிலே குப்த குலத்து ஆழிவேந்தார் அரசுபுரிந்தனர். சேர சோழ பாண்டிய குலங்கள் அரவுதீண்டிய பரிதிமதியத்தைப் போல் ஒளியிழுந்திருந்தன. இப்பழங்குடிகள் புத்துயிர் பெற்று எழுந்தது ஏழாம் நூற்றுண்டின் நடுவில் என்ன லாம். கி. பி. 647-ஆம் ஆண்டிலே பல்லவமன்னாகிய நரசிங்கவர்மன் வாதாபிப் போர்க்களத்திலே இரண்டாம் புலிகேசி யென்னும் சாஞ்சிய மன்னனை வென்று வாகை மாலை சூடினான். இச்சாஞ்சிய மன்னாகிய புலிகேசி வடாட்டுக் கண்ணியா குப்ஜித்து முடிமன்னாகிய ஹர்ஷ மன்னனைப் புறமுதுகிடக்செய்த வீரன். ஹர்ஷனது அவைக்களத்தினைப் புகழ்ந்து சீனதேசமாத்திரிகராகிய ஹ்யன்சாங் எழுதியிருக்கிறார். ஹர்ஷனை வென்ற வீராஞ்சிய புலிகேசியைப் போர்க்களத்திலே வென்ற பெருமை பல்ல வப் படைகளின் சேனைத்தலைவராகிய சிறுத்தொண்டருக்குரியது. சிறுத்தொண்டர் சீகாழிப்பிள்ளையாருக்கு நன்பார்: பின்னையாரது அருணமொழி யமிழ்தினை யுண்டு உடல்வலி யும் மனவலியும் பெற்றவர். ஒளியிழுந்த பெளத்த சம்மண மதங்கள் மக்களது மனத்தினைக் கலக்கிச் செயலின்மையிற்

புகுத்தியகாலத்திலே நாயன்மாரும் ஆழ்வார்களும் தோன்றித தமிழ்மக்களுக்கு எல்லா உடைமைகளிலும் மிக்க, ‘உள்ள முடைமை’ என்னும் ஊக்கத்தினை நல்கி நாடு நலமடையும் வழிகளிலே செலுத்தினார்கள். சம்பந்தரும் சுந்தரரும் ஆண்டில் இளையராயினும் செயற்கருஞ் செயல்களைச் செய்து முடித்த பெரியாராவர். மன்னர்களோடு நட்புரிமையுடையாய் இவ்விருவரும் செய்த அரசியற்கிளர்ச்சி’யும் அதனால் எய்திய பயனும் பதினுன்காம் நூற்றுண்டுவரையும் நாட்டிற்கு ஆக்கமளித்தன. ஆண்டவனது திருவடிக்கண்பர் அவனது அருள்வலியினுலே உடல்வளியும் மனவலியும் எய்திச் செயற்கருஞ் செயல்களைக் செய்வார்களென்னும் உண்மையானது ஆழ்வார் நாயன்மாரது வரவினுலே தமிழ்நாடு எய்திய சிறப்பினை நோக்கு மிடத்துத் தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. ஆழ்வார் நாயன்மாருக்குப் பின் சைவ வைணவ ஆசாரியர்கள் தோன்றி அருணமொழிகளைக் கோவைப்படுத்தியும் குருநிலையங்களை ஏற்படுத்தியும் தொண்டாற்றினர். அங்ஙனமாயினும் முன்னேராகிய பெரியோர் உலகிற்கு அளித்த தெய்விக விடுதலையினைப் பின்னேர் அறிந்தும் அறியாமலும் எல்லைப் படுத்தினர். அதனை ஓர் எடுத்துக்காட்டினாலே சிறிது விளக்குவோம்:

தம்மை, ஆண்டவனுக்கு மக்களாகவும் உற்ற நன்பராகவும் தொண்டராகவும் உடன் உழைப்பவராகவும் கருதிய மூதறினார் வகுப்பு வேற்றுமை காட்டாது, ‘எல்லோரும் ஓர்குலம்’ என்னும் உண்மையினைக் கைப்பிடித்து வாழ்ந்துவந்தனர். அவரது சீரிய ஒழுக்கமும் தெய்விகச் செயலும் நம் உள்ளத்தை உருக்கும் நீர்மைய. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் கவுணியகுலத்தில் உதித்து வேதவேள்விகளைப்போற்றியவரெனினும் பாணராகிய திருநீலகண்டரையும் அவருடைய மனைவியாராகிய விற்லியானாயும் தமது நட்புக்கு உரியராக்கித் திருக்கோயில்களுக்கு உடனமைத்துச் சென்றனர். பிள்ளையார் பாடிய இசைத் தமிழ்த் தேவராப்பதிகங்களைப் பாணரும் பாடினியாரும்

இசையிலமைத்து அன்பருள்ளத்தை இன்புறுத்தினர். திருநீலங்கங்காயனாருது திருமணைக்குச் சென்ற ஞானரு, பிள்ளையார் அந்தணராகிய நீலங்க்கரோக்கிப் பாணர்க்கும் பாடி னியார்க்கும் உள்மணையிலே இருக்கையமைத்துத் தரும்படி திருவாய்மலர்ந்தருளினார். நீலங்க்கர் பெறற்கரும் விருந்தினராகிய பாணர்தலைவரது குலாலமாராயாது, பிள்ளையாரது திருவுள்ளாக் கருத்திலும் ஒருபடி உயரவொழுகு வாராய் வேள்வித்தீயிருந்த மிகத் தூயமனைக்கட்டினகத்துப் பாணர்க்கும் பாடினியார்க்கும் இருக்கையளித்தார். தீக்கடவுள் தொண்டர்செயலினைப் பாராட்டியதற்கறிகுறியாகத் தீ வலஞ்சுழித்து எழுந்தது, ஆண்டில் இளையராய் அறிவில் முதியரான பிள்ளையார் ஆண்டிலும் அறிவிலும் முதியரான திருநாவுக்கரசரை, ‘அப்பரே! என அழைத்தார். அன்பு கசிந்த இவ்வுரிமைச்சொல் தவமுதியாரது திருநாமங்களுள் ஒன்றுக் இன்றுவரையும் நிலைபெற்றது. நம்மாழ்வாரைப்போல அப்பரும் வேளாண்குலத்தில் உதித்தவர். ஆண்டவன் திருவடிநிழலை அடையும்பொழுது அப்பருக்கு வயது எண்பத்தொன்று. சம்பந்தப்பிள்ளையார் நிலவுலகில் வாழ்ந்தது ஈரெட்டாண்டு எல்லையாகும். எழுபதாண்டின் மிக்க முதியவரும் ஏழாண்டுப் பாலகரும் முதன் முதலிலே ஒருவரையொருவர் கண்ட காட்சி படிப்போர் சிந்தையை யுருக்கும் நீர்மையது. அந்தணர்குலத்தவராகிய அப்பரை வழிபடுகடவுள்ளாகச் சிந்தையுள்ளைவத்துப் பெறற்கரும் பேற்றினை யடைந்தார். அந்தணராகிய மதுரகவியார் வேதங்கு மிகு செய்த மாறனுகிய நம்மாழ்வாரையன்றி வேறு தெய்வத்தை அறியேனென அழகிய செழும் பாடல் பத்தினை நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றார். பாணர்குலத்திலுதித்த திருப்பானுழவார் அந்தணமுனிவர் தோளிலிவர்ந்து திருமுன்னிலைக்கு வரவேண்டுமென்பது திருவரங்கத்தம் மானது திருவுள்ளாக்கருத்தாயிற்று. சந்தரமூர்த்தினாயனாருடைய நண்பராகிய சேரமான் பெருமாள் திருநீற்றுப்பொலி வினைக் கண்டு வண்ணேன் முன்னிலையிலே தலைவணங்கினார்.

இத்தகைய உள்பாங்கு பெரியோருக்கு அண்மையான காலத்திலிருந்த ஆசாரியரிடத்தும் அமைந்திருந்தது. பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டிலே சுகலாகமபண்டிதராக விளங்கிய அருணந்திசிவாசாரியர் வேளாண்குலத்து மெய்கண்டதேவரைத் தமக்குக் குருவாகக் கொண்டார். அம்மர பில் நான்காங்குருவராகிய உமாபதிசிவாசாரியர் தம் உறவினரால் ஒதுக்குண்டு தில்லை நகர்ப்புறத்திலே கொற்றவன்குடியில் வதிந்தார். இவர் பெற்றுன் சாம்பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து உண்மைஞானத்தை உணர்த்தினார். இராமாநுஜரது சீரிய உள்பாங்கினை உலகமநன்கு அறியும், தாம் நரகம்புகினும் உலகம் உய்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்தினேடு கோபுரத்தின்மீது நின்று மறைமொழியை அனைவர்க்கும் உணர்த்தினார். இவரது அருட்கடைக்கண்ணேக்கினுலே தீண்டாதாரும் பிறரும் உயர்வெய்தினார். இவரது போதனைகள் வடநாட்டிற் பரவியபோது அங்குள்ள பெரியாரும் சாதிக்கட்டுப்பாட்டினத்தகர்த்தெறிந்து சமயவுண்மைகளை அனைவர்க்கும் உரிமையாக்கினார்.

நாயன்மாரது செல்வாக்குத் தென்னட்டோடு நின்று விட்டது. வடக்கே காசுமீரம், நேபாளம், திபேத்து நாடுகளிலே சைவம் முன்பே நிலைத்திருந்தது. மெய்கண்டதேவருக்கு உண்மையுனர்த்திய பரஞ்சோதிமுனிவர் திபேத்து நாட்டிலுள்ள திருக்கைலாய மலையினின் றும் தென்னட்டுக்குச் சென்றதாகக் கூறுவார். வடநாட்டிலெழுந்த பாசுபத, காபாலிக, மாவிரத சைவநெறிகள் நாயன்மார்காலத்திலே தமிழ்நாட்டில் நிலைபெற்றிருந்தன. அக்காலத்திற்கு முற்பட்ட காலத்திலே தமிழ்நாட்டில் வாழுந்தவராகக் கருதப்படும் திருமூலாதார் நாதயோகிகள் கூட்டத்து முதற்குவராக இருக்கலாம். இவரும் வடநாட்டிலிருந்து தெற்கே சென்றவர். சைவாகமங்கள் இருபத்தெட்டு என்னுந்தொகையினவாக வடமொழியில் உள்ளன. ஆலய அமைப்பு வழிபாட்டுமுறை யென்னும் இவற்றை விரித்துக் கூறும் ஆகமங்களுட் சில கெளடதேசத்துப் பிராமணரைக்

குறிப்பிடுகின்றன. சோழமன்னர்கள் அளித்த சாசனங்கள் சிலவற்றிலும் கொட்டப்பிராமணர் குறிப்பிடப்பட்டனர். இவ்வாறு நோக்கும்போது தென்னுட்டுச் சைவம் வடாட்டினை நாடினின்றதென்னும் உண்மை வெளியாகின்றது. நாயன்மாரது அருண்மொழிகள் ஒருபுறமாக வடாட்டுவைதிக தாந்திரிக்கொள்கைகள் மற்றொரு புறமாக நின்று தென்னுட்டுச் சைவத்தை வளர்த்தன. தென்னுட்டுவைணவமோவென்றால் ஆழ்வார்களாகிய ஊற்றினின்று உதித்து அன்புவெள்ளம் பெருக்கி வடக்குநோக்கி அலையெறிந்து பாய்ந்து பாரதாடு முழுவதும் பரவியது. முன் னேரிலே பகீரதர் என்னும் பெரியார் கங்கையாகிய வானதி யினைப் பூவுலகிற்குக் கொணர்ந்தாரெனப் புராணங்கூறும். இராமாநுஜமுனியாகிய பகீரதர் தென்னுட்டுத் தெய்வக் காவிரிவெள்ளத்தினை வடாட்டுக் கங்கையிலே கலக்குமாறு செய்தார். இத்தகைய கலப்பு, கங்கைநதி யூற்றெற்றுக்கும் திருமலைக்கும் சென்றுசேரும் கடலுக்கும் இடையே கிடந்த பலவிடங்களிலும் நிகழ்ந்தது. கலப்பி னை ஏற்பட்ட அன்புவெள்ளம் பாரதாட்டின் மேற்குத் திசையிலும் பரவியது. மும்மையும் செம்மைவாய்ந்த இப்பாரதாட்டிலே அரியின்திருநாமம் ஆயிரமும் யாங்களும் முழங்குவ வாயின.

அன்பும் அருஞும் ஆர்வமும் பொருந்திய சமயநெறி யானது மத்தியகால இந்தியாவிலே எவ்விடத்தும் பரவி யது, அக்கால நிலைக்கு ஏற்புடையதாக இருந்தது, மேலே நடைபெறவிருக்கும் நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சார்பாகிய அறிகுறி கள் முன்னமே காணப்பட்டன. சாதிபேதமின்றிச் சமய வொற்றுமையினாலே மக்கள் உடன்பிறந்தார்போன்று வாழ்தலையும் ஆண்டவனுக்குத் தாம் அடிமைகள் எனக் கொள்ளுதலையும் அறத்தாருக்கொண்ட சமயநெறி யொன்று அராபினாட்டிலே அக்காலத்திலே தோற்றியது. அச்சமயமானது பாரதாட்டினுள்ளே புகுதற்குரிய காலம் அனுகிவந்தது. மேலே குறித்த அறநெறிகள் அராபி நாட்டிலே வளர்ச்சியெய்திய காலத்திலேயே, தமிழ்நாட்டு

குானவான்களும் அக்கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு புதிய சமுதாயத்தினைத் தமது நாட்டிலே நிறுவினார்கள். மக்களுடைய தனித்த வாழ்க்கையினையும், சூட்டமாகக் கூடி வாழும் வாழ்க்கையினையும் நியதிசெய்கின்ற தெய்வசுக்தியின் ஆற்றல் எத்துணை அற்புதமான து! இங்னிகழுக்சிகள் நடந்தகாலத்திற்குப் பன்னிரண்டு நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்பு இப்பரிசுத்த பூமியிலே கௌதமபுத்தர் தோன்றி, அறநெறியினைப் போதித்து, மக்களை நல்வழிப்படுத்திய காலத்திலே, சீஞ்சேசத்திலே கொண்டுசீயல், லாஷூட்சே என்பவர்களும் யவனதேசத்திலே பைதாகோரஸ் என்பவரும் தோன்றிக் கௌதமபுத்தர் போதித்து உண்மைகளைப் போன்ற அறநெறி முடிவுகளையே போதித்ததார்கள். ஆழ்வார் நாயன்மாரது வாழ்க்கையினாலும், போதனையினாலும் உயர்குலத்தோரும் இழிகுலத்தோரும் உடன்பிறந்தார்போன்று ஒன்றுகூடி வாழுகின்ற நிலைமை யேற்பட்டபடியினாலே, அக்காலத்திலே பாரதநாட்டினை ஆக்கிரமித்த முகலாயரின் தாக்குதலினாலே நாடு நிலைகுலையவில்லை. அஃதன்றியும், ஆளுகை புரிந்த முகலாயரின் சமயக்கொள்கைகள் ஒருவாறு சமரசப்படுத்தப்பட்டன. ஆண்டவனிடத்துப் பக்தியும் மக்கள்பால் அன்பும் இசை, சிற்பம், கவிதை முதலிய அழகுக் கலைகளும் இந்துக்களுக்கும் முகலாயர்களுக்கும் பொதுவுடமையாக இருந்தன. முகலாயர்கள் மங்கோலிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களது முன்னேர்கள் நித்தியமான நீலவானத்தை வழிபட்ட ஓாமா மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். தால் மதம் புத்தமதங்களைப்போல் ஓாமா மதமும் அழகுக்கலையைப் பேணிய மதமாம். முகலாயர் இராணிய அழகுக்கலையிலே நன்கு படிந்தவர்கள். சில முகலாய சக்கரவர்த்தி கள் இந்துசமயத் தாய்மாரின் மக்களாய், இந்து சமயத்தையும் இல்லாமிய மதத்தையும் சமரசப்படுத்த முயன்றார்களென்பதை இதிகாச நூல்வாயிலாக அறிகின்றோம். இல்லாயிராகிய அக்பர்சக்கரவர்த்தி இந்துசமய மனையிலே

வளர்ந்தவர். இவர் ஒரு சமயங்களையும் சமரசப்படுத்திய மதமொன்றினை ஆக்குதற்கு முயன்றார். இடைக்கால இந்தியாவின் மன்னோக்கினையும் அரசியற் கொள்கையினையும் வழிப்படுத்திய பெரியோர் எல்லாமதத்தினரும் வழிபடுகின்ற தெய்வம் ஒன்றேயென அறிந்தாராதவினாலே, ஒவ்வொரு மதத்தினரும் தத்தம் முன்னேர கைக்கொண்ட சமயக்கொள்கைகளையும் ஆசார அநுஷ்டானங்களையும் கைக்கொண்டொழுகுவதே முறையென அறிந்தனர். தத்துவவாதமானது வேற்றுமை காணும் இடங்களிற்கூட இதயத்தெழுந்த அன்பானது ஒற்றுமை காண்கிறது. அங்ஙனமாதவின், அப்பெரியார் அன்பைப் பெருக்க முயன்றனர். அன்புநெறி பரவிய வரன்முறையினைக் கூறுமுன், இடைக்கால இந்தியாவின் மனிலையினை நன்னென்றிப்படுத்திய தென்னட்டுப் பெரியாரொருவரின் வாழ்க்கை வராற்றினைச் சுருக்கமாகத் தருவாம்:

ஸ்ரீராமாநுஜர் ஸ்ரீபெரும்புதூரினைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டார். அவர் நிலவுலகில் அவதரித்த ஆண்டு கி. பி. 1017 என ஒரு சாரார் கொள்வர். மற்றெருருசாரார் கி. பி. 1037 என்பார். திரு. ஸர். இராதாகிருஷ்ணன் கி. பி. 1027 எனக் கொண்டார். ஸ்ரீராமாநுஜரின் வாழ்க்கை யிறுதியாண்டு கி. பி. 1137 என்பது அனைவர்க்கும் ஒத்த முடிபு. அங்ஙனமாதவின் இப்பெரியார் நூலோர் வகுத்த எல்லையின் இகங்து, ஒரு நூற்றுண்டின்மேல் உயிர்வாழ்ந்திருந்தார். தென்னட்டிலே ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளும் யாழுஞஶாரியரும், வடாநாட்டிலே இராமாநந்தரும், கபீராதாஸரும் இவ்வாறே நூற்றுண்டு என்னும் எல்லையை இகங்து வாழ்ந்தனர். ஆண்டவனிடத்தில் நிறைந்த நம் பிக்கையுடையோர் எத்தொழில் செய்யினும் மனத்தினை அலையவிடாது சாந்தநிலையில் நிறுத்துங் தகையராதவின், நீண்டகாலம் உயிர்வாழ்ந்திருந்தனர் என்று என்ன வேண்டி யிருக்கிறது. திருவரங்க வைஷ்ணவர்களுள்ளும், தென்னிந்தியாவில் வாழும் முஸ்லிம்களுள்ளும் ஒரு நாற்றுண்டினை அணுகியவரை இன்றுங் காணலாம்.

ஸ்ரீராமநுஜர் காஞ்சிமாநகரிலே யாதவப்பிரகாச ரிடத்து வேதாந்தம் கற்றனர். காஞ்சி பல நூற்றுண்டு களுக்குச் சிறந்த கல்வி நிலையமாக விளங்கியது. ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளின் வழித்தோன்றலாகிய யாழுஞஶாரியர் ஆளவந்தார் என்னும் திருநாமமுடையராய் இருந்தார். இவர் இராமநுஜரின் கல்வியறிவைக் குறித்துக் கேள்வி யற்று அவரைத் தமக்குப் பின் தமது பீடத்தில் இருத்தும் பொருட்டுத் தம்மிடம் வரும்படி அழைத்தார். இராமநுஜர் வந்து சேர்வதன் முன்னம், யாழுஞஶாரியர் பூதவுடலை நீத்தாராதவினாலே, அவர் வைத்துச்சென்ற மூன்று பெரிய வேலைகளை நிறைவேற்றும் கடமை இராமநுஜருக்கு உரியதாயிற்று. விழ்ணு புராணத்தை ஆக்கியோராகிய பராசர முனிவர் பெயரின் நிலைக்கச்செய்தல், சடகோபரது மகிமையினை உலகிற்கு உணர்த்துதல், ப்ரும்மசூத்திரத்துக்கு விசிஷ்டாத்தவைத் தூரை வகுத்தல் என்பனவே யாழுஞஶாரியர் வைத்துச் சென்ற மூன்று வேலைகளாம். ஸ்ரீராமநுஜர் சங்கியாச ஆசிரமத்தைக் கைக்கொண்டு ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த திவியப் பிரபந்தங்களையும் யாழுஞஶாரியருடைய நூல்களையும் கற்றுணர்ந்தார். ப்ரும்மசூத்திரத்திற்கு அமைந்த போதாயனபாஷ்யத்தைப் பெற்றுவரும் பொருட்டு இராமநுஜமுனிவர் காசமீர தேசத்திற்குச் சென்று வந்த தாகவும் சொல்லுவார். கி. பி. 1100-ஆம் ஆண்டில் இவர் ஸ்ரீபாஷ்யத்தை எழுதி முடித்து, அதன் உண்மை களைப் பல இடங்களிலும் பிரசங்கித்தாரென்றும், வடநாட்டிலே பல முக்கியஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்று காசியிலும் பூரி ஜகந்நாதத்திலும் பெளத்தரை வாதில் வென்று அவ்விடங்களிலே வைஷ்ணவசம்பிரதாயத் திருமடங்களை ஏற்படுத்தினார் என்றும் அறிகின்றேம். மேலும், இவர் தம் சிஷ்யராகிய கூரேசரின் புதல்வராகிய பட்டரைக்கொண்டு விழ்ணுசகஸ்ராமத்திற்கு உரை எழுதுவித்து அதன் மூலமாகப் பராசர முனிவரது பெயர் நிலைபெற்றுமாறு செய்தாரென்றும், மற்றெருரு சிஷ்ய-

ராகிய குருகேசரைக் கொண்டு திருவாய்மொழிக்கு ஓர் உரை எழுதுவித்து நம்மாழ்வாருடைய மகிழையினை உலகிற்கு விளக்கினாரென்றும் அறிஞர் கூறுவார். சைவ மதத் திலே கடும்பற்றுள்ள சோழமன்னர்கள் துன்புறுத்தியதாலே இவர் மைசூர் இராஜ்யத்தை அடைந்து அங்கிருந்த விஷ்ணுவார்த்தனன் என்னும் ஹொய்சளமன்னனை ஜைன மதத்திலிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தைச் சேருமாறு செய்தாரென்றும் அறிகின்றேம். இவர் மேல்கோட்டை என்னுமிடத்திற் பன்னீராண்டு வாழ்ந்துவந்த காலத்திலே தில்லிமாநகரிலிருந்து வரவழைத்த ஸ்ரீகிருஷ்ணவுருவத் தினை மேல்கோட்டையிலே ஸ்தாபிததார். இவ்வுருவம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்துப் பேரன்பு பூண்டிருந்த இஸ்லாமிய இளவரசி ஒருத்தி போற்றி வழிபட்டுவந்த உருவம் என்பார். ஆதவினாலே, அவ் இஸ்லாமிய இளங்கை கண்ணபிரா னுக்குக் காதலியாகக் கருதப்பட்டாள். இவ்வுருவம் ஸ்தா பிக்கப்பட்ட திருக்கோயிலிலே தீண்டாக்குலத்தினைச் சேர்ந்த தொண்டரும், ஓரோர் விசேடகாலத்திற் சென்று வழிபடுதற்குரியார். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் சமயாநுஷ்டான நெறிமுறைகளை ஒழுங்கின்வண்ணம் செய்துவைக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீராமாநுஜர் சிம்மாசநாதிபதிகளை ஏற்படுத்தினார். இராமாநுஜர் தமது ஆத்மிகசக்தி, கல்விநலம், நிருவாகத்திற்மை என்னும் இவற்றினாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தை நிலைபெறச் செய்தார்.

இராமாநுஜருக்குப் பின் எழுந்த சமய இலக்கியங்களி லெல்லாம் அப்பெரியாருடைய உள்ளக்கருத்துச் செறிந்திருக்கக் காணலாம். ‘மத்வசாரியர், வல்லபாசாரியர், ஸ்ரீசைதன்னியர், இராமாநந்தர், கபீர், நான்க் என்னும் பெரியார்களுடைய இயக்கங்களும் பிரம்மசமாஜம் என்னும் நிலையமும் ஸ்ரீஇராமாநுஜருடைய ஈசவர வாதநெறிக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டனவென ஸர். எஸ். ராதாகிருஷ்ணன் கூறுகிறார். தெற்குக் கானராவில் உடுப்பிதாலுகாவிலே கள்ளியன்பூர் என்னுமிடமே ஸ்ரீமத்வாசாரியார் பிறந்த இடமென்பார். இவர்காலம் கி. பி. 1197 முதல்

1277 வரையும் ஆகும். இவர் ஆங்கத்தீர்த்தர் எனவும் பெயர்பெறுவார். ப்ரும்மசூதத்திரங்களுக்கு, இவர் துவைத பாலியம் எழுதினார். இவரது சிஷ்யராகிய நாஹரிதீர்த்தர் ஓரிஸ்லா மாகாணத்திலே உயர்ந்த பதவியில் இருந்தவர். ப்ரும்மசூதத்திரத்திற்குச் சுருக்கமான உரையொன்றை எழுதிய தெலுங்கப்பிராமணராகிய நிம்பர்க்கர், ஸ்ரீராமாநுஜ ரூடைய காலத்தின் பிறபகுதியில் வாழுந்தவர். இவருடைய வேதாங்தம் அத்வைத துவைதங்கள் இரண்டினையும் தன் னுட்கொண்ட தென்பார். இராமங்தர் பிரயாகையிலே பிராமணப்பெற்றேருக்கு மகனுகை உதித்தார். இவர்காலம் கி.பி.

1300 முதல் 1411 வரையாகும். திராவிடாநாட்டிலே உதித்த பக்திமார்க்கத்தினை, இராமங்தர் வடக்கே கொண்டுசென்றுரென்றும், கபீர்தாஸர் அதனை ஸப்த தீவு களிலும் பரப்பினார் என்றும் கூறும் ஒரு நாட்டுப்பாடல் உள் தென்பார். ஸ்ரீராமாநுஜரின் விசிஷ்டாத்வைத மதத்தினை உணர்ந்த போதகாசிரியராகிய இராகவாநங்தருக்குச் சீடராகிய இராமங்தர் விஷ்ணுபக்தர்களையெல்லாம் சமபந்தி யிலே உண்ணும்படி செய்ததனாலும், தேசபாணவையிலே மதப்பிரசாரம் செய்ததனாலும் சாதித்தடைகளை முழுதும் நீக்கிவிட்டார். ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரில் ஒருவராகிய திருமங்கைமன்னன், திருவாய்மலர்ந்து பெரியதிருமொழி முதற்பத்திலே,

‘குலந்தரும் செல்வந் தந்திடும் அடியார்
படுதுய ராயின வெல்லாம்
நிலந்தரஞ் செய்யும் நீள்விசும் பருஞும்
அருளொடு பெருநில மளிக்கும்
வலந்தரும் மற்றுந் தந்திடும் பெற்ற
தாயினும் ஆயின செய்யும்
நலந்தருஞ் சொல்லை நான்கண்டு கொண்டேன்
நாராய ஞவென்னும் நாமம்’

என்றனர். இப்பாடலுக்கு உரைகண்ட பெரியார், ‘குலந்தரும்’ என்பதற்குப் பண்டைக்குலமொழிந்து தொண்டக்குலம் ஆதல் எனக் காட்டினராதவின், தொண்டர்கள், தங்களுக்குள்ளே குலநலம் ஆராயார்கள் என்பது பெறப்

பட்டது. இவ்வண்மையினை, இராமாநந்தர் சாதனையிற் கொண்டுவந்தாராதலின் மூஸ்லிம்கள், பெண்கள், தீண்டா தோர் என்று இத்தகையோர்கள் அவருடைய சீடர்களாகி மதபோதனை செய்யும் ஆசிரியர்களும் மாஞர்கள். தெய்வம் ஒன்றே என்னும் உண்மையினையும் அத்தெய்வமே அனைவர்க்கும் பிறப்பிடம் என்னும் உண்மையினையும் இராமாநந்தர் உணர்ந்தார். ஆதலினுலே மன்பதை அனைத்தினையும் ஒரு பெரிய குடும்பமாகக் கண்டார். அத்தகைய காட்சி சாதிமத பேதங்களை முழுதும் ஒழித்துவிட்டது. ஆண்டவனுடைய திருவடிகளிலே சரணபுகுந்த தொண்டா, தமது பழைய வாழ்க்கையினை ஆண்டவனது திருமுனினிலையிலே இழந்துவிட்டார்; ஆதலினுலே ஒரு புதிய வாழ்க்கையினாத தொடங்கப்பெற்றார் என இராமாநந்தர் கொண்டார். அவருடைய சீடர்களுள்ளே சக்கிலியராகிய இரவிதாசரும், இஸ்லாமிய நெசவுக்காரராகிய கபீர்தாஸரும், உழவராகிய தன்னரும், நாவிதாராகிய சேனரும், பத்மாவதி யென்னும் பெண்ணும் சிறப்பெய்தி யிருந்தனர்.

கபீர்தாஸர் காலம் கி.பி. 1398-1518 வரை ஆகும். இவர் அதிசயிக்கத்தக்கவிதமாக இராமாநந்தருக்குச் சீடரானாரென அறிகின்றேயும். நெசவுக்காரச் சாதியி லுதித்த ஏழை இஸ்லாமியச் சிறுவராகிய தம்மைப் பிராமணமுனிவர் சீடராகக் விரும்பாரென வெண்ணிய கபீர், இராமாநந்தர் வழக்கமாக ஸ்நானம் செய்யச் செல்லுகின்ற படித் துறையிலே போய்ப் படுத்திருந்தார். சூரியோதயத்திற்கு முன்னே படித்துறைக்குச் சென்ற இராமாநந்தர் தமக்குச் சீடராகும் பான்மையினராகிய கபீருடைய உடலிலே திருவடியை வைத்தார். இருளாக இருந்தமையினுலே என்ன நிகழ்ந்ததென அறியாது பரபரப்புற்றுத் தமது இஷ்டதெய்வமாகிய ஸ்ரீராம னுடைய திருநாமததை இருமுறை உச்சரித்தார். தமது திருவடி தீண்டப்பெற்றேர் யாரென்பதை இராமாநந்தர் அறிந்துகொள்ளுவதற்கு முன்பே கபீர், ‘ராமா, ராமா’ என்று உச்சரித்துக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு ஓடி

விட்டார். இது நிகழ்ந்தபொழுது கபீருக்கு வயது பதின் மூன்று. படித்துறையை நீங்கிய கபீர் இராமாநந்தர் தம்மைச் சீடராக ஏற்றுக்கொண்டாரென்று ஊரெங்குள் சொல்லித் திரிந்தார், இராமாநந்தர் கபீரை அழைப்பித்து வினவுதலும், இராமாநந்தருடைய திருவடிகளின் பரிசமும், அவர் வாயினின்று பரிசுத்தம் பொருந்திய இராமாநந்தரினைப் பெற்றுக்கொண்டதும் தமக்குச் சிஷ்யத்து வத்தை அளித்தனவெனக் கபீர் விடை பகாந்தார். இதனைக் கேட்ட இராமாநந்தர் கபீரை இறுகத்தழுவி ஆசீர் வதித்தார். அதன்பின் கபீர் அப்பெரியாரின் போதனைகளை ஒழுங்காகக் கேட்டு வந்தார். ஆத்மஞானத்தை யடைந்த கபீர் நாடெங்கும் சென்று இஸ்லாமிய மதத்திற்கும் இந்து மதத்திற்கும் இடையேயுள்ள சமரசத்தினைப் போதிப்பாராயி னா. அவருடைய பாடல்களும் உபதேசங்களும் ஆண்ட வன்பால் உள்ளபடி வேட்கையுடைய மக்களுக்குப் பொதுச் சொத்து ஆயின. இந்துக்களுடைய தெய்வம் காசியிலும் இஸ்லாமியருடைய தெய்வம் மக்கத்திலும் இருக்க, அனை வருக்கும் பொதுவாகிய தெய்வம் எல்லா உயிர்களின் இத யத்திலுமிருக்கிறதெனக் கபீர் கூறினார். இந்த அற்புத வாசகம் கபீர்தாஸருடைய போதனைகளின் மூலவாசகம் ஆயிற்று.

இராமாநந்தருடைய சக்கிலியசாதி சீடராகிய இரவி தாஸராணவர், கி. பி. 1575 முதல் 1624 வரையும் வாழ்ந்த யாக்கோபு பொஹூமே என்னும் மேனுட்டுச் சக்கிலிய ஞானவானை நிகர்த்தவர். அந்த ஜௌர்மனிய ஞானவான் உவில்லியம் பிளேக் என்னும் ஆங்கில ஞான வானுக்கு உண்மைவழியைக் காட்டியவர். மீராபாயென் னும் இராணி இரவிதாஸருடைய சிஷ்யை என அறிகின் ரேம். இவ்வம்மையாரியற்றிய அழகிய தோத்திரப் பாடல்கள் இந்நாளிலும் வழங்குவன. தெய்விக அன்பின் உருக்கத்தினை அறிந்தோ மாத்திரமே ஆண்டவைனை அடை தற்குரியா என்னும் உண்மையும் மன்பதைக்குத் தொண்டு செய்வதே சமய வாழ்க்கையின் உச்சானிலை யென்பதும்

இராவிதாஸர் கைக்கொண்ட கொள்கைகளாம். கி. பி. 1544 முதல் 1608 வரையும் இராஜபுத்தானை நாட்டிலே வாழ்ந்த தாதர் என்னும் பெரியார் கபீர் உணர்த்திய உண்மைகளைக் கைக்கொண்டு ஒழுகியவர். அவர் இந்துக்களையும் இஸ்லாமியர்களையும் தமது சீடராகக் கொண்டார். ஹிந்தி மொழியிலே இராமாயணத்தை எழுதிய ஆசிரியராசிய துளசிதாஸர் 16-ஆம் நூற்றுண்டிலே வாழ்ந்தார். இவர் இராமாநந்தருடைய ஆதமிக வாழ்க்கையைப் பின் பற்றியவர். சத்தியமும் அன்பும் அறநெறியும் பிதுர்வாக்கிய பரிபாலனமும் நல்லொழுக்கமும் ஒருருவெடுத்தாலனைய சிறப்பு வாய்ந்த இராமசங்திரர் துளசிதாஸருடைய கதா நாயகனும் இஷட தெய்வமுமாக அமைந்திருந்தார். அக்பர் சக்கரவர்த்தியினுடைய சமூகத்திலே துளசிதாஸர் சிறப்பு எய்தினார். ஞானக்கவிஞராகிய சூர்தாஸரும் இக்காலத்திலே வாழ்ந்தார். பக்திபரவசராக இவர் எழுதிய பாடல்கள், மீநிகிரஷணபகவானைப் பாட்டுடைத்த தலைவனுக்க் கொண்டன. பிருந்தாவனத்திலே ஆடல்புரிந்த தெய்விக்க கோபாலனிடத்து வைத்த அன்பின்பெருக்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வல்லபாசாரியார் ஒரு புதிய சம்பிரதாயத்தினை ஏற்படுத்தினார். இவர் ஒரு தெலுங்கப் பிராமணர். இவர் பிறந்த ஆண்டு கி. பி. 1479 என்பார். கி. பி. 1485 முதல் 1533 வரையும் வாழ்ந்த சைதங்யதேவர் வங்காள நாட்டின் சமய வாழ்க்கையிலே பெரிய மாறுதலை உண்டாக்கினார். இவர் கயாகேஷத்திரத்திலே ஈச்வரமுனி என்னும் வைஷ்ணவப் பெரியார்பாற் சென்று தீக்கூட்டுப் பக்திமார்க்கநெறி நின்றார். இவர் தென் நெட்டுக்கு யாத்திரை செய்து, மீநாமா நுஜருடைய சிஷ்யபரம்பரையினர்களோடு அளவளவினார். ஆண்டவனுடைய திருநாமங்களை ஒன்றுகூடிப் பாடுகின்ற சங்கீர்த்தன முறையினை இப்பெரியார் வங்காளநாட்டிலே நிறுவினார். உயிருக்கு உறுதிபயக்கும் பக்தியாகிய தீர்த்தத்தினை ஆண்டவனை அவாவினின்ற மக்கள் பலருக்கு இவர் வழங்கினார். பிருந்தாவனத்துத் தெய்விக்க கோபாலனுடைய

பினியெயாகிய ஸ்ரீராதா பிராட்டியாரின் அவதாரமென
ஸ்ரீசைதந்யதேவர் தம்மை மதித்திருந்தார்.

மத்தியகால இந்தியாவிலே மகாராஷ்டிரத்தினை அலங்கரித்த பெரியோர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றினை ஒரு சிறிது உணர்ந்துகொள்ளும் பொருட்டு இந்தியாவின் மேற்றிசையை நோக்குவோமாக: சங்கியாச ஆச்சிரமத்தை விட்டு இல்லாழ்க்கையினுட் புகுந்த விட்பலபண்டிதரின் புதல்வராகிய நிவீர் த்திநாதரானவர், ஹரிகிணிநாதருடைய சீடராகப் பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டின்பிற் பகுதியிலே வாழ்ந்தார். அங்ஙனமாதலின் அக்காலத்து மகாராஷ்டிர நாட்டின் ஆத்மிக வாழ்க்கை நாத சம்பிரதாயத்தோடு தொடர்புடையதெனக் காணுகின்றோம். நிவீர் த்திநாதர் தமது சகோதரராகிய ஞானதேவர்யுக்குக் குருவானார். ஞான தேவர் மிக்க கீர்த்தி வாய்ந்த ஞானநூல் ஆசிரியராவார். துண்ணகாரர் வீட்டிலே பிறந்த நாமதேவர் என்னும் பெரியார் ஞானதேவரோடு ஒத்துகாலத்தினர். மகாராஷ்டிர தேசத்துப் பெரியார்களுடைய பக்தியானது, பண்டாரிபுர சேஷத்திரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் விட்டல பாண்டுரங்கர் என்னும் திரு நாமத்தினையுடைய பகவான்பாற் சென்றது. பாரததேசத்தின் வைஷ்ணவசமயமானது பிராமணர் முதலிய உயர்குலத்தாரிடையும் செறிந்திருந்ததெனினும், அது தாழ்ந்த குலத்தாரிடையேதான் மிகவும் பெருக்கமாகப் பரவியிருந்தது, நாமதேவர், துக்காராமரைப்போல் ஞானக்கண்ணுடையோராய் உண்மைச் சமயவுணர்ச்சியுடையோராய் வாழ்ந்த நான்காம் குலத்தவரே. எனினும் அங்நாட்டிலே அக்காலத்திலே ஞானுசிரியராக இவர் விளங்கினாரேன்றும் அன்னாஸமல்கிருதம் கற்றுவல்ல பண்டிதரல்லர் என்றும் அறிகின்றும். இவ்விஷயத்தில் பாரதநாட்டு வைஷ்ணவசமயம், இராமாநந்தருடைய சிவ்யரின் சமயநெறிபோல் வது என ஸர். ஆர். ஜி. பண்டார்க்கர் கூறுகிறார். கி. பி. 1607 முதல் 1649 வரையும் வாழ்ந்து துக்காராமர் என்னும் ஞானக் கவிஞருடைய பாடல்கள்

இங்காளிலும் வழக்கிலிருக்கின்றன. இப் பெரியார் பாரத மன்னாகிய சி வா ஜி யின் காலத்தவர். தம்மிடத்துச் சீடனாக வரவிரும்பிய சிவாஜியரசனை இராம தாஸரிடத்து அனுப்பியவர். இராமதாஸர் சிவாஜிக்குக் குருவாகிய காரணத்தினாலே அரசியல் விஷயத்தில் தொடர்புடையவராக இருக்க நோந்தது. ஆத்மிக சேவைக் கும் வாழ்க்கை நலத்திற்கும் தொண்டுபுரியும் மடாலயங்கள் பலவற்றை இராமதாஸர் நாட்டின் பலவிடங்களிலும் நிறு வினா. அவருடைய இத்யம் ஆண்டவென்பால் மாருது சிலைத்திருந்தது. ‘மரணத்துக்கு அஞ்சாத மாரதர்களை ஒன்றுகூட்டி மராட்டியருடைய தர்மத்தை வளர்க்கவேண் டும்’ என இராமதாஸர் தம்மிடம் வந்தோருக்கு உபதேசித் தார்.

சீக்கியருடைய சமயநூலாகிய, கிரங்தசாஹிப் கி. பி. 1604-ஆம் ஆண்டிலே முதன்முதலில், வகுக்கப்பட்ட தென்பார். மேலே நாம் குறித்த பெரியார்கள் சிலருடைய பாடல்களும் வாய்மொழிகளும் இந்நாலினுடையே காணப் படுகின்றன. சீக்கிய குருபீட்த்தின் ஜந்தாங் குருவாகிய அருச்சனதேவரால் இந்நால் வகுக்கப்பட்டது. சீக்கிய மதஸ்தாபனங்கு செய்த முதற்குரவராகிய குரு நான்க் லாகூர்நகரத்திற்கு அணித்தாகிய தல்வந்தி என்னும் இடத்திலே 1469-ஆம் ஆண்டு அவதரித்தார். மேற்றிசைநோக்கி மக்கமாநகரம், பக்தாத் நகரம் வரையும், தெற்குநோக்கி இலங்கைத் தீவுவரையும் இவர் யாத்திரை செய்தார். இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் ஒரேதன்மையாக இவர்மீது அன்பு பாராட்டினார்கள். இடைக்கால இந்தி யாவின் சமயவளர்க்கி வரலாற்றிலே சீக்கியமதத்தின் பூர்வவரண்முறை ஒரு சிறந்த பாகமாகும். சீக்கிய குரவர்கள் ஞானவாண்களாக இருந்ததோடு காரியங்கிருவாகத்து வும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் சாதித் தடைகளைத் தகர்த்துநின்து தமது சீடரிடையே அநுஷ்டானத்திற் சமத்துவமுண்டாக்கி அதன் பொருட்டுப் பொதுவாகிய அட்டிற சாலைகளை அமைத்தும், ஏழைகளை

யும் ஒடுக்கப்பட்டோரையும் பாதுகாத்தலாகிய சமூகத் தொண்டினைச் செய்தும் வந்தார்கள். இவ்வளவோடமையாது தங்களுடைய சீடார்களுக்குப் படைக்கலப்பயிற்சி யும் அளித்தார்கள். சீக்கியருவாகனுடைய வருகையினாலே நாட்டிலே ஒரு புத்துணர்ச்சி யேற்பட்டது. இடைக்கால இந்தியாவிலிருந்த பெரியோர்கள் இந்துமுஸ்லிம் ஒற்று மையை அநுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவந்தார்கள். இத் தொடர்பிலே அக்பர் சக்கரவர் த்தியின் குமாரராகப் பிறந்து பெரிய ஞானவானகிய தாராஷாக்கோ என்னும் இளவரசர், இந்துமுஸ்லிம் சீடார்களையுடையவராயிருந்த பிராணநாதர், இந்துக்களாலும் முஸ்லிம்களாலும் உரிமை பாராட்டப் படுகிற நாகூர்மீரான் என்னும் பெரியோர்கள் முக்கியமாகக் குறிக்கப்படத்தக்கவர்கள். இவர்களெல்லாம் 18-ஆம் நூற்றுண்டின் முதற்பகுதியிலே வாழ்ந்தவர்கள்.

யாம் இங்குச் சுருக்கமாக ஆராய்ந்த இடைக்கால இந்திய சமயவளர்ச்சியானது சிறந்த ஆற்றல் வாய்ந்திருந்தது. தேசத்தின் சமூக வாழ்க்கையிலே ஒருவித இடையீடு மின்றிப் புதிய மதங்களும் புதிய வகுப்பினராகிய மக்களும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர்: இந்துமதத்தின் தொன்று தொட்டுவந்த வருணங்களுக்குப் புறம்பே உள்ளோரும் இந்து தருமத்திற்கு உரியோராயினமையின் அவ்வறெந்தியானது புதிய ஆற்றலைப் பெற்றது, பக்திப்பிரவாகமானது நாடெங்கும் பரவித் தனக்கென வாழுங் குணத்தினையகற்றிச் சமூகவாழக்கையிலே புதிய நம்பிக்கையும் சிரத்தையும் உண்டாகச் செய்து தேசீய உணர்ச்சிக்கு வலிமைதந்தது. இமயம்முதற் கன்னியாகுமரிவரையும் நாடெங்கும்மக்களுடைய வாழ்க்கையிலே ஒரு புதிய எழுச்சி காணப்பட்டது. வடபாலிலுள்ள ஆரிய நாகரிகம் தென்பாலிலுள்ள இந்திய நாகரிகத்தோடு ஒன்றுகூடியமையினாலே பாரத நாகரிகம் தனிப்பெருந்தலைமை பெற்றுநின்றது. மகாராஷ்டிரமன்ன ருடைய வலிமையும் சீக்கியருடைய படைத்தொழில் அடைப்புகளும், இராமநுஜருடைய விசிஷ்டாத்வவைத் போதனையினாலே தோன்றி நிலைபெற்றன. சங்கராசாரிய

ரூடைய அத்வைத்போதனையினாலே ரஜபுத்திரரூடைய
வீரம் நிலைபேறெய்தியதும் இத்தொடர்பிலே அறிதற்பாலது.
ஒவ்வொரு பெரிய இயக்கமும் சிறந்த பயனை அளித்தபின்
னர் வலியிழங்கு புதிய ஊற்றுக்களை நாடினிற்றல் இயல்பு.
அன்பு மார்க்கமானது இடைவிடாது மனிதனுடைய சிறு
மையினை எடுத்துக்காட்டுதலினாலே, மனிதரூடைய சிந்தை
யிலே சிரத்தை குன்றச் சமூக வாழ்க்கையிலும் வலிமை
குறையும். மேனுட்டிலிருந்து இந்நாட்டிற்கு வந்த புதிய
விஞ்ஞான சாஸ்திரமானது ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்கா
விலும் கிறிஸ்துமத்தினைக் கலக்கியது. கிறிஸ்து சமயத்
தைப் போலவே வைஷணவசமயமும் மதஸ்தாபகார்களாகிய
பெரியோர்களை அவாவினிற்கின்ற அன்பு நெறியாகும்.
விஞ்ஞானரூவின் தாக்கலைத் தடுத்துநிற்கும் பொருட்டு
இந்துசமயமானது அறிவுத்துறையைச் சிறப்புற வற்புறுத்
துதல் வேண்டும். எங்ஙனமாயினும் இடைக்கால இந்தி
யாவில் வாழ்ந்த பெரியோர் திரட்டிவைத்த ஆத்மிகக்செல்
வத்தினை இந்நாட்டினர் இழந்துவிடுதல் கூடாது. பழைமை
யும் புதுமையும், துவைதமும் அத்வைதமும், பெளதிக
விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானக்காட்சியும், மேற்றிசையறி
வும் கீழ்த்திசைச்சமயமும், மனமொடுங்கிய தியானநிலையும்
மனபதைக்குத் தொண்டு புரிதலும் சமரசப்பட வேண்டிய
காலம் இது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் வருகையினாலே
மேற்கூறிய சமரசநிலை கைகூடியிருக்கிறது. அவரூடைய முதற்சீடராகிய சுவாமி விவேகாநந்தர், பிரசங்கங்
களினாலும் நூல்களினாலும் தெளிவுறக் காட்டிய வழியினை
இந்நாடு கடைப்பிடித்து ஒழுகுமாயின், தானும் விடுதலை
பெற்றுப் பிறநாட்டினருக்கும் ஞான ஒளியைத் தரும்.

முற்றும்.

விபுலநந்த செல்வம்

விபுலாநந்த இலக்கியத்தின்
மூன்றாம் பகுதியாக வெளி
வந்துள்ளது விபுலாநந்த
செல்வம் ஆகும்.

இதனுள் பூஞ்சோலை கால
லன், விஞ்ஞான தீபம், ஜய
மும் அழகும், வண்ணமும்
வடிவமும், நிலவும் பொழி
லும், மலையும் கடலும், கவியும்
சால்பும், நாடும் நகரமும்
ஆங்கிலாவாணி என்பன
அடிகளாரின் ஆங்கிலம்,
தமிழ் ஆகிய இருமொழிப்
புலமைக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளன.

